

DIDACTIC

PROF. CRISTINA REBREAN
(COORDONATOR)

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL
**„ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE A FI ȘI
A NU FI O LUME MINUNATĂ PENTRU ELEVI”**

(NOIEMBRIE 2023)

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA
ISBN 978-630-323-063-4

prof. Cristina Rebrean
– coordonator –

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL
**„ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE A FI ȘI
A NU FI O LUME MINUNATĂ PENTRU ELEVI”**

(noiembrie 2023)

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA

TEXT © Lucrările Simpozionului Național „ȘCOALA românească între a fi și a nu fi o lume minunată pentru elevi”

(noiembrie 2023) / prof. Cristina Rebreaan – coordonator

Toate drepturile rezervate autorilor

Consilier editorial: lect. dr. Tiberiu Irimia

Lector de carte: ing. Paula Mîndran

Tehnoredactare: prof. Mircea Zinveliu

Coperta I-IV: prof. Mircea Zinveliu

Grafică generală: prof. Mircea Zinveliu

Foto coperta I: Liceul Teoretic Sanitar Bistrița, județul Bistrița-Năsăud

Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Tel. 0760 607 889, 0741 494 338

e-mail: meritocratcj@gmail.com

© 2023 Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Toate drepturile grafice asupra acestei ediții aparțin editurii Meritocrat, orice reproducere sau modificare, indiferent de formă și suport, neautorizată, urmând să suporte consecințele legii.

Responsabilitatea calității corecturii textelor din această carte aparține autorilor
--

PROFESOR CONSTRUCTIV ȘI CREATIV – ELEV PRODUCTIV

*Maistru instructor Lucreția Anghelina,
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița, nivel postliceal.*

Epoca în care trăim este puternic dominată de expansiunea științei și a tehnicii în toate domeniile de activitate și de accelerarea continuă a ritmului de viață al oamenilor.

Procesul educațional este facilitat și energizat de motivație printr-o intensificare a efortului și prin concentrarea atenției elevului, prin crearea unei stări de pregătire pentru activitatea de învățare. Elevii motivați sunt mai perseverenți și învață mai eficient.

Printre motivele pentru care oamenii urmează școala, este reușita socială. Putem spune că mergem la școală pentru a promova în societate, pentru a avea un statut social superior, pentru a reuși în viață.

Într-o lume în care tinerii experimentează tot mai des sentimentul de nesiguranță atunci când se gândesc la viitorul lor profesional, există totuși profesii care nu numai că nu sunt expuse riscului de dispariție, dar se și dezvoltă constant. Una dintre aceste profesii este aceea de asistent medical de farmacie care implică multă responsabilitate, dăruire și umanism, precum și bune calități de comunicare.

Serviciul farmaceutic reprezintă asigurarea responsabilă a terapiei medicamentoase, în scopul obținerii de rezultate care îmbunătățesc calitatea vieții pacientului.

Școala postliceală sanitară urmărește alinierea la cerințele pieței prin calitatea actului educațional, focalizându-se asupra necesității de concretizare a noțiunilor teoretice dobândite de către elevi. Succesul în această profesie presupune pe lângă aptitudini, un bagaj de cunoștințe dobândite printr-o activitate educațională de înaltă calitate.

În procesul de construire a carierei profesionale de către elevi, rolul profesorului este de a-i ajuta să devină participanți activi, încurajează și acceptă autonomia și inițiativa elevilor, asigură elevilor timp pentru construirea relațiilor, aplică o mare varietate de materiale didactice, metode interactive, îi încurajează pe elevi să le utilizeze și apreciază nivelul de cunoaștere.

Pe parcursul celor trei ani de pregătire profesională, activitatea teoretică se petrece concomitent cu activitatea practică, adică dobândirea noilor cunoștințe, precum și formarea deprinderilor, abilităților și a competențelor specifice, are loc în condiții special create (laboratorul școlii) sau prin instruirea directă de către farmaciști, a elevilor care își desfășoară stagiul practic în farmaciile comunitare, respectiv farmacia de spital.

Pentru a aduce beneficii sănătății populației și pentru promovarea excelenței în exercitarea profesiei sale, asistentul medical de farmacie, învață să respecte și să aplice practic următoarele reguli, privind: consilierea pacientului, încurajarea utilizării raționale a medicamentelor, organizarea și dotarea unității farmaceutice, respectarea regulilor de bună practică farmaceutică privind prepararea medicamentelor în farmacie, eliberarea medicamentelor pe baza prescripției medicale, a celorlalte medicamente și produse de sănătate, precum și păstrarea relației de colegialitate cu personalul farmaciei.

În cadrul cursurilor de pregătire profesională, specializarea asistent medical de farmacie, elevii sunt bine pregătiți, reușind să respecte cu ușurință regulile de bună practică farmaceutică, o atenție deosebită îndreptându-se spre consilierea pacientului, care presupune discuții, schimb de informații și de idei, respect față de pacient și acordarea ajutorului solicitat de către acesta. Comunicarea dintre asistentul medical de farmacie și pacient trebuie să se realizeze cu păstrarea confidențialității informațiilor aflate.

Asistentul medical de farmacie se adresează pacientului la nivelul său de înțelegere, folosind termeni simpli, ascultă atent pacientul, răspunde la toate întrebările și îngrijorările sale într-un timp relativ scurt, verifică dacă pacientul a înțeles informațiile oferite, solicitându-i acestuia să pună întrebări în cazul în care are nelămuriri.

Procesul de consiliere și comunicare cu pacientul presupune respectarea unor drepturi: accesul egal al persoanelor la serviciile farmaceutice, trebuie asigurat în baza principiului egalității tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau origine socială.

Asistentul medical de farmacie consiliază pacientul asupra următoarelor aspecte: modul corect de utilizare al medicamentelor în funcție de calea de administrare, administrarea corectă a formei farmaceutice, modul de administrare în raport cu mesele, posologia (doza, intervalul dintre doze, durata tratamentului), contraindicațiile medicamentului și precauțiile la utilizare, interacțiunile cu alte medicamente, alimente, alcool sau tutun, apariția unor efecte secundare, informarea asupra posibilității modificării unor parametri biologici, utilizarea corectă a unor dispozitive de administrare a medicamentelor, atenționarea cu privire la neîntreruperea bruscă a tratamentului în cazul anumitor medicamente, condițiile de păstrare a medicamentelor la domiciliu, atenționarea asupra valabilității medicamentului, încurajarea pacientului de a reveni la farmacie pentru evaluarea rezultatelor terapiei recomandate (monitorizare), recomandarea consultării imediate a farmacistului sau a medicului la apariția reacțiilor adverse și sistarea tratamentului, informarea de către personalul din farmacie în cazul medicamentelor psihotrope sau stupefiante neutilizate, este obligatoriu de a se returna în farmacie pentru distrugere.

În situația în care pacientul solicită informații suplimentare despre tratament, despre afecțiunea pentru care primește tratamentul sau orice alte informații cu caracter personal, farmacistul poartă aceste discuții cu pacientul într-un spațiu de confidențialitate, special amenajat acestui scop sau în biroul farmacistului-șef.

Anamneza farmaceutică va consemna cel puțin următoarele elemente: afecțiunea/simptomele curente și medicația actuală/precedent, afecțiuni/simptome asociate și tratamente în curs, alte informații patologice (alergii, boli profesionale, obezitate, etc.) sau fiziologice (sarcină, alăptare, sportivi, conducători auto, etc.). Sursele de întocmire a anamnezei farmaceutice sunt: interviul (întrebări adresate pacientului), consultarea documentelor medicale altele decât prescripția medicală și consultarea evidențelor, înregistrărilor privind pacientul, dacă acestea există în farmacie. Documentele medicale prezentate de pacient sunt: scrisoare medicală / bilet de ieșire din spital / rețetă expirată / alt document care conține medicația.

În cazul unor reclamații din partea pacientului, asistentul medical de farmacie trebuie să fie interesat și pregătit să-l asculte, să participe activ la discuție, să nu întrerupă interlocutorul, să trateze cu seriozitate problema iar dacă are un răspuns și dacă ține de competența lui, îl va transmite la final. Dacă situația este mai complicată, va explica pacientului că farmacistul-șef va găsi o soluție cât de curând posibil și va lua măsurile necesare pt.ca situația să fie urgent remediată, transmițându-și părerile de rău și regretul față de situația creată. În concluzie, pentru fixarea și consolidarea regulilor de bună practică farmaceutică, în cadrul orelor de instruire practică, se aplică metode și tehnici didactice adaptate fiecărui stil de învățare (povestirea, expunerea, descrierea, conversația, demonstrația cu obiecte naturale, demonstrația cu substitute, exercițiul, jocul de rol, studiu de caz, investigația, problematizarea, etc.), prin intermediul cărora, viitorii asistenți medicali de farmacie aplică regulile de bună practică farmaceutică cu cât mai puține erori, lacunele sunt eliminate în mod persistent și nu se obișnuiesc să îndeplinească acțiuni greșite. Asistentul medical de farmacie trebuie să fie conștient, în orice moment al carierei sale, de profesia nobilă pe care și-a ales-o și să o practice cu profesionalism și demnitate!

CAMPUS - ȘCOALA VIRTUALĂ

*Profesor Mirela Anisie grad didactic1
Licențiat în Asistență Medicală Generală*

O școală virtuală gratuită disponibilă oricui, adunăm împreună toate școlile pe care le frecventează de obicei elevii, studenții, cele academice, cele lingvistice, de multe specialități și creăm un spațiu virtual online. Utilizatorii participă cu avatarurile pe care le creează, intră la orice curs doresc, la orice oră. Ar fi ideal să pot realiza o școală unde utilizatorii pot învăța și comunica. Este o lume ideală, dacă asemenea aplicație ar exista, oamenii vor putea să învețe de la egal la egal, indiferent de vârstă, sex, bani sau locație. Pentru a crea aplicația ar fi nevoie de fonduri uriașe și tehnologie de vârf.

Aducând împreună toate școlile de specialitate medicală, școlile și facultățile de limbi străine (engleza, franceza, germana, spaniola, italiana, etc) și altele într-un singur spațiu virtual, vom crea astfel acel spațiu unde elevii și adulții (fie ei studenți sau în devenire), pot să învețe cu un singur dispozitiv. Ar putea fi un “ univers educațional “. Dezvoltarea ei ar fi o provocare! La început se va adăuga o funcție de urmărire ca și pe rețelele de socializare (urmărire utilizatori). Prietenii, colegii, se pot întrece la diferite concursuri de specialitate și nu numai sau pot împărtăși sălile. Comunitatea virtuală a școlilor de medicină, farmacie, asistență medicală, nutriție, cosmetologie medicală, tehnică dentară, laborator, imagistică și radiologie, etc. Chiar dacă sunt separați fizic, utilizatorii ar trebui să învețe împreună. Ar trebui apoi îmbunătățită imaginea, pentru ca școala să devină mai atractivă, **să devină o lume minunată**, grafica de la 2D, la 3D, 4D, contează și mărimea avatarurilor și diversitatea lor, precum și a articolelor.

Dacă ar exista o asemenea Școală virtuală -Campus universitar- ar trebui să aibă lună de lună noi și noi utilizatori, pentru a avea mai mulți utilizatori activi, care vor folosi zilnic aplicația descărcată. Influencerii ar putea să prezinte aplicația, dar nu toți ar putea promova aplicația, doar cei care ar demonstra un real interes pentru studierea specialităților medicale. Aducând la confluență cele două lumi, a celor mai în vârstă, cu experiență de viață și experiență profesională și a celor tineri dornici de a învăța, care stăpânesc bine tehnologia, aplicațiile și toate device-urile de ultimă generație, practic au crescut cu ele, s-ar crea o comunitate virtuală specială și importantă.

Astăzi se poate învăța oriunde, de oriunde, la orice oră există informații la un click distanță pe care le putem accesa. Visez la această **Școală minunată virtuală**, cu mulți colaboratori și adeverați profesioniști. Școala devine încet, încet altceva decât am știut noi cândva, o clădire, un loc, o sală, acest lucru este deja perimat. Școala este informație, cunoaștere, asta se va realiza de acum înainte, cu siguranță în mediul online. Deja există cadru legislativ care prevede că învățământul superior se poate face, la alegerea senatului universităților, 50% online, dacă modulele, materiile se pot preda în modul acesta. Aplicațiile pot avea și înregistra filme video, explicații, experimente, totul e să fi online și să poți învăța. Aplicațiile pot stoca multe cărți de specialitate, o bibliotecă virtuală, la care ar avea acces toți utilizatorii platformei. Trebuie să existe școli, facultăți, universități și edituri care să sponsorizeze aplicația.

Prin această aplicație ar avea acces la educație și persoanele din categoriile sociale dezavantajate, care nu își permit meditații după școală, se adresează tuturor categoriilor de persoane care vor să învețe, și care trebuie să dețină măcar un telefon, tabletă, laptop, cu acces la internet.

Promovarea unei astfel de aplicație ar fi posibilă cu ajutorul profesorilor, medicilor, farmaciștilor, asistenților medicali profesori, stomatologi, etc, la **Cafeaua după școală**,

promovând în cafenelele medicale, des frecventate de specialiști, dornici de a comunica, dar de cele mai multe ori, tot cu ajutorul telefoanelor, în chat, sau pe rețelele de socializare. Este un mod de a cunoaște direct utilizatorii, sau viitorii utilizatori și de a îmbunătăți continuu aplicația. Spațiul e important, este locul în care poți ști câte persoane vor participa la Cafeaua după școală, acest spațiu poate avea propriul său avatar original.

Aplicații de acest fel, dar la alt nivel, ar putea fi utile adulților care nu și-au finalizat studiile liceale și care din diferite motive nu mai pot continua în modelul tradițional, care s-ar bucura să poată accesa de la distanță **Clasa virtuală, Școala virtuală**, astfel finalizând studiile mai ușor. De ce nu? Învățăm toată viața, ar fi mulți care și-ar relua studiile abandonate.

Cei de vârste diferite gândesc diferit, au concepții diferite și obiceiuri diferite, dar ar trebui ca toți să se adapteze unii la alții și să pună în comun, punctele forte! Școala virtuală este școala viitorului, deoarece timpul și spațiul fiind comprimat - accesul la cunoaștere trebuie să fie rapid. Există și aplicații unde te poți înscrie, pe baza de abonament, ai acces la cursuri, la cărți electronice, la teste, la evaluări. De asemenea simulările online pe manechin fac parte din pregătirea medicală viitoare. Nu va exista parte din sistemul medical fără aplicații informatice, informatizarea spitalelor, platformele, cursurile online, vor face parte din viața profesională a cadrelor medicale, asta va fi medicina viitorului spre care ne îndreptăm cu pași mult prea repezi, adaptarea din mers sau rămânerea în urmă? Anii 2020-2021 ne-au dus acolo unde am fi ajuns, dar mult mai târziu.

Mi-aș dori ca și școala în care lucrez eu să aibă șansă la renovări și la dotări pentru ca elevii noștri să poată beneficia de informațiile momentului în medicină. Realizarea unei biblioteci electronice a școlii sanitare ar fi o variantă bună, elevii având acces gratuit la toate cursurile studiate în școala postliceală sanitară. Prezentul îl cunoaștem, noi azi pregătim viitorii asistenți medicali care vor activa în sistem 20-30-40 ani! Toată viața vor învăța pentru a ajunge unde alții au ajuns deja! O școală minunată unde elevii învață cu plăcere și de unde nu lipsesc niciodată, pentru că toate cursurile le pot găsi online și astfel pot învăța. Nu contează unde ești, contează să înveți lecție de lecție, toate cursurile să fie atractive și actualizate mereu, conform curriculumului, care și el trebuie să fie adaptat evoluției firești a informațiilor.

“Fă astăzi ce alții nu fac, ca să trăiești mâine cum alții nu pot!”

Site-uri importante cu informații medicale:

<https://www.spitaldb.ro/2-uncategorised/109-biblioteca-medicala>

<https://www.medichub.ro/reviste/medic-ro/selectionarea-surselor-bibliografice-in-activitatea-de-cercetare-medicala-id-1139-cmsid-51>

<http://www.liberty.umfcluj.ro/liberty/libraryHome.do?SAMLResponse=&clientAlias=&time=&digest=&corporationAlias=UMFCJ>

<https://umfcluj.ro/universitate/despre-noi/facilitati/biblioteca/resursele-electronice/>

<https://www.audio.ro/stiatica/3-moduri-in-care-studentii-la-medicina-pot-utiliza-realitatea-virtuala/>

<https://www.edumagic.eu/blog/post/resurse-educationale-gratuite>

<https://biblioteca.umfst.ro/medicina-farmacie-altele>

<https://biblioteca.terrait.ro/biblioteca>

[https://meditatii-](https://meditatii-medicina.ro/?utm=83b4bf5ee61247d2a8d7438d01167762&gad_source=1&gclid=CjwKCAiA04arBhAkEiwAuNOSInEdrCRYE02XMIMYPGCRN2OIXXP8eXupcw7xgcqg-OczRVUm0blmBoCozwQAvD_BwE)

[medicina.ro/?utm=83b4bf5ee61247d2a8d7438d01167762&gad_source=1&gclid=CjwKCAiA04arBhAkEiwAuNOSInEdrCRYE02XMIMYPGCRN2OIXXP8eXupcw7xgcqg-](https://meditatii-medicina.ro/?utm=83b4bf5ee61247d2a8d7438d01167762&gad_source=1&gclid=CjwKCAiA04arBhAkEiwAuNOSInEdrCRYE02XMIMYPGCRN2OIXXP8eXupcw7xgcqg-OczRVUm0blmBoCozwQAvD_BwE)

[OczRVUm0blmBoCozwQAvD_BwE](https://meditatii-medicina.ro/?utm=83b4bf5ee61247d2a8d7438d01167762&gad_source=1&gclid=CjwKCAiA04arBhAkEiwAuNOSInEdrCRYE02XMIMYPGCRN2OIXXP8eXupcw7xgcqg-OczRVUm0blmBoCozwQAvD_BwE)

<https://www.bioclass.ro/>

<https://nursing-academy.eu/>

73 DE GENERAȚII

Secretar șef Emilia -Ana Bachner
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița

Primul act de studii, numit *DIPLOMĂ DE SORĂ DE OCROTIRE*, păstrat în arhiva școlii, care are aplicată ștampila cu denumirea “Grup Școlar Sanitar Bistrița” datează din anul 1950.

De-a lungul anilor, în funcție de factorul decizional(politic) al diferitelor epoci și al contextului social, școala a cunoscut diverse modificări “de formă”, atât în ceea ce privește denumirea, precum și a tipului de școală, a profilului și a specializărilor oferite.

Astfel:

- 1950 - Școala de surori medicale, pe diplome aplicându-se ștampila cu denumirea de Grup Școlar Sanitar Bistrița ;

- 1954 - Școala se transformă în Școala Medie Tehnică Medicală iar, începând cu anul 1955, existau clase care pregăteau atât felceri (durata de scolarizare - 4 ani) cât și clase care pregăteau surori medicale (școala profesională cu durata studiilor de 2 ani)

- începând cu anul 1957 se înființează 2 clase de școală postliceală, condiția de înscriere la concursul de admitere fiind absolvirea liceului cu diplomă de bacalaureat. Școala funcționează cu acest profil până în anul 1976, durata studiilor fiind de 2-3 ani, în funcție de specializare ;

- în perioada 1976-1989, școlile postliceale sanitare se desființează și se înființează liceul sanitar, cu durata studiilor de 4 ani,

- în anul 1990 se reînființează nivelul postliceal sanitar, denumirea institutiei transformându-se din Liceul Sanitar Bistrița în Grupul Școlar Sanitar Bistrița, clasele liceale cu profil sanitar mergând în lichidare, ultima promoție absolvind în anul 1994.

Din anul 1991, atât profilul/specializările învățământului liceal precum și calificările învățământului postliceal, se diversifică, după cum reiese în continuare.

Începând cu anul școlar 2012-2013, prin Hotărârea Consiliului Local al municipiului Bistrița nr. 42/29.03.2012, avându-se în vedere Ordinul nr. 6564/2011 al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, cu modificările ulterioare, privind aprobarea Procedurii de atribuire a denumirilor unităților de învățământ din sistemul național de învățământ preuniversitar, denumirea instituției se modifică din:

Grupul Școlar Sanitar Bistrița în Liceul Teoretic Sanitar Bistrița, denumire valabilă și în prezent.

În perioada 1990-2023, evoluția numărului de elevi, pe cele 2 niveluri de pregătire : liceal și postliceal, după profil, specializare / calificare este :

Anul școlar	Număr clase	Număr total elevi	Nivel liceal	Nivel postliceal sanitar
1990-1991	7	282	Total 4 clase / 183 elevi : profil sanitar	Total - 3 clase - 99 elevi, calificarea - asistent medical generalist
1991-	12	372	Total 5 clase/ 179 elevi	Total 7 clase - 213 elevi,

1992			4 clase – profil sanitar 1 clasă – profil real, chimie -biologie	calificarea - asistent medical generalist	
1992- 1993	17	539	Total 8 clase / 270 elevi 3 clase – profil sanitar 3 clase – profil real, chimie –biologie 2 clase - profil economic	Total 9 clase – 269 elevi, calificarea - asistent medical generalist	
1993- 1994	18	568	Total 9 clase / 280 elevi 1 clasă – profil sanitar 6 clase – profil real, chimie -biologie 2 clase - profil economic	7 clase – 216 elevi, calificarea - asistent medical generalist	Școala Postliceală Christiana - 2 clase – 72 elevi, calificarea - asistent medical generalist
1994- 1995	16	512	Total 9 clase / 276 elevi 8 clase – profil real, chimie -biologie 1 clasă - profil economic	5 clase -168 elevi, calificarea - asistent medical generalist	Școala Postliceală Christiana - 2 clase -68 elevi, calificarea - asistent medical generalist
1995- 1996	17	554	Total 9 clase/ 274 elevi, profil real, chimie -biologie	6 clase – 215 elevi, calificarea - asistent medical generalist	Școala Postliceală Christiana - 2 clase – 65 elevi, calificarea - asistent medical generalist
1996- 1997	20	606	Total 9 clase/ 279 elevi , profil real, chimie -biologie	Total 11 clase - 327 elevi : 9 clase - asistenți medicali generalisti 2 clase - asistenti de farmacie	
1997- 1998	20	559	Total 9 clase / 262 elevi Profil real, chimie - biologie	Total 11 clase - 297 elevi : 9 clase - asistenți medicali generalisti 2 clase -asistenti de farmacie	
1998- 1999	18	466	Total 9 clase / 242 elevi Profil real, chimie - biologie	Total 9 clase - 224 elevi : 1 clasă- asistenți de igienă 8 clase - asistenți medicali generalisti	
1999- 2000	16	378	Total 9 clase / 225 elevi : 2 clase, filiera teoretica, stiinte ale naturii	Total 7 clase - 153 elevi: 4 clase - asistenți medicali generalisti	

			7 clase, profil real, chimie biologie	1 clasă asistenți de igienă 1 clasă asistenți de ocrotire 1 clasă asistenți medicali balneofizioterapie
2000-2001	16	338	Total 9 clase / 213 elevi: 5 clase profil real, chimie-biologie 3 clase filiera teoretica, stiinte ale naturii 1 clasa filieră tehnologică, turism și alimentație publică	Total 6 clase - 125 elevi : 2 clase - asistenți medicali generalisti 1 clasă asistenți de ocrotire 1 clasă asistenți medicali de nutriție și dietetică 1 clasă asistenți medicali balneofizioterapie 1 clasă asistenti de farmacie
2001-2002	14	316	Total 9 clase /214 elevi: 2 clase profil real, chimie-biologie 5 clase filiera teoretica, stiinte ale naturii 2 clase filiera tehnologică, turism si alimentație publică	Total 5 clase - 102 elevi : 1 clasă - asistenți medicali generalisti 1 clasă -.asistenți medicali de nutriție și dietetică 2 clase asistenți medicali balneofizioterapie 1 clasa asistenți de farmacie
2002-2003	14	308	Total 10 clase /240 elevi: 1 clasa filieră teoretică, matematică-informatică 7 clase filieră teoretică, științe ale naturii 2 clase filieră tehnologică, turism și alimentație publică	Total 4 clase - 68 elevi : 2 clase - asistenți medicali generalisti 1 clasă -.asistenți medicali de nutriție și dietetică 1 clasă asistenți medicali balneofizioterapie
2003-2004	14	322	Total 10 clase/ 255 elevi 2 clase filieră teoretică, matematică-informatică 6 clase filieră teoretică, științe ale naturii 2 clase filieră tehnologică, turism și alimentație publică	Total 4 clase - 67 elevi : 3 clase - asistenți medicali generalisti 1 clasă asistenți medicali balneofizioterapie
2004-2005	12	291	Total 10 clase / 264 elevi 6 clase filieră teoretică, științe ale naturii 3 clase filieră teoretică, matematică-informatică 1 clasă filieră tehnologică, turism și alimentație publică	Total 2 clase - 27 elevi : 2 clase - asistenți medicali generalisti.
2005-	10	281	Total 10 clase /281 elevi	-----

2006			7 clase filieră teoretică, științe ale naturii 3 clase filieră teoretică, matematică-informatică	elevii rămași în anul III s-au transferat la alte școli
2006-2007	10	282	Total 9 clase /253 elevi 5 clase filieră teoretică, științe ale naturii 4 clase filieră teoretică, matematică-informatică	Total 1 clasă. - 29 elevi – asistenți medicali de farmacie
2007-2008	13	345	Total 9 clase /245 elevi : 6 clase filieră teoretică, științe ale naturii 3 clase filieră teoretică, matematică-informatică	Total 4 clase - 100 elevi 2 clase-asistenți medicali de farmacie 1 clasă, asistenți medicali de laborator 1 clasă, asistenți medicali de balneofiziokinetoterapie
2008-2009	17	439	Total 10 clase / 276 elevi 7 clase filieră teoretică, științe ale naturii 2 clase filieră teoretică, matematică-informatică	Total 7 clase - 163elevi 3 clase - asistenți medicali de farmacie 2 clase, asistenți medicali de laborator 2 clase, asistenți medicali de balneofiziokinetoterapie
2009-2010	19	498	Total 10 clase /284 elevi: 9 clase filieră teoretică, științe ale naturii 1 clase filieră teoretică, matematică-informatică	Total 9 clase - 214 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 2 clase, asistenți medicali de laborator 2 clase, asistenți medicali de balneofiziokinetoterapie 2 clase, asistenți medicali generaliști.
2010-2011	19	517	Total 10 clase /280 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 237 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 1 clasă, asistenți medicali de laborator 1 clasă, asistenți medicali de balneofiziokinetoterapie 4 clase, asistenți medicali generaliști
2011-2012	20	556	Total 11 clase /307 elevi filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 249 elevi: 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști
2012-2013	21	588	Total 12 clase /337 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 251 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie

				6 clase, asistenți medicali generaliști
2013-2014	21	600	12 cl /336 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 264 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști
2014-2015	21	592	Total 12 clase /326 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 266 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști.
2015-2016	21	571	Total 12 clase /326 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 246 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști
2016-2017	20	555	Total 11 clase /314 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 241 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști
2017-2018	20	546	Total 11 clase /307 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 239 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști.
2018-2019	21	579	Total 12 clase /346 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 233 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști.
2019-2020	21	572	12 clase /340 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 232 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști.
2020-2021	21	572	Total 12 clase /348 elevi - științe ale naturii	Total 9 clase - 224 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști
2021-2022	20	540	Total 11 clase /306 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 234 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști
2022-2023	20	522	Total 11 clase /297elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 225 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie

				6 clase, asistenți medicali generaliști.
2023-2024	20	528	Total 11 clase /301 elevi - filieră teoretică, științe ale naturii	Total 9 clase - 227 elevi 3 clase, asistenți medicali de farmacie 6 clase, asistenți medicali generaliști

În perioada 1999-2007, la Grupul Școlar Sanitar Bistrița a funcționat Colegiul UMF “Iuliu Hațieganu” din Cluj Napoca, Facultatea de Medicină Generală – Specializarea Asistență Medicală

An universitar	Număr grupe	Număr studenți
1999-2000	1	30
2001-2002	2	54
2002-2003	3	72
2003-2004	3	70
2004-2005	3	76
2005-2006	2	43
2006-2007	1	27

Așadar, cel puțin 73 de generații, sute de asistenți medicali și, după anul 1994, și alte specializări, s-au format și au absolvit această școală cu tradiție, de prestigiu, un brand recunoscut în județ și nu numai. Azi, mulți elevi ai școlii sunt copii ai absolvenților școlii noastre care își doresc să ducă mai departe prestigiul, numele acesteia, ca o punte peste generații.

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE A FI ȘI A NU FI O LUME MINUNATĂ PENTRU ELEVI

*Prof. Ionela Bașotă, Col. Naț. Liviu Rebreanu Bistrița
Prof. Cornelia Blaga, Liceul Teoretic Sanitar Bistrița*

Nuvela *Moara cu noroc* din perspectiva blended-learning

„Învățarea combinată” (blended-learning), în care se folosește atât metoda tradițională, cu profesorul față în față, cât și internetul, este o formă de e-învățământ (e-learning) foarte răspândită și apreciată în lume în momentul actual. Aceasta se dovedește a fi mai eficientă decât metodele tradiționale sau online folosite separat.

Sistemul de învățare de tip blended-learning devine din ce în ce mai cunoscut. Acest lucru se datorează beneficiilor și funcțiilor acestuia. Funcțiile sistemului de învățare de tip blended-learning sunt legate de mediul în care acesta se desfășoară.

Această metodă oferă o nouă experiență de învățare, ce se bazează pe combinarea avantajele comunicațiilor moderne și IT, cu modul de învățare tradițional bazat pe discuții și reflecții determinate de o anumită situație, unde elevii sunt direct implicați și unde pot oferi un feedback direct, față-în-față.

În general, utilizarea unui sistem de învățare de tip blended-learning îmbunătățește implicarea elevilor. Noul rol al profesorului este important în acest nou context. Există o șansă ca profesorul sau formatorul, care a fost în mod tipic doar un furnizor de cunoștințe să îmbrățișeze un rol nou în sistemul de învățare de tip blended-learning, și anume acela de a fi antrenor, dar și mentor.

Acest lucru schimbă, de asemenea, relația dintre profesor și elev. Profesorul sprijină procesul de învățare, iar elevul joacă un rol activ în acest proces. Elevii trebuie să își asume responsabilitatea, fiind văzuți ca persoane calificate. Utilizarea sistemului de învățare de tip blended-learning se bazează pe ideea de a organiza conținutul învățării. Profesorul trebuie să decidă ce conținut ar trebui să fie furnizat on-line și care ar trebui să fie utilizat în tipul de învățare față-în-față. Acest lucru ajută la promovarea învățării de competențe, abilități și competențe. În consecință, sistemul de învățare de tip blended-learning deschide noi posibilități de individualizare și respectă elevii.

Învățarea bazată pe metodele tradiționale rămâne una dintre cele mai apreciate căi de învățare a noțiunilor teoretice. Dar interacțiunea dintre profesor și educabil s-a dovedit a fi cea mai eficientă, iar consolidarea conținuturilor învățării mai bună, prin învățarea asociată. Învățarea asociată este un program educațional formal sau non-formal, care combină mediile digitale cu metodele tradiționale folosite la clasă.

Uneori, termenul de învățare asociată este înlocuit cu cel de învățare personalizată, astfel, învățarea mixtă este și o revenire la învățarea centrată pe profesori, singurii responsabili pentru conceperea scenariului didactic, pentru structurare și pentru prezentarea conținutului învățării.

În cadrul unei lecții de predare-învățare la limba și literatura română cu tema ” Moara cu noroc”, această metodă poate fi eficientă în fixarea cunoștințelor acumulate prin folosirea unui exercițiu video puzzle, în care elevii au ocazia de a valorifica relația literatură și cinematografie.

Activitatea are ca scop valorificarea competențelor de analiză tematică, structurală și stilistică pentru nuvela realist-psihologică *Moara cu noroc*, de Ioan Slavici, prin vizionarea unui fragment din ecranizarea *La moara cu noroc* (1955), în regia lui Victor Iliu. Pe parcursul vizionării, este întreruptă derularea materialului video, prin apariția unor sarcini de lucru diverse, care vizează atât atenția în receptarea mesajului audio-vizual, cât și valorificarea cunoștințelor, noțiunilor de teorie literară specifice textului narativ și nuvelei realist-psihologice.

Conform metodei blended-learning, elevii au avut de vizionat materialul de 30 de minute din debutul filmului acasă, urmând ca în clasă să îl revadă secvențial și să rezolve opt din cei zece itemi propuși. Doi itemi, eseu de 5 minute și întrebarea de opinie, vor fi completați ca temă pentru acasă.

După completarea itemilor, se discută frontal cunoștințele și noțiunile implicate în răspunsuri, profesorul având rol de dirijare și verificare a învățării.

De exemplu, itemul 1: Formulează o observație cu privire la spațiul desfășurării evenimentelor (amplasarea hanului, cele cinci cruci, atmosfera dominantă), aduce în prim-plan legătura între imagine, coloana sonoră și textul citit al nuvelei, pentru a se fixa cunoștințe legate de spațiul și timpul narațiunii, simbolistica elementelor, omnisciența naratorului prin anticiparea dramatismului ulterior al evenimentelor.

Un alt item: Prezintă, în 2-3 enunțuri, statutul familial, moral, psihologic și social al lui Ghiță, face apel la înțelegerea tipologiei personajului. Astfel, ecranizarea facilitează observarea autorității lui Ghiță în propria familie, interesul pentru o viață mai bună și puterea de a-și asuma destinul celorlalți. Se observă alternarea planurilor de filmare, respectiv planul întreg, pentru întreaga familie și pentru Ghiță, precum și cel american, pentru observarea fizionomiei personajelor feminine, marcată de teama înstrăinării și de îndoială. Vocea personajului denotă fermitatea, dar și dorința sa de a proteja familia. Se constată diferențele între opera literară și ecranizarea ei (spre exemplu, discuția inițială are loc în ecranizare după mutarea la Moara cu noroc).

Elevii primesc ca temă pentru acasă completarea itemilor:

1. Scribe un eseu, de 5 minute, în care să prezinți relația dintre Ghiță și Lică Sămădăul, în momentul primei sosiri a porcarului la han, ținând cont de statutul, rolul, intențiile și limbajul fiecăruia.
2. Observând gesturile personajului din gros-planul secvenței vizionate, explică motivele de îngrijorare a cârciumarului.

Conceptul de blended-learning este un concept de educare modern, flexibil, care are ca scop

dobândirea de către fiecare elev a unor cunoștințe de nivel superior. Sistemul este bazat pe concepte și metode de studiu inovative, care cuprind studiul în sala de clasă asistat de profesor, studiul individual și studiul online.

În concluzie, aplicând metoda blended-learning în lecția enunțată mai sus, am constatat că învățarea combinată oferă numeroase beneficii față de modurile convenționale de instruire, ajutând la facilitarea unei mai bune angajări a elevilor în propria învățare, rezultate academice îmbunătățite, o satisfacție generală mai mare în rândul participanților implicați. Cu toate acestea, în ciuda acestor avantaje clare, este necesară o planificare atentă a gândirii; garantați o funcționare bună a programului, utilizatorii finali beneficiază în cele din urmă cel mai mult de această nouă pedagogie interesantă.

”ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE A FI ȘI A NU FI O LUME MINUNATĂ PENTRU ELEVI”

*Profesor educator Eleonora-Maria Belgharbi
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr 2 Bistrița*

Prin definiție, educația, deci și învățământul, au un caracter bilateral. Educația presupune un subiect și un obiect al educației, un educator și un educat. Desigur, un obiectiv prioritar al învățământului îl constituie trecerea de la un învățământ cu caracter bilateral la unul unilateral, autodirijat, ca formă superioară a actului de învățare.

Rolul educatorului nu mai este acela de a-i predă o lecție unui elev, ci acela de a-l învăța pe elev cum să învețe, după cum afirma și Nicolae Iorga: „Școala trebuie să te învețe a fi propriul tău dascăl, cel mai bun și cel mai aspru”. Este necesar ca între educator și educat să se stabilească o relație de tip democratic, bazată pe respect reciproc. Trebuie să avem în vedere că elevii au nevoie de modele, iar profesorul îi învață pe elevi nu numai prin ceea ce știe și transmite, ci în primul rând prin ceea ce face, prin ceea ce este el ca valoare profesională și umană. Un educator trebuie să aibă o conduită morală impecabilă, dar și o conduită profesională bazată pe competență. Cu ajutorul acestor abilități și având fixat obiectivul de a fi un îndrumător competent, vom reuși să realizăm un proces de învățare eficient și să dezvoltăm personalitatea educatului.

În ceea ce privește relațiile care se stabilesc între educator și educat în timpul orei, profesorul trebuie să aibă în vedere mai multe aspecte. Astfel, profesorul trebuie să trateze just și imparțial toți elevii, indiferent de particularitățile lor psihologice, fizice, apartenența lor religioasă sau etnică. De asemenea, trebuie să cunoască și să recunoască diferențele care pot să existe între elevi, urmărind în permanență satisfacerea nevoilor individuale ale acestora.

În același timp, un profesor trebuie să ajute și să încurajeze elevii să pună întrebări și să-și exprime propriile idei. Pentru a putea forma elevii, dascălul trebuie mai întâi să-și cunoască bine. Această cunoaștere implică o atitudine empatică, o transpunere în viața și lumea lor. Empatia presupune capacitatea intuitivă de pătrundere și de sesizare a particularităților psihice, individuale: profesorul poate prevedea dificultățile pe care le întâmpină un elev în însușirea unei noțiuni, dar și rezultatele care pot fi obținute.

De asemenea, un rol important îl are caracteristica grupului școlar. Ioan Nicola subliniază rolul pe care îl are grupul școlar în dezvoltarea unui copil: „colectivul de elevi ne apare ca fiind un cadru propice care vine în întâmpinarea satisfacerii trebuințelor de comunitate și a exprimării sentimentului de apartenență”. Un colectiv de elevi are ca principale caracteristici: coeziunea, dinamica și sintonicitatea. Climatul educațional dintr-o clasă de elevi este dat de tipul relațiilor sociale din clasă, de comportamentele elevilor în diferite situații educative, precum și de tipul de autoritate exercitat. Se va avea în vedere crearea unui climat deschis și angajat, caracterizat de colegialitate, cooperare, respect reciproc, familiaritate, susținere, sinceritate.

Adeseori apar conflicte între elevi, cauzate de atmosfera competitivă, intoleranță sau lipsa de comunicare. Tocmai de aceea profesorul trebuie să-și dezvolte abilitățile de rezolvare a conflictelor, să încurajeze cooperarea și comunicarea, să-i învețe pe elevi să fie toleranți și să respecte diferențele dintre oameni. Totodată elevii trebuie ajutați să învețe auto-controlul și să treacă peste situațiile conflictuale, iar aici rolul profesorului este esențial, el trebuind să devină un model pentru elevi. Profesorul are rolul de lider în conducerea grupului de elevi, în exercitarea autorității, dar și acela de consilier: el trebuie să fie un bun observator al

comportamentului elevilor, un îndrumător, un sfătuitor, acordând mereu sprijin. În același timp, profesorul trebuie să fie un bun manager, care supraveghează, dirijează și organizează diversele activități, luând decizii pentru menținerea ordinii în clasă. Însă în primul rând profesorul trebuie să fie un model, un exemplu pozitiv prin întreaga sa personalitate. Educarea elevilor se va face în spirit cooperant. Elevii trebuie să înțeleagă faptul că omul este o ființă socială, care trăiește și își desfășoară activitatea în cadrul unor comunități umane. Tocmai de aceea trebuie să dezvoltăm atitudinea morală a elevilor, astfel încât ei să conștientizeze faptul că sunt parte a unui colectiv. Aceasta presupune formarea conștiinței și a conduitei cooperant – participative. Copilul, ca ființă socială, simte nevoia stabilirii unor relații cu ceilalți, simte nevoia apartenenței la un grup. Este important să orientăm aceste relații în spiritul cooperării; doar în acest mod vom reuși să formăm la elevi trăsături de voință și de caracter precum sinceritatea, solidaritatea, compasiunea, principialitatea, cinstea, hotărârea, consecvența, tactul sau altruismul. Munca în echipe sau pe grupe sunt activități care dezvoltă conduita cooperant – participativă.

Așadar, trebuie reținut faptul că educatorul trebuie să inspire încredere, să dezlănțuie energii, să mobilizeze, să deschidă perspective și să proiecteze idealul ce trebuie atins, lăsând fiecăruia libertatea alegerii și adaptării acestuia la dimensiunile propriei personalități. Educator înseamnă competență, sensibilitate, încredere, exemplu; înseamnă capacitatea de a se transpune în situația celui educat (empatie), înseamnă înțelegere și priceperea de a găsi soluții adecvate pentru fiecare problemă pe care o ridică educarea și îndrumarea altora. În ceea ce privește relația profesor – elev, reținem că, în didactica modernă, spre deosebire de didactica tradițională, elevul exprimă puncte de vedere proprii, realizează un schimb de idei cu ceilalți, argumentează, pune și își pune întrebări cu scopul de a înțelege, cooperează în rezolvarea problemelor și a sarcinilor de lucru; profesorul facilitează și intermediază învățarea, ajută elevii să înțeleagă și să explice punctele de vedere proprii – este partener de învățare.

„O școală modernă” presupune o învățare interactivă în care elevul să înțeleagă ceea ce învață, să exploreze și să se descurce singur, să-și însușească cunoștințe temeinice pe care să le aplice cu succes în viața de familie, în profesie și în relațiile dintre oameni. Dacă între familie și reprezentanții școlii, în speță dirigințele și profesorii de la clasă, există o legătură bazată pe adevăr și sinceritate, elevul are de câștigat, cât și părintele care este interesat de a avea lângă el un om integru și responsabil. Elevul trebuie încurajat să învețe și conștientizat de importanța studiului în devenirea lui personală ca individ al societății, și prin intermediul familiei, care are o influență mai mare decât școala asupra elevului.

Eforturile depuse de cadrele didactice pentru ca educația să fie constructivă prin metodele interactive trebuie împletite cu îndrumările oferite de familie pentru a susține învățarea și studiul individual. Bineînțeles că acest concept de școală românească modernă presupune condiții de studiu favorabile din toate punctele de vedere pornind de la aparatura atât de necesară cadrelor didactice (laptop, xerox, videoproiector, acces la internet), terminând cu spațiu ambiental potrivit nevoilor (pupitre mobile, mașini la dispoziția școlii pentru a realiza schimb de experiență cu alte școli, vizite de studiu etc.).

După cum și Aristotel afirma în antichitate că „Toți oamenii au de la natură dorința de a cunoaște”, profesorul trebuie să găsească metoda prin care să „exploateze” în mod eficient această dorință de cunoaștere. Aici intră în acțiune metodele interactive nou învățate care îl pun pe elev să gândească efectiv, pregătindu-l pentru a face față problemelor din societate. În concluzie, dezideratul unei școli românești moderne este ca ea să corespundă cerințelor societății, să valorifice la maximum capacitățile și calitățile native ale elevilor pentru a-i pregăti cu adevărat pentru piața muncii și pentru viață.

Profesorul nu este un judecător, un evaluator, o persoană care pune etichete și note, este de fapt un om care construiește stima de sine și încrederea elevului din fapta sa, cu ajutorul

cunostintelor pe care le predă.

Un profesor este ca un designer de suflute, care cu un cuvânt, un gest sau o privire la momentul potrivit poate face minuni. Iar fericirea și starea de bine sunt contagioase".

Calitatea în educație se referă la totalitatea însușirilor esențiale ale sistemului educațional și reprezintă valoarea pe care societatea o acordă serviciilor educaționale și educației în ansamblul ei.

Calitatea în educație este așadar un ansamblu de caracteristici ale unui program prin care sunt îndeplinite așteptările beneficiarilor din învățământ/educație (profesori, elevi):

- să fie construită pe valori împărtășite, pe baza unor experiențe și rezultate valoroase;
- nu trebuie produsă la comandă, prin legi sau acte normative
- să fie realizată de oameni, pentru oameni, responsabilitatea revenind nu doar școlii, ci întregii comunități/societăți
- să fie asigurată printr-un sistem explicit de principii, criterii, standarde și indicatori
- să fie oferită de instituții responsabile și promovată de liderii educaționali autentici
- să respecte autonomia individuală, având la bază autonomia instituțională
- să fie orientată pe rezultate concrete, vizibile, măsurabile
- să se realizeze în dialog și prin parteneriat autentic, continuu
- să fie centrată pe beneficiarii serviciilor educaționale, asigurând participarea actorilor educaționali și valorizând resursele umane disponibile
- să se bazeze pe inovație, înțelegând interdependența dintre furnizorii și beneficiarii implicați în oferta educațională.

La nivelul școlii, calitatea în educație nu este un produs al funcționării ei în condiții normale. Pornind de la acest reper, considerat esențial în asigurarea unui proces educațional optim, calitatea poate fi definită prin realizarea negocierii între școală și comunitate și apoi asumată în parteneriat, nu impusă pe cale ierarhică.

Managementul calității în educație reprezintă nu doar știința organizării și conducerii calității în sistemul educațional, ci și activitatea desfășurată în acest sens.

Asigurarea calității educației se realizează, mai ales, prin modul în care cadrul didactic organizează demersul didactic, pentru atingerea competențelor vizate de programa școlară.

În viziune modernă, rolul profesorului este de a facilita și intermedia învățarea, de a fi partener în învățare, de a-i ajuta pe elevii săi să înțeleagă, să argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care să-i pregătească să facă față și să se integreze optim unei societăți aflate într-o dinamică uriașă.

Modalitățile de realizare a învățării urmaresc formarea de competențe și deprinderi practice, cu accent pe învățarea prin cooperare.

Situațiile de învățare create de profesori în școală, la clasă, trebuie să-i încurajeze pe elevi să își exprime puncte de vedere proprii, să colaboreze între ei și cu profesorii în rezolvarea sarcinilor de lucru, să-i incite la căutare, *să se manifeste creativ*.

Rolul școlii în realizarea scopurilor învățământului obligatoriu constă în conducerea elevilor către:

- demonstrarea gândirii creative,
- folosirea diverselor modalități de comunicare în situații reale și contexte variate,
- înțelegerea și utilizarea tehnologiilor în mod adecvat,
- dezvoltarea capacității de investigare și valorizare a experienței personale,
- capacitatea de adaptare la situații diferite,
- contribuția la construirea unei vieți de calitate,
- construirea unui set de valori individuale și sociale,
- orientarea comportamentului și carierei în funcție de acestea.

Pe parcursul activității profesionale a unui cadru didactic există situații când apar discrepanțe între obiectivele programei și nivelul real de pregătire al elevilor.

În acest caz, profesorul trebuie să analizeze aceste discrepanțe, să identifice nevoile de educație ale clasei și să proiecteze activitatea didactică explicită pentru aceste nevoi.

Bibliografie

1. Constantin Cucuș, Pedagogie, Prefață de Adrian Neculau, Editura Polirom, Iași, 1996
2. Constantin Cucuș (coordonator), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 1998
3. Mariana Marinescu, Tendințe și orientări în didactica modernă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007

GHIOZDANUL LA CONTROL

*As. med. principal Gabriela Biliboacă
As. med. principal Cristian Biliboacă
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița, nivel postliceal*

Cuvânt înainte

Lucrarea propusă, este departe de a avea pretenția unei lucrări științifice, deși prin ea sunt „picurate” date din statistici, studii clinice sau de prin manuale de specialitate. Tema abordată mi-a „sărit” chiar din titlul propus spre dezbatere de acest simpozion, pentru că, pentru mine, ideea de școală minunată nu este compatibilă cu un ghiozdan povară, atârnat în spatele micilor școlari. Speranța mea este să devină o temă de reflexie/studiu, dar mai ales de luat în calcul/rezolvat de trei personaje multiple de pe scena vieții: școală, părinți, cadre medicale (în special cei de medicină școlară)

Scopul lucrării este de a readuce în atenție cauze ce pot conduce încă din copilărie la modificări la nivelul coloanei vertebrale (cifoză, scolioză) ce vor determina în timp instalarea durerii cronice, afectarea mobilității și a esteticii. Doresc ca împreună- profesori, părinți, cadre medicale să identificăm și să acționăm asupra cauzelor ce pot fi mai ușor corectate (ghiozdane burdușite; mobilier școlar inadecvat; posturi greșite)

Coloana vertebrală, sau rahisul este cel mai important segment al aparatului locomotor și se întinde de la baza craniului până la extremitatea inferioară a trunchiului. Ea conferă simetria și face posibilă atât stabilitatea cât și mobilitatea corpului, fiind suficient de rigidă pentru a susține capul și trunchiul și a fixa membrele, dar în același timp suficient de mobilă pentru a permite o gamă mare de mișcări. Aceasta se datorește numărului mare de elemente anatomic care o alcătuiesc: 33-34 vertebre, 344 suprafețe articulare, 24 discuri intervertebrale, 365 ligamente și 750 de mușchi ce acționează asupra ei. În totalitatea sa, coloana vertebrală se află într-un echilibru dinamic constant, orice dezechilibru al elementelor sale componente antrenând un răsunet imediat asupra staticii și dinamicii acesteia. Spatele normal reprezintă poziția în care curbările coloanei vertebrale sunt normale, armonioase .

Cifoza și scolioza sunt cele mai frecvente deviații ale coloanei vertebrale la copii. Cifoza reprezintă curbarea mai accentuată antero- posterioară a coloanei toracice, iar scolioza, arcuirea coloanei în plan lateral. La copii, aceste patologii localizate la nivelul coloanei vertebrale au înregistrat creșteri în ultimii ani. Statisticile arată că aproximativ 20% din copiii de clasa aII-a (8-9 ani) au atitudini vicioase inclusiv cifoze. Procentul acestora crește semnificativ, spre 70% în rândul adolescenților (14-15 ani)

Cauze care conduc la această situație nedorită:

- probleme de screening (copiii sunt testați pentru cifoză, scolioză doar în clasa a VIII-a), cei mai mulți părinți nu observă modificări ale coloanei vertebrale, deoarece acestea se instalează gradual și fără durere;
- poziții vicioase în bancă(multe săli de clasă au mobilier școlar inadecvat,vârstei, taliei copiilor) sau la calculator, telefon...menținute pentru mult timp
- lipsa de mișcare- (ore insuficiente de sport în programa școlară, acasă, timp mult petrecut pe diferite device-uri)
- purtarea unui ghiozdan prea greu.

Referitor la ghiozdan, am decis conform titlului să îl iau puțin „la control” Ajutată de elevii anului I și III ai școlii postliceale sanitare-specializare AMG am formulat un chestionar pentru părinții care au școlari de vârstă mică. Chestionarul avea întrebări referitoare la vârsta, clasa, greutatea copilului și greutatea ghiozdanului, tip de ghiozdan (rucsac sau troler),

existența unui dulap individual în clasă pentru rechizite, manuale, care nu sunt folosite zilnic și nu sunt necesare la rezolvarea temelor de acasă. Majoritatea copiilor sunt elevi ai mai multor școli gimnaziale din Bistrița, puțini din mediul rural, vârsta acestora-majoritar 8-10 ani. Concluzia studiului nu a fost o surpriză pentru mine, copiii cu o greutate de 25-35 kg. duc în spate sau trag după ei ghiozdane care cântăresc între 3,5- 6 kg. În medie aceste cifre arată că acești copii duc zilnic în spate 15% din greutatea lor, ceea ce ar echivala cu un bagaj de 10,5 Kg cărat zilnic de un adult de 70 Kg- cam mult, nu-i așa? Răspunsul unui părinte m-a uimit pur și simplu: în cea mai încărcată zi de școală în ghiozdanul care cântărește 6,5 kg! sunt 7 manuale, 7 caiete studențești sau speciale, echipament sport inclusiv pantofi pentru sport, apă, pachet mâncare. Un aspect pozitiv- toți copiii aveau ghiozdane care se purtau pe ambii umeri.

Pentru prevenția devierilor coloanei vertebrale se recomandă:

- corectarea mersului, posturii în bancă
- ușurarea ghiozdanului și purtarea lui pe ambii umeri
- vizită la medicul specialist dacă părinții observă umeri inegali, postură vicioasă, un omoplat mai proeminent

Conduita terapeutică cea mai importantă este kinetoterapia, prin care se urmărește tonifierea musculaturii și îmbunătățirea mobilității coloanei vertebrale. Unele situații impun corset medical. Riscurile neglijării terapiei conduc la instalarea durerii cronice, alterarea mobilității aparatului locomotor, și probleme de estetică care pot influența psihicul copilului.

În concluzie, așa cum am subliniat la început, există cauze ale acestor patologii de statică vertebrală asupra cărora în echipă putem acționa relativ ușor pentru prevenție sau corecție. Este necesar doar să fim mai implicați, să luăm atitudine, deci:

- să mai golim ghiozdanele de obiecte inutile, să corectăm poziții vicioase, să informăm părinții, să motivăm copiii să facă mișcare, iar cel mai dificil cred, să-i scoatem din ecranele care le-au răpit bucuria jocului adevărat. și poate vom reuși ca micii școlari să nu se încovoie sub greutatea ghiozdanului, ci să se „încline” cu încântare sub frumusețea și misterele descoperite în școală.

Bibliografie: Tratat de medicină internă- vol.II editura Medicală, pg.1573(al.4), 1575(al.3), 1591(al.7), 1599(al.2) 1600(al.1) ; <https://www.medicover.ro>

DIVERSITATEA, O LUME MINUNATĂ

Profesor Simona Bîrte

Școala Profesională Specială „Sfânta Maria” Bistrița

Pentru mulți elevi, școala reprezintă o lume minunată în care pot explora și descoperi cunoștințe noi. Fie că este vorba de științe, arte, literatură sau matematică, elevii au posibilitatea să-și extindă orizonturile și să descopere pasiuni care îi vor ghida în viitor.

Copiii au o mie de feluri în care se pot juca, gândi sau vorbi...O mie de feluri de a asculta, de a se minuna, de a iubi, de a se bucura, de a cânta și de a înțelege...O mie de lumi de descoperit, o mie de lumi de inventat, o mie de lumi de visat...” (Loris Malaguzzi).

Activitatea instructiv-educativă și formativă din școala specială urmărește în permanență dezvoltarea de competențe la copii, prin însușirea de cunoștințe, formarea de priceperi, deprinderi, obișnuințe, pe baza abordării integrate și interdisciplinare a conținuturilor, ținând cont de noile reglementări elaborate de MEN, scrisorile metodice, precum și de recomandările primite din partea inspectorului de specialitate. La toate grupele s-au desfășurat și activități complementare, în cadrul unor proiecte educaționale, care au implicat copiii în activități de educație financiară, sanitară, igiena dentară, alimentație sănătoasă, joc, mișcare în aer liber, educație socio-emoțională, toleranță, la care au participat cu bucuria de a se implica activ în propria formare.

Pedagogia modernă caută să dezvolte metode, tehnici și instrumente pedagogice menite a ajuta copilul în procesul de învățare. Însă, pentru a fi educatori buni, ar trebui să fim conștienți nu numai de ce se petrece înăuntrul nostru, dar și de ceea ce sunt acei cărora ne adresăm, iar pentru a ajunge la această performanță este nevoie de formare profesională continuă, de calitate.

O cerință urmărită constant, atât prin activitatea de consiliere a educatoarelor, cât și prin activitățile de asistență la clasă, în calitate de director, a fost legată de utilizarea metodelor activ- participative în procesul didactic, instructiv-educativ și formativ, abordarea activităților pe microgrupuri, respectarea ritmului propriu de dezvoltare al fiecărui copil, punând accent sporit pe latura formativă a întregului program din școala specială.

Deoarece atât școala specială, cât și Familia sunt cele care oferă situații concrete în care trăiește copilul, modele de învățare și comportamentale, forme de acțiune, de comunicare, de manifestare, pentru unitate de cerințe, au avut loc activități de consiliere a părinților, legat de importanța formării la copii a unui stil de viață sănătos, printr-o alimentație corectă și echilibrată, implicarea acestora, zilnic, în activități care presupun mișcare, joc în aer liber, în orice anotimp, cum să comunice mai bine cu copiii, cum să-i cunoască mai bine, cum să petreacă timp de calitate cu ei, ca să poată relaționa și să-i poată educa adecvat.

Procesul instructiv-educativ și formativ din școala specială constituie o latură importantă prin intermediul căreia se acționează în mod conștient și dirijat asupra copilului, pentru a se putea valorifica potențialul de care acesta dispune și pentru a stimula formarea noilor achiziții. Spre exemplu, Salutul.

Modalitatea de SALUT aleasă este una modernă și plăcută copiilor, care așteaptă cu drag să intre în conexiune cu cadrul didactic, indiferent de forma de salut aleasă de ei.

Salutul se desfășoară astfel: pe ușa clasei sunt lipite cele cinci forme de salut, respectiv: BATEM PALMA, ÎMBRĂȚIȘARE, SALUT CU MÂNA, PUMN ÎN PUMN și NOROC, urmând ca fiecare copil, pe rând, să aleagă una din formele de salut și să o realizeze împreună cu educatoarea. Se formează un șir, iar fiecare copil își va alege forma preferată de salut.

Așadar se pune accent pe acele momente care sunt sugestive și care îi vor ajuta pe copii să se implice efectiv și afectiv în îndeplinirea scopului. Salutul acesta atrage după sine, o mare încărcătură emoțională, copiii fiind nerabdători și încântați atunci când au oportunitatea de a-l desfășura.

Activitățile acestea pot avea și alte conținuturi: cunoașterea de sine și a celorlalți, realizarea de contacte verbale și nonverbale între copii și cadru didactic, etc.

În timpul salutului, educatoarea a prezentat câteva idei copiilor, care au avut un real succes în rândul acestora, având ca scop atât realizarea obiectivelor propuse pentru întâlnirea de zi cu zi, cât și implementarea unor reguli de conviețuire în grup:

Ø -" Bună dimineața, mă bucur că ești aici cu noi! "

Ø -" Bună dimineața, îmi place cum te-ai îmbrăcat azi! "

Ø -" Bună dimineața, vreau să știi că azi ești deosebit/ă! "

Ø -" Bună dimineața, sunt fericit/ă că ești la grădiniță și ne vom petrece ziua împreună! " Ø -" Bună dimineața, vreau să te strâng la piept pentru că-mi ești drag/ă! "

Ø -" Bună dimineața, ador zâmbetul tău! "

Ø -" Bună dimineața, simt nevoia să-ți strâng mâna! "

Ø -" Bună dimineața, azi îmi doresc să ne gândim numai la lucruri frumoase! " Ø -" Bună dimineața, îmi place lumina din ochii tăi! "

Ø -" Bună dimineața, azi vreau să avem o zi deosebită! "

Ø -" Bună dimineața, îmi place că azi ai intrat în sala de grupă cu zâmbetul pe buze! "

Școala poate fi privită ca o lume minunată datorită diversității pe care o aduce. Elevii provin din medii diferite, au interese și talente variate. Această diversitate poate crea o atmosferă vibrantă și plină de oportunități pentru schimb de idei și experiențe.

Bibliografie:

1. Montessori Maria, "Copilul ființă divină, dar neînțeleasă", Ed. CEDC, București 1951.
2. Montessori Maria, "Descoperirea copilului", Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1977.
3. Bane, Coleen- "Bună dimineața! Mă bucur că ești aici", Manualul cadrului didactic pentru Întâlnirea de dimineață.

ÎMBUNĂTĂȚIREA CALITĂȚII ȘI EFICIENȚEI EDUCAȚIEI

*Prof. educator Valentin Bunea
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr 2 Bistrița*

Este necesar ca directorii, conducătorii, educatorii și alți membri să acorde o atenție adecvată pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea și eficiența educației. Odată cu progresele care au loc și odată cu apariția globalizării și modernizării, este necesară îmbunătățirea calității și eficienței educației. Îmbunătățirea calității și eficienței educației ar permite indivizilor să atingă în mod satisfăcător obiectivele academice și să îmbunătățească statutul instituțiilor de învățământ în cadrul comunității. În plus, educatorii vor avea un sentiment de satisfacție în muncă, vor dezvolta motivația față de implementarea îndatoririlor lor de muncă și se vor simți plăcut în mediul de lucru. În plus, studenții s-ar simți, de asemenea, plăcuți și ar dezvolta interes și entuziasm față de îmbogățirea performanței lor academice. Principalele domenii care au fost luate în considerare în această lucrare de cercetare sunt strategiile implementate de profesori pentru îmbunătățirea calității și eficienței educației, modalități suplimentare de îmbunătățire a calității și eficienței sistemului de educație și îmbunătățirea calității și eficienței educației printr-o administrare eficientă.

Calitatea în sistemul de educație se referă la concept, care evoluează într-un ritm rapid într-o perioadă de timp. Excelența și valorile sunt termeni cruciali, care trebuie luați în considerare pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea și eficiența educației (Maciuk, 2013). Însă, în sistemul educațional, există diferențe în ceea ce privește sectoarele educației naționale, culturile și părțile interesate. Părțile interesate includ studenți, profesori, factori de decizie, comunitatea de afaceri, sindicate și așa mai departe (Fredriksson, 2004). Toți indivizii trebuie să lucreze în coordonare și integrare unii cu alții pentru a îmbunătăți calitatea sistemului. Calitatea educației se concentrează în primul rând pe realizările de învățare ale studenților și pe aducerea unor reforme în curriculum și standardele tradiționale. Un alt aspect al calității este că se referă la relevanța a ceea ce este predat și învățat. Sistemul trebuie să fie compatibil cu nevoile și cerințele indivizilor. Educația oferită în școli, centre de formare și instituții de învățământ superior ar trebui să ofere elevilor cunoștințe și informații care să fie benefice și semnificative pentru ei în îmbogățirea vieții lor.

Sensul termenului „eficiență” este competență, productivitate, eficacitate și competență. Nu numai în domeniul educației, ci în fiecare domeniu, indivizii urmăresc să fie eficienți în implementarea sarcinilor și activităților. Atunci când cineva își îndeplinește sarcinile de serviciu cu eficiență, atunci indivizii sunt capabili să producă rezultatele dorite, să atingă scopurile și obiectivele instituționale într-o manieră adecvată, să obțină satisfacție în muncă și sunt capabili să dobândească oportunități de promovare și să-și mărească perspectivele de carieră. Învățarea indivizilor are loc pe tot parcursul vieții. Persoanele angajate în domeniul educației sunt obligate să genereze conștientizare și să învețe diverse aspecte pe parcursul angajării lor. Prin urmare, achiziția informațiilor necesare este unul dintre cele mai semnificative aspecte ale promovării eficienței în sarcinile și activitățile proprii. Pentru a fi eficienți și a genera rezultate productive, indivizii trebuie să țină cont de diverși factori. Acestea sunt dobândirea de informații, generarea de conștientizare, inculcarea trăsăturilor de diligență, ingeniozitate și conștiinciozitate, implementarea abilităților eficiente de gestionare a timpului și posesia abilităților de a lucra sub stres și de a face față problemelor și provocărilor.

Strategii implementate de profesori pentru îmbunătățirea calității și eficienței educației

Cadrele didactice sunt considerate a aduce o contribuție semnificativă la promovarea calității și eficienței în cadrul sistemului de învățământ. Ei sunt indivizii, care nu numai că oferă studenților cunoștințe și informații în ceea ce privește conceptele academice, dar le inculcă și trăsăturile de moralitate, etică, veridicitate și onestitate. Pe lângă dobândirea de cunoștințe și informații academice, aceste trăsături sunt, de asemenea, esențiale pentru a permite indivizilor să-și susțină condițiile de viață într-un mod adecvat. Strategiile care sunt implementate de profesori pentru îmbunătățirea calității au fost enunțate după cum urmează:

Conștientizarea calității – Capacitatea profesorilor de a îmbunătăți conștientizarea calității se concentrează asupra metodelor lor de predare. Sarcina principală a cadrelor didactice este să se asigure că pun în funcțiune metodele de predare-învățare într-un mod satisfăcător. Acest lucru ar ajuta elevii să dobândească o înțelegere eficientă a conceptelor. Profesorii sunt obligați să efectueze o analiză a metodelor utilizate și să implementeze metode alternative. Pentru a crea o conștientizare sporită a calității în rândul cadrelor didactice și a-i ajuta să-și îmbunătățească metodologia și abilitățile de predare, este vital să se pună în practică metode de autoevaluare. Profesorii trebuie să-și auto-evalueze propriile metode de predare. Acest lucru i-ar ajuta să identifice defectele și consecvențele și să aducă îmbunătățiri. Un concept care este folosit frecvent este evaluarea la nivel școlar. Este procesul prin care profesorii discută despre propria lor școală ca grup de profesioniști, astfel încât să aducă îmbunătățiri în calitatea educației (Fredriksson, 2004).

Libertatea profesională – Libertatea profesională a profesorului este considerată a fi de cea mai mare importanță pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea educației. Libertatea profesională este asociată în primul rând cu luarea deciziilor în ceea ce privește metodele, folosite pentru a crea o situație optimă de învățare. De asemenea, este considerat crucial pentru a permite profesorilor să implementeze metode de predare care sunt independente de orice influență politică, economică, ideologică sau religioasă. Profesorii trebuie să fie creativi și plini de resurse în implementarea sarcinilor lor de serviciu. Modul în care sunt utilizate metodele de predare-învățare în sala de clasă nu trebuie prescris de persoanele din afara sălii de clasă. Acest lucru nu înseamnă că profesorii nu pot accepta idei și sugestii de la alte persoane. Dar trebuie să se asigure că folosesc diferite modele, abordări și metode inovatoare în metodele lor de predare-învățare și strategii de instruire (Fredriksson, 2004).

Etica profesională – Lucrările de predare sunt dificile. Profesorii trebuie să facă față unui număr de probleme și provocări în predarea lor. În instituțiile de învățământ la toate nivelurile, acestea trebuie să se asigure că oferă drepturi și șanse egale tuturor studenților. Nu ar trebui să existe nicio discriminare pe baza unor factori precum casta, credința, rasa, etnia, religia, sexul, vârsta și mediul socio-economic. În școli și instituții de învățământ superior, în afară de predare, profesorii sunt investiți cu un număr de responsabilități profesionale. Li se cere să rămână actualizați în ceea ce privește metodele și strategiile moderne și inovatoare. În acest scop, ei trebuie să efectueze cercetări în mod regulat și să stabilească termeni de comunicare cu alți indivizi. Unul dintre aspectele importante este că profesorii trebuie să se asigure că elevii sunt tratați cu respect și curtoazie. Ar trebui să evite orice fel de tratament dur și să trateze elevii cu bunătate și considerație. În afară de elevi, ei trebuie să se asigure că aplică etica profesională în timp ce au de-a face și cu alți membri ai instituțiilor de învățământ.

Organizarea oportunităților de învățare a elevilor – Profesorii trebuie să organizeze oportunitățile de învățare a elevilor. Acestea se referă la oportunitățile care ar spori învățarea elevilor. Studenții ar trebui încurajați să participe la activități și funcții și nu ar trebui să dobândească doar cunoștințe ascultând prelegerile din clasă. Diversele oportunități de învățare ale elevilor sunt participarea acestora la activități, sarcini și alte funcții. De exemplu, în instituțiile de învățământ, când se organizează seminarii și ateliere, atunci studenții sunt

încurajați să susțină prezentări sau discursuri pe diverse teme. Prin urmare, acest lucru le permite nu numai să sporească cunoștințele academice, ci și să dezvolte abilități eficiente de comunicare. Atunci când organizează oportunitățile de învățare a elevilor, profesorii sunt cei care își folosesc propria discreție. Dar, în unele cazuri, ei iau în considerare ideile și sugestiile oferite de studenți. Oportunitățile ar trebui să fie benefice pentru studenți și să-i ajute să atingă obiectivele academice.

Gestionarea progresului învățării elevilor – În instituțiile de învățământ de la toate nivelurile, studenții sunt diferiți în ceea ce privește abilitățile de învățare. Unii studenți sunt capabili să înțeleagă rapid conceptele academice, în timp ce alții au nevoie de timp pentru a înțelege. Atunci când elevii sunt capabili să descrie o bună performanță academică, atunci profesorii se simt mulțumiți și își formează punctul de vedere că metodele lor de predare-învățare sunt productive. Pe de altă parte, atunci când elevii se confruntă cu eșecuri, atunci profesorii se simt în mod normal preocupați nu doar de performanța academică a studenților, ci și de metodele de predare-învățare. Prin urmare, gestionarea progresului învățării elevilor este una dintre strategiile valoroase care ar ajuta profesorii să îmbunătățească calitatea sistemului de învățământ și studenții în dobândirea unei mai bune înțelegeri a conceptelor academice și atingerea obiectivelor academice. Profesorii trebuie să pună în funcțiune metode eficiente de evaluare. Ei trebuie să ofere studenților teme regulate de clasă și teme, să pună întrebări în ceea ce privește lecțiile, la începutul fiecărei prelegeri de clasă și să organizeze teste la sfârșitul fiecărui plan de lecție. Aceste strategii ar ajuta profesorii să înțeleagă modul în care progresează elevii.

Dezvoltarea angajamentului elevilor față de muncă și învățare – Pentru a îmbunătăți calitatea educației, profesorii trebuie să se asigure că elevii sunt angajați să lucreze și să învețe. Cercetările au indicat că, în unele cazuri, studenții nu prezintă interes pentru dobândirea educației. Lipsa de angajament și interes îi obligă chiar să abandoneze școala, chiar înainte ca abilitățile lor educaționale să fie perfecționate. Prin urmare, este responsabilitatea de serviciu a profesorilor să pună în practică măsurile care ar spori angajamentul din partea elevilor. Una dintre cele mai eficiente măsuri este aceea de a le oferi recompense. Recompensele care sunt acordate elevilor depind de nivelul de educație. Unele dintre exemplele de recompense sunt, remarci bune, articole cadou, trofee, certificate și așa mai departe. Pe lângă acordarea de recompense, profesorii trebuie să dezvolte o comunicare eficientă și să faciliteze recunoașterea importanței educației în rândul elevilor.

Lucrul în echipă – În instituțiile de învățământ pentru a atinge scopurile și obiectivele academice, trebuie să lucrăm în colaborare și integrare cu ceilalți. Dezvoltarea termenilor și a relațiilor eficiente cu ceilalți este considerată a fi de cea mai mare importanță în îndeplinirea sarcinilor de serviciu într-o manieră bine organizată și atingerea obiectivelor educaționale. Strategia muncii în echipă, nu se aplică doar profesorilor, ci și studenților. La toate nivelurile de învățământ, de la școli până la universități, profesorii încurajează elevii să-și formeze abilități de comunicare eficiente și să lucreze în echipă. Când lucrează la proiecte de grup, atunci trebuie să colaboreze între ei. Când profesorii lucrează în echipă, atunci în mod normal fac schimb de idei și perspective în primul rând în ceea ce privește cerințele postului lor și cum să le implementeze într-o manieră competentă. În plus, ei caută asistență unul de la celălalt pentru a oferi soluții la orice probleme sau provocări pe care le pot întâmpina. Lucrul în echipă este esențial pentru a-și îndeplini sarcinile de serviciu cu abilități și dexteritate.

Participarea la programa școlară și dezvoltarea organizației – Participarea la programa școlară și dezvoltarea organizației sunt responsabilități cruciale ale profesorilor. Atunci când obțin oportunități de angajare, atunci acestea sunt cele două aspecte pe care se concentrează în primul rând. Li se cere să genereze conștientizare și să dezvolte informații în ceea ce privește programa școlară și metodele de instruire și dezvoltarea organizației. Pentru a-și spori înțelegerea și a participa la aceste domenii, li se cere să pună în funcțiune diverse

măsurii. Acestea sunt, efectuarea de cercetări în mod regulat, stabilirea unor termeni de comunicare eficace cu alte persoane, acestea includ, directori, profesori, studenți, membri ai comunității, membri ai altor instituții și părinți, actualizarea informațiilor din punct de vedere al diverselor aspecte, încurajarea participării acestora la diverse sarcini și activități și posedă abilități eficiente de luare a deciziilor. Prin implementarea adecvată a acestor factori, aceștia sunt capabili să aducă evoluții în programa școlară, precum și dezvoltarea instituțiilor de învățământ.

Promovarea angajamentului părinților și comunității – Profesorii, precum și directorii și directorii instituțiilor de învățământ sunt încurajați să formeze procese de comunicare eficiente cu părinții și membrii comunității în ceea ce privește diversele aspecte. Cele mai importante includ, învățarea și dezvoltarea elevilor, implementarea unor metode de instruire eficiente și realizarea unor dezvoltări în sistemul general de educație. Accentul principal este pus pe elevi. Atunci când elevii, în special se confruntă cu dificultăți de învățare și nu generează rezultate academice bune, atunci profesorii organizează în mod normal întâlniri de discuții cu părinții. Ei trebuie să obțină informații despre cât timp îl alocă un student studiilor acasă sau dacă părinții îi predau sau au recrutat tutori privați pentru ei și așa mai departe. Profesorii oferă părinților idei și sugestii în ceea ce privește metodele și abordările care ar spori rezultatele școlare ale elevilor. Prin urmare, promovarea angajamentului părinților și comunității este una dintre strategiile eficiente pentru a duce la creșterea și progresul elevilor.

Utilizarea noilor tehnologii în funcționarea zilnică – Pentru a îmbunătăți calitatea educației, este esențial să se pună în practică metode moderne și inovatoare. Tehnologia este considerată cea mai importantă nu numai în domeniul educației, ci și în alte domenii. Există un număr de beneficii ale tehnologiilor și prin utilizarea operativă a acestora, indivizii sunt capabili să îndeplinească sarcinile și activitățile într-o manieră gestionabilă și mai puțin consumatoare de timp. Prin utilizarea internetului, indivizii sunt capabili să dobândească cunoștințe și să își îmbunătățească înțelegerea în ceea ce privește diferitele domenii, subiecte și concepte.

BIBLIOGRAFIE

1. Building more Effective, Accountable, and Inclusive Institutions for All. (2015). OECD.
2. Fredriksson, U. (2004). Quality Education: The Key Role of Teachers. Education International Working Papers no. 14.
3. Maciuk, A. (2013). Significance of the Concept of Quality of Education for Didactics of Mathematics in Universities in Poland. *Didactics of Mathematics*, 10(14), 65-76.

MODALITĂȚI SUPPLEMENTARE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A CALITĂȚII ȘI EFICIENȚEI SISTEMULUI DE EDUCAȚIE

*Prof. psihopedagogie specială, arte plastice Alexandru Călușeriu
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr 2 Bistrița*

Există modalități suplimentare de îmbunătățire a calității și eficienței sistemului de învățământ și acestea au fost menționate după cum urmează:

Îmbunătățirea calității componentelor – Pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea și eficiența sistemului de învățământ, este necesar să se aducă îmbunătățiri în calitatea componentelor acestuia. Componentele majore includ: curriculum și sisteme de instruire, programe și proceduri, politici și reguli, proceduri de evaluare, literatura academică, activități extracurriculare, metode de predare, facilități de bibliotecă, tehnologie, metode moderne și inovatoare, organizarea activităților și așa mai departe. Autoritățile școlare și profesorii trebuie să se asigure că atunci când aceste componente sunt implementate, se dovedesc a fi benefice atât pentru profesori, cât și pentru elevi. Cu alte cuvinte, calitatea lor ar trebui să fie superioară și eminentă (Kousainov, 2016).

Îmbunătățirea calității standardelor și curriculei – Standardele și curricula sunt în mod normal implementate pe baza disciplinelor și conceptelor care sunt predate. În plus, sunt luate în considerare și abilitățile de învățare și grupele de vârstă ale elevilor. Când profesorii instruiesc elevii cu privire la planurile de lecție de limba engleză, științe sau științe sociale, atunci trebuie să se asigure că oferă explicații adecvate în ceea ce privește conceptele și dictează note. În timp ce, la discipline precum matematica, când elevii trebuie să rezolve probleme numerice, atunci profesorii trebuie să scrie pe tablă și să ofere explicații elevilor. Dar este vital din partea elevilor să acorde o atenție adecvată în clasă.

Îmbunătățirea calității literaturii academice – Limitarea majoră care se întâlnește în scrierea literaturii academice este absența grupului de autori unificat, care creează manuale și lucrări creative. Atunci când studenții care aparțin standardelor diferite studiază aceeași materie cu manualele scrise de indivizi diferiți, atunci în majoritatea cazurilor, aceștia nu reușesc să dobândească o înțelegere eficientă a conceptelor (Kousainov, 2016). Prin urmare, pentru îmbunătățirea calității literaturii academice, este esențial ca studenții să folosească tehnologia. În existența actuală, au fost introduse aplicații de învățare, care dezvoltă motivația elevilor față de învățare.

Îmbunătățirea profesionalismului în rândul personalului școlar – În cadrul instituțiilor de învățământ la toate nivelurile, există un număr de persoane care găsesc oportunități de angajare. Aceștia sunt recrutați în diferite posturi, pe baza calificărilor, competențelor și aptitudinilor lor educaționale. Acestea includ directori, profesori, membri ai personalului administrativ, persoane implicate în implementarea sarcinilor manageriale, tehnice și de birou, lucrători de birou și așa mai departe. Acești indivizi trebuie să posede abilitățile și abilitățile esențiale necesare pentru a-și îndeplini sarcinile de serviciu într-un mod bine organizat. Pe lângă abilități și abilități, ei trebuie să posede abilități de comunicare eficiente, să inculce trăsăturile și moralitatea și etica, să descrie eficiența și conștiințiozitatea în implementarea sarcinilor și activităților și să descrie profesionalismul în conduita lor.

Îmbunătățirea calității monitorizării educaționale – Este un fapt binecunoscut că nu se poate aduce îmbunătățiri în ceea ce nu poate fi măsurat. Prin urmare, se pune accent pe formarea unui sistem de monitorizare a educației nu numai în India, ci și în alte țări ale lumii. Pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea anumitor factori, este necesară evaluarea acestora (Kousainov, 2016). De exemplu, atunci când trebuie aduse îmbunătățiri în metodele de

predare-învățare și strategiile de instruire, este necesar să se evalueze performanța elevilor. În instituțiile de învățământ superior, studenților li se oferă și dreptul de a-și evalua profesorii. De obicei, li se oferă un chestionar de sondaj, pe care se pun întrebări referitoare la diverse aspecte. Acestea includ, metodele de predare, posesia de cunoștințe, abilitățile profesorilor de a rezolva problemele experimentate de elevi și așa mai departe. Când profesorii primesc rezultate corecte, atunci de obicei își mențin strategiile, în caz contrar, li se cere să facă îmbunătățiri.

Îmbunătățirea calității educației morale și a personalului – Indivizii se înscriu în instituții de învățământ pentru a dobândi calificări educaționale. Pe lângă dobândirea calificărilor educaționale, este vital pentru ei să înțeleagă cum să folosească eficient educația lor pentru a duce la creșterea personală și a se dezvolta în ființe umane etice și morale. Educația stabilește fundația pe baza căreia, indivizii sunt capabili să implementeze diverse sarcini și activități care sunt necesare pentru a-și susține condițiile de viață într-un mod adecvat. Folosirea eficientă a educației pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea educației morale și a personalului ar ajuta indivizii să atingă obiectivele personale și profesionale.

Îmbunătățirea calității cercetării – Pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea învățământului secundar, a învățământului secundar superior și a învățământului superior, este necesar să înțelegem importanța cercetării. Cercetarea este în mod normal implementată prin trei moduri. În primul rând, prin lectura de cărți, articole, documente, rapoarte și alte materiale de lectură, în al doilea rând, prin utilizarea internetului, se poate obține informații despre toate subiectele și conceptele prin internet și al treilea este cercetarea de teren. În cercetarea de teren, indivizii fac de obicei vizite în diferite locuri și întâlnesc oameni. Ei colectează date și informații fie prin sondaje, care este cercetare cantitativă, și altele prin interviuri, care este cercetare calitativă. Indivizii trebuie să posede cunoștințe și informații eficiente în ceea ce privește modalitățile de realizare a cercetării.

Îmbunătățirea calității sistemului de management – În cadrul sistemului de educație, funcțiile manageriale și administrative sunt considerate a fi de cea mai mare importanță. Personalul administrativ este obligat să păstreze toate actele și documentele. Pentru a aduce îmbunătățiri în calitatea sistemului de management, indivizii trebuie să posede abilități și abilități eficiente. Ei trebuie să posede abilități tehnice adecvate. Deoarece utilizarea tehnologiei le-ar permite să-și îndeplinească sarcinile și activitățile într-un mod adecvat. Eficiența sistemului de management al calității în educație depinde de continuitatea sistemului de management, de la conducerea organismului autorizat până la conducerea școlii (Kousainov, 2016). Sistemul de management din instituțiile de învățământ este aplicabil la diverse aspecte. Acestea includ metode de predare-învățare, strategii de instruire, resurse, facilități de bibliotecă, laboratoare, tehnologii, infrastructură, echipamente, facilități civice și condiții generale de mediu.

Îmbunătățirea calității materialelor și a bazei tehnice – Pentru a îndeplini diverse sarcini și funcții, în afară de posesia abilităților și capacităților, indivizii trebuie să utilizeze eficient calitatea materialelor și a bazei tehnice. Materialele, echipamentele, resursele, utilajele și tehnologiile sunt considerate aspecte indispensabile care promovează implementarea sarcinilor și activităților într-o manieră bine organizată. În unele cazuri, când profesorii și alți membri ai instituțiilor de învățământ nu sunt bine echipați cu utilizarea tehnologiei sau a altor materiale, atunci ei sunt în mod normal înscriși în centre de formare pentru a genera conștientizare în ceea ce privește tehnologiile, echipamentele și mașinile. În plus, există și organizarea de ateliere. La acestea participă profesori, studenți și alți membri. Profesioniștii și experții sunt de obicei invitați să susțină discursuri și prezentări în cadrul acestor ateliere. Prin participarea la ateliere, persoanele sunt capabile să îmbunătățească informațiile și sunt capabile să își îndeplinească în mod satisfăcător cerințele postului.

Formularea politicilor și regulilor – Pentru a desfășura funcționarea instituțiilor de

învățământ într-o manieră adecvată, pentru a promova disciplina și pentru a se asigura că operațiunile sunt puse în practică în mod satisfăcător, este necesară formularea de politici și reguli. Autoritățile formulează politici echitabile mai receptive și accesul la informații și transparența proactivă ar ajuta indivizii să promoveze standarde înalte de integritate și o utilizare corectă și eficientă a resurselor (Building more Effective, Accountable, and Inclusive Institutions for All, 2015). Odată cu formularea de politici și reguli, indivizii sunt, de asemenea, capabili să înțeleagă că ar trebui să se ocupe de ceilalți cu respect și curtoazie și să facă față tuturor problemelor și provocărilor într-un mod bine organizat. În unele cazuri, fetele și femeile sunt supuse actelor criminale și maltratării. Nu li se oferă drepturi și șanse egale ca băieții. Prin urmare, este vital să ne asigurăm că fetelor și femeilor sunt oferite drepturi și șanse egale și că acestea sunt tratate cu respect și curtoazie.

Semnificația educației este recunoscută în mod cuprinzător de către indivizi, aparținând tuturor categoriilor și mediilor. Indivizii și-au format acest punct de vedere că își vor putea îmbogăți viața, atunci când vor dobândi educație. O educație de bună calitate poate fi atinsă, atunci când vor avea loc îmbunătățiri în calitatea și eficiența sistemului de învățământ. Profesorii sunt cei care aduc o contribuție semnificativă la îmbunătățirea sistemului de învățământ. Strategiile implementate de profesori pentru a îmbunătăți calitatea și eficiența educației sunt: conștientizarea calității, libertatea profesională, etica profesională, organizarea oportunităților de învățare a elevilor, gestionarea progresului învățării elevilor, dezvoltarea angajamentului elevului față de lucru și învățare, lucrul în echipă, participarea la programa școlară și organizare. dezvoltarea, promovarea angajamentului părinților și comunității și utilizarea noilor tehnologii în funcționarea zilnică. Când profesorii și alți membri ai instituțiilor de învățământ sunt bine conștienți de acești factori, atunci ei trebuie să acorde o atenție adecvată implementării lor.

Modalitățile suplimentare de îmbunătățire a calității și eficienței sistemului de învățământ sunt îmbunătățirea calității componentelor, îmbunătățirea calității standardelor și a programelor de învățământ, îmbunătățirea calității literaturii academice, îmbunătățirea profesionalismului personalului școlar, îmbunătățirea calității monitorizării educaționale, îmbunătățirea calitatea educației morale și a personalului, îmbunătățirea calității cercetării, îmbunătățirea calității sistemului de management, îmbunătățirea calității bazei materiale și tehnice și formularea de politici și reguli. În cadrul sistemului de învățământ la toate nivelurile, accentul major este pus pe îmbunătățirea calității metodelor de predare-învățare și a strategiilor de instruire. În plus, se acordă o atenție adecvată îmbunătățirii calității altor aspecte din condițiile de mediu. Acestea includ infrastructura, facilitățile, materialele, echipamentele, tehnologiile și condițiile generale de mediu. În sfârșit, se poate afirma că indivizii trebuie să genereze conștientizare și să pună în funcțiune strategiile și abordările de îmbunătățire a calității și eficienței sistemului de învățământ în mod continuu.

BIBLIOGRAFIE

1. Building more Effective, Accountable, and Inclusive Institutions for All. (2015). OECD.
2. Fredriksson, U. (2004). Quality Education: The Key Role of Teachers. Education International Working Papers no. 14.
3. Maciuk, A. (2013). Significance of the Concept of Quality of Education for Didactics of Mathematics in Universities in Poland. Didactics of Mathematics, 10(14), 65-76.

O LUME MINUNATĂ... DOAR CU COPII?

*Dr. Ilie Cojocaru
CMI Dr. COJOCARU ILIE - Năsăud*

Personalul din sistemul educațional din România, după câțiva ani de “paciență” și atitudine concesivă față de promisiunile tergiversate ale guvernanților și de condiția dascălului român, a dat semne, la mijlocul acestui an, ca și un vulcan “cuminte” care își semnalează totuși, cu diligență, focarul activ, că lucrurile nu mai pot continua așa.

Cadrelle didactice ar fi trebuit să beneficieze de aplicarea integrală a Legii-cadru nr. 153/2017, începând cu luna septembrie 2020. Guvernele care au condus România au decis însă prorogarea acordării ultimelor tranșe de majorări salariale care trebuiau acordate de la 1 septembrie 2020, prin OUG 114/2018, respectiv 1 septembrie 2021, așa cum s-a dispus prin OUG 135/2020. Starea de nemulțumire a angajaților din învățământ a crescut foarte mult. La toate aceste termene prorogate se adaugă scumpirile din ultima perioadă la produsele de bază cu procente cuprinse între 20% și 30%, creșterea ratei de inflație, cumulate la nivelul ultimilor doi ani la aproximativ 17%.

La sfârșitul lunii Mai, forțele sindicale din învățământ au declanșat greva, asumând că acest pas “îi va afecta atât pe părinți cât și pe elevi și susținerea sau condamnarea lor va cântări mult asupra rezultatului acestei acțiuni”. Pe lângă majorarea salariilor personalului din învățământ în funcție de experiență, profesorii au cerut și creșterea anuală a investițiilor în sistemul educativ.

Federația Sindicatelor din Educație „Spiru Haret” și Federația Națională Sindicală „Alma Mater” au declarat într-o conferință de presă că 70% dintre profesorii sindicaliști au fost de acord cu acest protest.

Reacția publică a fost majoritar una de susținere: “Doar atunci când România își va respecta profesorii și le se vor acorda salarii mai mari decât al unui spălător de vase din Horeca sau al unui salarhor din construcții vom putea vorbi despre o națiune!”; “Dascălii sunt stâlpii unei națiuni, sunt cei ce instruiesc viitorul acesteia! Ei sunt responsabili de înșămânțarea sâmburelui de învățătură în sufletele copiilor noștri”; „Efortul e pentru o cauză justă. Mi se pare un normal să fim solidari cu cei pe mâna cărora ne lăsăm zi de zi copii”.

Dar în tumultul manifestațiilor, comunicatelor, paselor și atitudinilor, în a patra zi a protestului, media e străbătută de știrea că atât protestatarii de la mitingurile din marile orașe, precum și un grup de copii care l-au vizitat pe Președintele țării interpretează cu fervoare o piesă îndrăgită a cantautorului Mihai Constantinescu, cu bine-cunoscutele versuri “... o lume minunată în care veți găsi / Numai copii / În lumea cu povești si flori veți întâlni / Numai copii...”

La prima abordare a relatării – și eu, ca și majoritatea publicului receptiv la evoluția unor asemenea evenimente sociale de impact, am avut un moment de nedumerire: “de ce?”... cum să împingi în derizoriu forma de manifestare a unui protest serios, cu esență motivațională aproape dramatică, cu ceva ce părea instant provenit din “epoca de aur” – chiar dacă melodia și versurile ne sunt atât de cunoscute și dragi.

Ni s-a părut frivol și prea ludic în contextul încrâncenat al momentului, deși spiritul senin al românului predispoze la asta cu ocazia majorității protestelor de stradă – haz de necaz!

Dar, printr-o mică revelație, se făcea lumină: era o metaforă superbă, un spirit fin al celui care a avut ideea: o ironie foarte bine ținută asupra unui posibil deznodământ periculos pentru viitorul copiilor și nepoților noștri, în consecință pentru noi ca națiune civilizată:

fiindcă, desigur, dacă nici în “al doisprezecelea ceas” nu s-ar da curs cererilor și promisiunilor care au rămas ani și ani tot amăgiri și amânări, atunci în acea lume care dorim să fie minunată – școala – vom mai găsi “NUMAI copii...” – pentru că EXODUL dascălilor din sistem ar deveni iminent.

Și nu ar fi vorba doar de exodul fizic efectiv – ci de ceva mult mai prejudiciabil pentru viitor: abandonul acelui “animus”, acelei dedicații nobile a “dascălilor adevărați”, care au ales să slujească școala, să aprindă în mințile și sufletele copiilor și ale tinerilor flacăra cunoașterii și să le ofere izvorul rece și limpede al adevărului, fără să ceară, ci doar dăruind...

Fiecare profesie sau îndeletnicire – de la muncitorul necalificat până la pilotul de nave cosmice - contribuie într-un fel la dezvoltarea și bunul mers al societății. Dar cea de dascăl – omul care luminează cu mîgală și dragoste mintea copiilor, le cizelează personalitatea, îi învață să devină buni, drepecți, cinstiți, fiind la rîndul lor un exemplu în aceste privințe – se distinge între toate.

Ei sunt stăpânii acestei nobile vocații, vrednici și cu sufletul mare, cu dragoste de copii și de meseria aleasă, conștienți de rolul lor în societate, așa au rămas și așa vor fi: dascălii “născuți” (nu “făcuți”), categorisiți multă vreme drept „neproductivi” de către unii care s-au strecurat prin școală ca “gâsca prin apă” dar au ajuns printre decidenții politici și administrativi.

Dar acei oameni minunați, fără de care niciunul dintre noi nu am fi ce suntem, devin tot mai puțini, și pericolul e tot mai aproape: conform datelor furnizate de ministerul de resort, activează în învățămînt 4.870 de cadre didactice necalificate (cu studii neconforme): cei mai mulți dintre aceștia au studii superioare, dar în alt domeniu, deținînd o altă specializare decît materia pe care o predau elevilor. Între ei se regăsesc și 516 studenți și 939 persoane cu studii medii, care predau în sistemul de învățămînt preuniversitar. Iar numărul cadrelor didactice pensionate care predau în școli, licee și grădinițe este în continuare unul important, peste 30.000. Cadrele didactice pensionate au posibilitatea de a mai preda, la plata cu ora, pentru o perioadă de pînă la trei ani, contractul semnîndu-se însă în fiecare an școlar.

O fi vreun un “blestem național”? Un jurnalist vigilant surprinde această paradigmă derulînd timpul cu 100 de ani în urmă: în 1927, învățătorul Gheorghe Cernea publica în „Gazeta Transilvaniei” o serie de articole privind condițiile materiale și morale în care se desfășura învățămîntul primar în perioada interbelică. Una dintre problemele semnalate de el era salarizarea unui învățător tînar. Salariul unui învățător titular era de numai 2 790 lei. Cheltuielile cu chiria și masa puteau ajunge, la sat, și la 1.500 lei, în timp ce un costum de haine costa 4-5.000 lei, „iar unul mai bun 6-7 mii”. Pentru a ține pasul cu noutățile din profesie și din lumea largă, învățătorul plătea 2-3 abonamente la reviste pedagogice și gazete, își cumpăra singur cărți de specialitate, susținea prin contribuții lunare diferite asociații culturale. Cernea constata cu amărăciune: „Învățătorii cei mai buni vor părăsi învățămîntul și vor intra în alte cariere mai rentabile, precum au făcut și pînă acum atâtea elemente bune. Absolvenții școalelor normale vor fugi tot mai mult de această carieră. Exemplul cu școala normală „Andrei Șaguna” din Sibiu e edificator. Dintre absolvenții din anii 1920-1924 ai acestei școale nu s’a aplicat aproape nici unul în învățămînt. Cei mai mulți dintre ei s’au înscris la teologie. Fenomenul acesta dureros se poate vedea și la alte școli normale. Dacă exodul acesta va continua, atunci, mă întreb cu groază, oare cine va ocupa locul bătrînilor și vrednicilor învățători, cari mîne, poimîne vor pleca dintre noi?” (citât din „Mizeriile materiale ale învățătorului – Un strigăt de alarmă!”, publicat de Gheorghe Cernea în „Gazeta Transilvaniei” în 1927.

Dar ce coincidență: chiar cînd să pun punct acestor rînduri, în zi de Noiembrie târziu, pe burtiera televizorului defilează sfidător postarea: “Ordonanța nr. cutare prevede ca angajații din învățămînt să beneficieze, începînd cu 1 ianuarie 2024, de 50% din diferența stabilită între salariul de bază aflat în plată și salariul de bază stabilit prin grila de salarizare în

vigoare la 1 ianuarie 2024, dar cum legea salarizării nu este gata nici în ziua de azi și se pare, nici nu va fi mai devreme de 1 ianuarie 2025, totul e incert și neclar”... Parol, nene Iancule?!...

Fără îndoială, conform “tâlcului” veselei piese muzicale a protestatarilor din Mai, o școală națională în care vei găsi “...NUMAI copii” (pentru că dascălii lor autentici nu vor mai fi sau alții se vor înfățișa aieva doar pentru a bifa goana spre celălalt “second-job”, copleșiți de grijile materiale ale zilei de azi și de mâine), nu poate fi nicicum o lume minunată...

VOLUNTARIATUL ȘI ELEVII NOȘTRI !

*Prof. Maria Deac
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița*

Motto “Voluntariatul este cel mai bun exemplu de democrație. Votăm la alegeri, dar când te oferi voluntar, votezi în fiecare zi pentru comunitatea în care vrei să trăiești.” (Marjorie Moore)

Voluntarii sunt aceia despre care se spune că sunt de neprețuit și care își rup din timpul lor pentru a face o schimbare, a da ceva înapoi în comunitate, fără a dori ceva în schimb.

În România, activitatea de voluntariat a cunoscut în ultimul timp o dezvoltare rapidă, începând de la nivel local, până la nivel național și internațional, în domenii extrem de diferite (asistența și servicii sociale, culturale, medico-sanitare, educative etc). Această activitate non-profit, nu înseamnă numai investiție în tine însuși, înseamnă să te conectezi la colectivitate, să socializezi mai mult, să fii activ într-un mod util, înseamnă apartenența la un grup pe care să-l ajuți necondiționat în timpul liber.

Sensul cuvântului „voluntar” a fost descoperit, însemnând o persoană care acționează de bunăvoie, din proprie inițiativă, nesilit de nimeni, fără constrângere. Activitatea de voluntariat îți dă posibilitatea să schimbi perspectiva asupra vieții; privind bunurile lumesti și din punct de vedere social, nu numai financiar. Singurul câștig al acestei munci este experiența dar și imensa bucurie.

Tinerii în plină dezvoltare au nevoie de experiențe care să le ofere prilejul de a-și forma noi abilități, competențe, de a-și forma și consolida misiunea și viziunea personală sau profesională, voluntariatul este una din aceste experiențe.

A fi voluntar înseamnă muncă în echipă, compasiune, răbdare, responsabilitate, oportunitate de dezvoltarea a rețelei personale și profesionale, satisfacție personală, iar pentru unii tineri voluntariatul s-ar putea să fie cea mai bună soluție pentru viitor.

Putem spune că voluntariatul constituie un context propice de dezvoltare personală și profesională a tinerilor prin creșterea nivelului de încredere între indivizi, întărirea și diversificarea relațiilor sociale, schimbarea viziunii față de societate și conștientizarea rolului de cetățean activ.

Așadar, în data de 30 octombrie am desfășurat împreună cu elevii anului 3 A, activitatea de acordare a primului ajutor. La activitate elevii au învățat în primul rând importanța acordării primului ajutor care uneori face diferența între viață și moarte.

Toate manevrele învățate oferă unei victime șanse de recuperare mai bune sau chiar de supraviețuire până la sosirea echipajului de salvare. Aceste cunoștințe de prim ajutor nu ne sunt folositoare doar în cazuri de urgență ci și în gestionarea unor leziuni minore la domiciliu sau locul de muncă.

Viața este plină de neprevăzut, iar persoanele ce știu acorda primul ajutor pot împiedica înrăutățirea stării de sănătate a unei persoane aflate în pericol, îi pot salva viața, o pot resuscita folosind manevrele de resuscitare cunoscute.

În urma activității elevii au învățat să acorde prim ajutor în caz de :

- pierderea stării de conștiență;
- stop cardio-respirator;

- hemoragii;
- luxații, entorse;
- arsuri (în caz de electrocutare sau insolație),
- înec;

Pentru fiecare manevră care am învățat-o am avut la dispoziție manechin, păpuși, pe care am învățat , pe rând, cu fiecare elev să exercităm manevre de resuscitare în funcție de sex, vârstă, condiția fizică a victimei. La fel și pentru celelalte manevre, tot în funcție de sex, vârstă și condiția fizică se aplică manevrele.

Tot la această activitate elevii au conștientizat importanța apelării 112 doar în caz de urgență, deoarece având un număr limitat de ambulanțe, acestea se pot deplasa la un caz care să nu fie de fapt urgență, așadar alt caz real de urgență va avea de suferit datorită inexistenței unui echipaj disponibil.

A știi să acorzi primul ajutor este foarte util, uneori nemaifiind nevoie de ambulanță sau putem ține o posibilă victimă în viață.

În perioada 13-21 aprilie am promovat campania : Donează sânge, fii erou!, de această dată am fost repartizați în Centrul de Transfuzii Sanguine Bistrița, unde elevii din anul IA, 3A - AMG postliceală și elevi din clasa a XIIA precum și foști elevi ai Școlii Postliceale Sanitare au donat sânge și au desfășurat activități de informare a donatorilor din județul nostru. Trebuie să învățăm să avem compasiune, să fim responsabili și să creăm o comunitate unită pentru binele tuturor.

Am participat cu un număr de 10 elevi, în calitate de voluntari la Semimaratonul eroilor INVICTUS, activitate la care elevii liceului nostru au participat pe grupe alături de organizatori.

Toate aceste activități de voluntariat sunt frumoase, ele îi ajută pe elevi să-și găsească un job de viitor care să le placă, voluntariatul dându-le posibilitatea de a activa pe mai multe domenii și de a găsi și face ceea ce le place. Totodată, voluntariatul reprezintă o educație non-formală care îi ajută să-și formeze noi abilități și competențe, care să-i ne introducă pe piața muncii, iar prin acest voluntariat, comunitatea devine mai unită, oamenii mai apropiați. Voluntariatul îi ajută să aducă bucurie pe chipul unora și totodată îi motivează și pe alții să devină mai conștienți și să se implice pentru a crea o comunitate unită.

Bibliografie

- Bejan, Gh. Gornic Primul-„Ajutor la locul accidentului și în timpul transportului”, ed. Facla, Timișoara, 1981.
- Turai B. Barhad -,„Primul ajutor medical”, ed. Medicală, București, 1969.
- Nicolae Nicoară -,„Crucea roșie română aproape o poveste”, București, 1996.
- Voluntariatul în domeniul social – Simona, Marinela-Cristina, Editura www.euroinst.ro
- Voluntariatul prinde volum în România

Webografie

- <https://hraltfel.wordpress.com/dilemedialoguri-deschise/motivatia-voluntarului/>
- Rolul voluntariatului în dezvoltarea personală și profesională a tinerilor – Edu Coach (wordpress.com)

IMPLICĂ-TE ȘI TU: ORICINE POATE FI VOLUNTAR !

TEHNICILE 3.2.1 și 6.3.5 METODE MODERNE PENTRU A FACE MAI ATRACTIVĂ ÎNVĂȚAREA LIMBII ROMÂNE ȘI A LIMBII ENGLEZE

PROF. Nicolae Domide-Școala Gimnazială Ștefan cel Mare Bistrița
PROF. Alina Domide-Liceul Teoretic Sanitar Bistrița

Într-o societate în plină schimbare și modernizare, dominată de apariția tehnologiei, actul de predare devine o adevărată provocare, deoarece elevii așteaptă mereu noi metode, cât mai relaxante de învățare și care, dacă este posibil, să includă și resurse moderne.

Totuși nici utilizarea exclusivă a resurselor moderne nu este chiar o soluție ideală, deoarece elevii pot cădea în extrema cealaltă, în care să folosească internetul în alte scopuri decât în cele de învățare. De aceea, în lucrarea de față, ne-am gândit să propunem drept mijloace de a scoate elevii din monotonia predării clasice două metode moderne-Tehnica 3.2.1 și Tehnica 6.3.5, cu aplicabilitate la orele de limba și literatura română și de limba engleză.

Cele două metode, dincolo de această denumire cu caracter numeric, au întrebuintări diferite.

Astfel, **Tehnica 3.2.1.**, folosită, mai ales, pentru a aprecia rezultatele unei activități didactice sau a unei activități de învățare, solicită elevii să scrie trei termeni din ceea ce au învățat, două idei despre care ar dori să învețe mai mult în continuare și o abilitate pe care consideră că au dobândit-o în urma activităților de predare-învățare.

De cealaltă parte, **Tehnica 6.3.5**, denumită astfel datorită modului de organizare a clasei (grupe de câte **șase** elevi), numărul de soluții solicitate fiecărui membru al grupei (câte **trei** soluții) și timpului de lucru (câte 5 minute acordat fiecărui membru al grupei pentru a găsi cele trei soluții), presupune parcurgerea următoarelor etape:

- Împărțirea clasei în grupe de câte șase membri fiecare;
- Formularea problemei și explicarea modalității de lucru;
- Desfășurarea activității în grup;
- Analiza soluțiilor și reținerea celor mai bune.

În activitățile didactice de la limba și literatura română, Tehnicile 6.3.5 și 3.2.1 se pot adapta ușor la o lecție de gramatică, de clasa a VII-a : *Cazurile substantivelor*.

La începutul lecției, prin tehnica 3.2.1., elevii pot fi provocați, într-un timp limitat, să exemplifice trei cazuri studiate, integrându-și numele în enunțuri, să precizeze două cazuri asemănătoare și un caz care se recunoaște, în opinia lor, cel mai ușor. Pe baza răspunsurilor elevilor, am făcut astfel o sinteză a denumirilor cazurilor-nominativ, acuzativ, dativ, genitiv, vocativ- majoritatea elevilor căzând de acord că asemănarea cea mai mare este între cazurile genitiv și dativ, iar în privința cazului care se recunoaște mai ușor, părerile s-au împărțit între vocativ, acuzativ și nominativ.

Ulterior, aplicând metoda 6.3.5, pe baza unei fișe de lucru, cei **șase** elevi din fiecare grupă au avut de identificat

cinci substantive pentru care știu sigur cazul și să-și motiveze răspunsul totul în **trei** minute. Din răspunsurile elevilor, am sintetizat astfel că acuzativul este cel mai ușor caz de identificat datorită prepozițiilor, acesta fiind urmat de vocativ, care se recunoaște datorită faptului că arată o adresare directă, și de nominativ care este cazul specific termenilor cu funcție de subiect. Pentru ca inventarul să fie complet, cu ajutorul elevilor mai activi, am făcut o sinteză a diferențelor dintre genitiv și dativ, accentuând că, la formularea întrebării, întodeauna

trebuie început cu întrebarea (cui?/ al, a, ai, ale cui?) și nu cu termeni din text, dar și că există funcții diferite și termeni regenți diferiți, deoarece dativul, având funcția de bază de complement indirect, depinde întodeauna de verbe predicative, în vreme ce genitivul, având funcția de bază de atribut genitival, va depinde, de regulă de un substantiv.

La orele de limba engleză, tehnica 6.3.5 denumită și metoda “Brainwriting” se poate aplica la o lecție tip dezbateri. Elevii sunt împărțiți în grupe de 6 elevi. Ei trebuie să ofere trei sugestii de idei principale, în termen de cinci minute. Activitatea durează șase runde. În prima rundă, elevii au la dispoziție cinci minute pentru a scrie trei idei în funcție de subiectul dezbaterii propuse de profesor. La sfârșitul fiecărei runde, foaia pe care sunt scrise ideile este trimisă elevului din partea dreaptă. Elevul respectiv adaugă încă 3 idei. Acestea pot fi noi sau pot fi o variațiune a ideilor deja scrise de profesor. Elevii nu pot discuta unii cu ceilalți în timpul schimbării runde. Activitatea se termină atunci când fiecare grupă își primește foaia cu idei, acum completată cu idei noi.

În timpul acestei activități, elevii pot scrie idei noi, să le modifice pe cele vechi sau să le combine.

În activitățile didactice de la limba engleză Tehnica 6.3.5 se poate adapta ușor la o lecție tip dezbateri la clasa a XII-a pe tema “Fast Food” având următoarele 3 idei drept suport “Fast food affects our health” (Mâncarea tip fast food ne afectează sănătatea), “Should fast food be banned” (Ar trebui să fie interzisă mâncarea fast food prin lege?), “You don’t have to wait long hours when you want to buy fast food.” (Nu trebuie să aștepti ore întregi dacă vrei să cumperi mâncare fast food).

La începutul lecției, prin tehnica 3.2.1., elevii pot fi provocați timp de 3 minute, să exemplifice trei timpuri verbale studiate, integrându-și numele în enunțuri, să precizeze două timpuri verbale similare și un timp verbal care poate fi cel mai ușor identificat. Pe baza răspunsurilor elevilor, am făcut astfel o sinteză a denumirilor timpurilor verbale -Present Continuous, Past Continuous și Future Continuous- ajungând la concluzia că există o asemănare destul de mare între cele trei timpuri verbale, iar în privința timpului, ușor de identificat, cel mai simplu este Present Continuous.

Folosirea celor două metode a făcut lecțiile mult mai antrenante, astfel că elevii captați de cele două metode au dovedit o implicare mai puternică decât altădată în desfășurarea ulterioară a învățării.

BIBLIOGRAFIE: Mușata, Bocoș- Instruire interactivă, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2002.

Hughes John- A Practical Introduction to Teacher Training in ELT, Pavilion Publishing and Media Ltd, UK 2015.

MODALITĂȚI DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL ȘCOLAR

Prof. educator Virgilius Fetinca
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr 2 Bistrița

Transformarea educației într-o prioritate

Multe națiuni susțin că educația este o prioritate de vârf. Există câteva întrebări simple pe care le puteți adresa pentru a afla dacă țările trăiesc după această afirmație. De exemplu: Care este statutul profesiei didactice; și cum plătesc țările profesorii în comparație cu modul în care îi plătesc pe alții cu același nivel de educație? Ți-ai dori ca copilul tău să fie profesor? Cât de mult scrie mass-media despre școli și învățământ? Când vine vorba de asta, ce contează mai mult: poziția unei comunități în ligile sportive sau poziția sa în clasamentul academic? În multe dintre țările cu cele mai înalte performanțe în PISA, profesorii sunt de obicei plătiți mai bine, acreditările educaționale sunt evaluate mai mult și o parte mai mare a cheltuielilor pentru educație este dedicată ceea ce se întâmplă la clasă decât este cazul în multe țări europene și în Statele Unite. În aceste din urmă țări, părinții ar putea să nu-și încurajeze copiii să devină profesori de școală dacă cred că au șanse să devină avocați, ingineri sau doctori. Valoarea acordată educației poate influența deciziile pe care le iau elevii cu privire la ceea ce doresc să studieze mai târziu; va influența, de asemenea, dacă cei mai capabili studenți consideră o carieră în predare. Și, desigur, statutul acordat educației va avea un efect asupra faptului dacă publicul apreciază opiniile educatorilor profesioniști sau nu le ia în serios.

Credința că toți elevii pot învăța și atinge niveluri înalte

În multe țări, a fost nevoie de timp pentru a trece de la convingerea că doar câțiva elevi pot reuși la îmbrățișarea ideii că toți elevii pot atinge niveluri înalte. Este nevoie de un program concertat, cu mai multe fațete de elaborare a politicilor și de consolidare a capacităților pentru a atinge acest obiectiv. Însă concluzia rămâne: niciun sistem de învățământ nu a reușit să obțină performanțe susținute înalte și oportunități echitabile de a învăța fără a dezvolta un sistem construit pe premisa că este posibil ca toți elevii să obțină rezultate la niveluri înalte – și că este necesar ca aceștia să învețe. face acest lucru. Nu pot exagera importanța de a articula clar așteptările ca toți elevii să fie predați și menținuți la aceleași standarde. PISA arată că acest lucru este posibil în toate tipurile de cadre culturale și că progresul în acest scop poate fi realizat rapid.

Ambianța școlară

Atunci când căutăm modalități de a îmbunătăți rezultatele elevilor, deseori menționăm climatul școlar ca un factor major, dar ce este „climatul școlar”? Cum creăm un climat pozitiv care va afecta într-adevăr rezultatele elevilor și va dezvolta eficacitatea elevilor și a profesorilor? Centrul Național pentru Clima Școlară definește climatul școlar ca fiind „calitatea și caracterul vieții școlare” și identifică patru aspecte majore: siguranță, predare și învățare, relații și mediu (Centrul Național pentru Clima Școlară, 2012). Iată câteva acțiuni pe care școala dvs. le poate întreprinde pentru a îmbunătăți practicile în fiecare dintre aceste patru domenii și pentru a îmbunătăți climatul școlii dvs. pentru toți elevii.

Siguranță

Pentru a face școlile noastre sigure, trebuie să dezvoltăm și să aderăm la practici care susțin siguranța: programe de comportament pozitiv la nivelul întregii școli care stabilesc reguli și asigură aplicarea consecventă, reguli comunicate clar pentru zonele comune, linii

directoare pentru intervenția adulților și comunicate clar (verbal și scris) reguli de comportament la clasă.

Pentru ca siguranța să devină parte a climatului școlii, cheia este comunicarea și consecvența. Regulile trebuie predate în mod explicit – atât elevii, cât și profesorii trebuie să știe cum arată și cum sună „a fi respectuos” în practică. Profesorii trebuie să modeleze un comportament adecvat și să recunoască o infracțiune ca o oportunitate de a preda un comportament adecvat, mai degrabă decât o oportunitate de a pedepsi.

Elevii sunt cea mai bună sursă de informații a școlii despre climatul școlar actual și informații despre siguranță. Chestionați elevii pentru informații exacte despre zonele școlii pe care elevii le consideră amenințătoare și care necesită atenție. Utilizați acest sondaj pentru a identifica domeniile de îngrijorare care afectează atitudinea elevilor față de școală, cum ar fi a fi diferit de ceilalți, eșecul și temele (Freiberg, 1999).

Predare și învățare

Un climat școlar pozitiv este unul în care elevii spun „pot” și sunt dispuși să-și asume riscuri. Pentru a crea și susține acest tip de climat, profesorii trebuie să folosească practici de susținere: adaptarea nevoilor individuale ale elevilor, utilizarea greșelilor și răspunsurilor incorecte ca oportunități de a învăța și de a preda - nu pentru corectare și rușine, oferirea de feedback, oferirea de laude pentru munca grea și menținerea așteptărilor ridicate. pentru fiecare elev.

Oferiți alegeri elevilor. Oferiți elevilor o varietate de opțiuni pe parcursul zilei de instruire: grupul cu care lucrează, tipul de proiect, numărul de întrebări pentru teme. Putem aborda punctele forte ale elevilor, stilurile de învățare, interesele și inteligența multiple prin structurarea lecțiilor cu o gamă de abordări sau produse finale.

Fiți clar în comunicarea cu elevii. Nu faceți presupuneri cu privire la înțelegerea instrucțiunilor, regulilor sau limitelor. Împărtășiți exemple de muncă bună. Elevii trebuie să vadă și să experimenteze ceea ce înțelegem prin excelență. Utilizați rubrici pentru proiecte și permiteți elevilor să aplice grila la un exemplu de lucru sau să ajute la crearea unei rubrici înainte de a începe proiectul.

Relații

Elevii și profesorii trebuie să simtă că „aparțin”. Promovați relațiile cu elevii făcând efort de a interacționa cu fiecare elev, oferiți studenților oportunități de a excela, lucrați cu elevii pentru a stabili obiective și depăși punctele slabe, invitați studenții să-și împărtășească experiențele și cultura. Adresați-vă părinților împărtășind succesele elevilor.

Mediu înconjurător

O parte a sentimentului de apartenență are de-a face cu interacțiunea elevilor cu activitățile școlare. Încurajați elevii să participe la activitățile școlare, oferind elevilor oportunități de a decora holurile, de a oferi expoziții, de a saluta oaspeții și de a conduce unele dintre activitățile școlii, cum ar fi transmiterea de mesaje, lucrul la birou etc.

Asigurați-vă că mediul fizic este atrăgător pentru elevi. Școlile trebuie să fie curate, facilitățile bine întreținute, iar munca elevilor ar trebui să fie evidentă în toate zonele școlii. Școala trebuie să fie primitoare pentru elevi, părinți și profesori.

Trebuie să ne amintim faptul că ambianța școlară reflectă atitudinile și convingerile indivizilor care le locuiesc. Un climat școlar pozitiv necesită o viziune comună a succesului pentru toți elevii și profesorii, bazată pe respectul pentru fiecare individ și nevoile sale.

Bibliografie

1. Freiberg, H.J. (1998). Measuring school climate: Let me count the ways. *Educational Leadership*, 56 (1), 22-26.
2. National School Climate Center, Guidelines. Retrieved from <http://www.schoolclimate.org/guidelines/>

ȘCOLI PAȘNICE ȘI FERICITE: CUM SĂ CONSTRUIȚI MEDII POZITIVE DE ÎNVĂȚARE

*Profesor educator Victoria Florean
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr 2 Bistrița*

Cuvântul pace este folosit frecvent pentru a însemna absența războiului. Cu toate acestea, această definiție are o viziune extrem de restrânsă asupra cuvântului în sine. Ar trebui să însemne nu numai absența războiului, ci și a violenței în toate formele sale, cum ar fi conflictul, sărăcia, nedreptatea, discriminarea, degradarea socială, presiunea și exploatarea. Este o virtute, o dispoziție, o înclinație către ajutor, încredere și dreptate. Atâta timp cât în societate există structuri sociale violente, consolidarea păcii nu va fi posibilă. De fapt, pacea se exprimă în trei forme – pacea cu natura, pacea socială și pacea interioară (Balasooriya, 2001) – și ar trebui astfel să servească la crearea unui mediu care promovează în mod optim potențialul uman.

Pacea interioară sau liniștea sufletească este pacea cu sine. Este starea de armonie și pace cu sine și este asociată cu sănătatea bună, absența conflictelor interioare, sentimente de bunătate, compasiune, seninătate, beatitudine, fericire, mulțumire, bucurie, sentiment de libertate, perspicacitate, pace spirituală și satisfacție. Este opusul de a fi stresat sau anxios. Pacea socială înseamnă „a învăța să trăim împreună” și este pacea dintre om și om. De exemplu, pacea între oameni, reconcilierea și rezolvarea conflictelor, unitatea, prietenia, fraternitatea, dragostea, acceptarea, înțelegerea reciprocă, cooperarea, toleranța diferențelor, democrația, drepturile omului, moralitatea. Ființele umane sunt ființe sociale; ei nu pot trăi izolat. Iar pacea cu natura presupune oprirea încălcării demnității sale prin degradarea și exploatarea mediului. Se referă la armonia cu mediul natural și pământul. Școlile au o mare responsabilitate de a asigura pacea interioară, pacea socială și pacea cu natura. Importanța înființării școlilor pașnice în societate este evidentă. Școlile sunt instituțiile în care elevii dobândesc cunoștințe academice și abilități profesionale, precum și responsabilități sociale, autocontrol și respect față de ceilalți indivizi. Fiecare copil are dreptul la educație într-un mediu școlar sigur (Leach, 2005). Educația încurajează gândirea independentă și oferă oportunități pentru idei noi. Liber gânditorii, în loc să urmeze orbește credințele altora, tind să dea sens lumii. Pacea este un concept care include fericirea. Fericirea, sănătatea, justiția socială, economia bună, libertatea de exprimare și sprijinul pentru creșterea personală sunt elemente ale păcii. Oamenii fericiți sunt în pace cu ei înșiși; oamenii care sunt în pace cu ei înșiși sunt fericiți. Școlile pozitive care pot sprijini pacea sunt cheia pentru asigurarea fericirii, bunăstării, sănătății psihologice și realizării.

Fericirea nu este doar scopul vieții, ci este și o stare care poate fi atinsă și predată prin efortul uman. Școala este una dintre principalele surse ale dezvoltării umane și, ca atare, locul de bază pentru facilitarea fericirii copiilor. O școală în care elevii, profesorii, administratorii și personalul se simt fericiți poate fi definită ca o școală fericită. O școală fericită este un loc în care toată lumea simte un sentiment de apartenență la o comunitate în care se simte binevenită, mulțumită, sigură și pot fi ei înșiși. Este responsabilitatea colectivă a elevilor, profesorilor, părinților și administratorilor școlii să creeze un mediu iubitor și fericit în școală. De asemenea, este necesară dezvoltarea curriculum-ului școlar pentru a face din școală un loc fericit, adică un loc în care elevii să simtă bucuria de a învăța.

Este important să începem prin a educa copiii pentru a crea pace durabilă. Educația trebuie să pregătească copiii pentru participarea efectivă într-o societate liberă, într-un spirit de înțelegere, toleranță, egalitate între sexe și prietenie între toate popoarele. În clasă, elevii

sunt adesea chemați să vorbească, să citească, să-și prezinte opiniile în grupuri mici sau să lucreze împreună la proiecte. Așa se rafina abilitățile de comunicare. Trebuie remarcat aici că comunicarea este cheia rezolvării conflictului. Prin urmare, elevii învață în clasă să-și respecte profesorii și prietenii. Ei sunt învățați să permită altora să vorbească și să-și exprime opiniile, cum să facă față stresului și cum să se comporte în cadrul unui grup.

Dacă, vorbind despre educație, spunem că „educația este pace cu alte cuvinte”, nu vom greși. Se poate spune că cel mai înțelept mod de a construi pacea este educarea mai întâi a indivizilor și apoi a comunităților. Educația împărtășește cunoștințe, abilități, valori și atitudini care sunt esențiale pentru dezvoltarea politică, economică și socială a țărilor. Educația pentru pace este procesul care presupune dobândirea valorilor, cunoștințele și dezvoltarea atitudinilor, abilităților și comportamentelor pentru ca o persoană să poată trăi în armonie cu sine, cu ceilalți și cu împrejurimile (Salomon, 2002). . Potrivit Deutsch (1993), educația pentru pace este în principal o chestiune de dezvoltare a unui set de abilități; scopul principal aici este de a cultiva o dispoziție nonviolentă și de a dobândi abilități de rezolvare a conflictelor. Exemple principale de astfel de programe ar fi programele școlare, de prevenire a violenței, de mediere între egali și de rezolvare a conflictelor. Formularea unui nou discurs al păcii în școli oferă educatorilor posibilitatea de a alege în ceea ce privește modul în care gândesc, cred și acționează ca răspuns la greșelile și conflictele elevilor (Cavanagh, 2009). Există cinci elemente care sunt necesare pentru construirea unei păci durabile prin educație. Ele sunt 1) un sistem de învățământ care pledează pentru frecventarea obligatorie pentru toți copiii și tinerii, 2) un sentiment al destinului reciproc care evidențiază obiectivele reciproce și o identitate comună, 3) învățarea elevilor procedura de controversă constructivă, 4) formarea elevilor în negocieri integrative și medierea colegilor pentru a-și rezolva conflictele între ei în mod constructiv și 5) inculcarea unor valori care să concentreze atenția elevilor asupra binelui comun pe termen lung a societății (Johnson & Johnson, 2005).

În lumea educației, există conștientizarea faptului că copiii ar trebui învățați arta de a trăi pașnic. Din ce în ce mai multe concepte de pace, atitudine, valoare și abilități comportamentale sunt integrate în programa școlară în multe țări. Există, de asemenea, un interes din ce în ce mai mare pentru dezvoltarea disciplinelor legate de pace, cum ar fi educația valorică, educația morală și educația globală. Activitățile de educație pentru pace încurajează cunoștințele, abilitățile și atitudinile care ajută la prevenirea, rezolvarea pașnică a conflictelor sau care creează condiții sociale pașnice. Valorile nonviolentei și justiției sociale sunt esențiale educației pentru pace (Lubelska, 2018). Climatul școlar este o variabilă importantă pentru un mediu școlar sigur. Se referă la calitatea și caracterul vieții școlare și include valorile, credințele nescrise și atitudinile care devin stilul de interacțiune între elevi, profesori și administratorii școlii. Climatul școlar determină parametrii de comportament acceptabili în rândul tuturor actorilor școlii și atribuie responsabilitatea individuală și instituțională pentru siguranța școlii (Welsh, 2000). Climatul școlar, definit ca calitatea relațiilor școlare, este un concept multidimensional care include dimensiuni interpersonale, organizaționale și educaționale (Loukas, Suzuki și Horton, 2006). Climatul școlar se dezvoltă pe baza percepțiilor comune ale oamenilor din școală, afectează toți oamenii din școală și este influențat de comportamentul acestora (Hoy, 2003). O școală pașnică este un loc care crește și susține indivizi pașnici, relații pașnice, o comunitate școlară pașnică și muncă pentru pace în lume. Un climat școlar pozitiv este o componentă vitală a școlilor de succes și, prin urmare, este adesea scopul inițiativelor la nivelul școlii (Brand, Felner, Shim, Seitsinger și Dumas, 2003; Koth, Bradshaw și Leaf, 2008). Prin aplicarea educației pentru pace și crearea unei culturi a păcii, școlile pot avea beneficii importante. Unele dintre aceste beneficii sunt:

- Școlile pot dezvolta o abordare administrativă mai umanistă.
- Școlile pot îmbunătăți relațiile dintre profesor și părinte, profesor și elev, profesor și profesor, elev și elev și pot îmbunătăți standardul de calitate al predării și învățării.

- Școlile pot dezvolta atitudini bune la elevi și profesori, cum ar fi cooperarea, respectul reciproc și pot îmbunătăți comportamentul moral al elevilor.
- Școlile pot ajuta la dezvoltarea emoțională sănătoasă în elevi.
- Școlile pot facilita socializarea prin participarea la activități de învățare interactivă și cooperativă.
- Școlile pot dezvolta creativitatea elevilor și profesorilor (Balasooriya, 2001).

Educația generează încredere; încrederea generează speranță, iar speranța aduce pace. Încrederea a fost definită ca fiind credința că o persoană poate reuși la ceva și, prin urmare, stimularea unui sentiment de încredere în sine. Cunoașterea permite unei persoane să simtă un sentiment de realizare și să devină mai curajoasă. Este un generator cheie de încredere. Această încredere sau încredere în sine, la rândul său, stârnește motivația și optimismul, fericirea sau impulsul de a lucra spre pace.

BIBLIOGRAFIE

1. Banks, T. (2014). Creating Positive Learning Environments: Antecedent Strategies for Managing the Classroom Environment & Student Behavior. *Creative Education*, 5, 519-524.
2. Brown. A. P. (2008). A review of the literature on case study research. *Canadian Journal for New Scholars in Education*, 1(1), 1-13.
3. Cavanagh, T. (2009). Creating a new discourse of peace inschools: Restorative justice in education. *Journal for Peace and Justice Studies*, special issue on Restorative Justice, 18(1–2), 62–84.
4. Cohen, J., McCabe, E. M., Michelli, N. M., & Pickeral, T. (2009). School Climate: Research, Policy, Teacher Education and Practice. *Teachers College Record*, 111, 180–213.
5. Deutsch, M. (1993). Educating for a peaceful world. *American Psychologist*, 48, 510–517.
6. Turner, I., Reynolds, K. J., Lee, E., Subasic, E., & Bromhead, D. (2014). Well-being, school climate, and the social identity process: A latent growth model study of bullying perpetration and peer victimization. *School Psychology Quarterly*, 29(3), 320–335.
7. Welsh, W. N. (2000). The effects of school climate on school disorder. *Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 567(1), 88-107.

CONVERSAȚIA, EXPERIENȚA PENTRU UN MOD DE VIAȚĂ

*Profesor Horga Veronica
Școala Profesională Specială „Sfânta Maria” Bistrița*

Literatura poate oferi o fereastră fascinantă către diverse perspective asupra vieții, furnizând nu doar divertisment, ci și înțelegere, empatie și inspirație. Citind despre personaje diverse și trăind, virtual, în lumi diferite, cititorii pot dezvolta empatie și înțelegere pentru experiențe și perspective diferite. Acest lucru poate duce la o deschidere mai mare către diversitatea și complexitatea vieții.

În studiul limbii și literaturii române, se impune o relație de echilibru, de interdeterminare și conlucrare între text, profesor și elev. Profesorul trebuie să joace rolul de facilitator al contactului dintre elev și text, dar și rolul de mediator prin punțile de legătură stabilite între celelalte două elemente implicate. Elevul este parte activă, cel deschis cunoașterii, gata să descifreze noi sensuri și să-și însușească noi termeni cu ajutorul profesorului pe baza textului. Despre rolul și locul pe care îl ocupă conversația în activitatea didactică se pot spune foarte multe, probabil pentru că aproape oră de oră o folosim ca metodă. Tocmai deoarece este atât de utilizată, are și multe forme de manifestare. Este normal ca în timpul unei ore, mai ales în timpul unei ore de literatură, să se poarte un dialog continuu. Dacă nu există dialog, rămâne ca variantă monologul profesorului, lucru de nedorit de către nimeni, nici de profesor, nici de elev.

Deși dialogul este cât se poate de normal, există destul de multe situații în care sunt întâmpinate probleme de cooperare din partea elevilor. Această situație se poate observa mai ales în cadrul orelor de la clasele mai mari, atunci când începe să se pună accent pe formularea unei păreri personale față de un text literar studiat. Aparent, elevii sunt deschiși comunicării, intră într-un fals dialog confirmând ceea ce profesorul spune, dar dacă sunt provocați să-și expună punctul de vedere, apare, din păcate, surpriza negativă. Manifestă reticență în clipa în care trebuie să vorbească pe diferite teme de interes pentru vârsta lor. Bineînțeles că nu există nici varianta de a întoarce la rândul lor întrebări pentru profesor, deși dialogul înseamnă schimbarea rolului de emițător cu cel de destinatar al mesajului.

O posibilă explicație ar fi tocmai folosirea deficitară a conversației în primii ani de școală. De multe ori singura formă de conversație utilizată este cea catihetică, în care se verifică informațiile asimilate, sau știute de elevi. De cele mai multe ori se folosește la începutul orei pentru actualizarea cunoștințelor anterioare; în acest caz este vorba de conversația catihetică, cea care vizează informații asimilate anterior; acestea sunt ideile ancoră pe baza cărora se va desfășura ora.

Conversația euristică este însă cea recomandată, pentru că astfel elevii sunt conduși să ajungă, cu ajutorul raționamentelor, la concluzii noi. Se pleacă de la o problemă propusă, și treptat, prin intermediul întrebărilor adresate de profesor, cu rolul de jalonare, elevilor le este suscitată curiozitatea, devin dornici de cunoaștere. Prin întrebări elevii sunt ajutați să prelucereze propriile cunoștințe, să ajungă la noi asociații, să imagineze și să propună soluții variate și originale.

Astfel, din aproape în aproape, elevii pot, spre exemplu, să exemplifice mijloacele de obținere a comicului dintr-o operă dramatică (O scrisoare pierdută) și pot încerca oferirea unei explicații sau pot să descopere elementele specifice cadrului poetic eminescian (Lacul). Se vor evita întrebările închise, cele care solicită ca răspuns un singur cuvânt fără a implica explicații sau argumentări. Întrebările vor viza sesizarea unor relații de tipul cauză-efect, vor conduce la formularea unor concluzii, stimulându-se astfel inteligența productivă. Profesorul trebuie să se

terească de întrebări care să sugereze răspunsul, oferindu-li-se elevilor iluzia unor răspunsuri corecte care, de fapt, nu reflectă nivelul lor de judecată sau de cunoștințe. Nu toate întrebările adresate de profesor elevilor în cadrul unei ore alcătuiesc conversația ca metodă. De multe ori se folosesc în mod automat întrebări care nu implică personalitatea elevului, ci solicită doar răspunsuri stereotipe, acestea nu fac decât să creeze amăgirea unei conversații. Elevul trebuie să aibă satisfacția că a descoperit el însuși adevărul, și să își dezvolte în mod firesc capacitatea de exprimare. Dacă răspunsurile vin ca un clișeu, niciunul dintre aceste câștiguri nu se mai înregistrează.

Dialogul este deopotrivă formativ și informativ, el vehiculează informații, dar și formează capacități, poate stimula gândirea liberă, creativă a elevilor, ferindu-i de clișee. Răspunsul pe care un elev îl oferă trebuie să fie produsul modului său particular de a gândi și de a valoriza. Din acest motiv profesorul nu va judeca negativ un răspuns incorect, ci va aprecia inițiativa de a răspunde și va solicita și o altă variantă de răspuns. În astfel de situații un efect pozitiv deosebit îl au autoevaluarea și coevaluarea, producându-se de multe ori discuții între elevi, fiind ei cei care pun întrebări și care încearcă să-și susțină punctul de vedere. La fel de bine se poate încuraja dialogul de la elev la profesor; și omul de la catedră poate fi întrebat, dar se va feri să dea răspunsuri care să lămurească problema aflată în discuție, pentru că fără îndoială autoritatea sa va oferi singurul răspuns corect și acceptabil. Profesorul trebuie să se ferească să fie privit de către elevi ca veșnica sursă de întrebări, el este doar cel care organizează întrebările, acestea putând fi formulate și de către elevi pentru alți colegi. Într-o astfel de situație ies la iveală preocupările lor, interesul pe care îl manifestă și, de ce nu, felul particular de a înțelege textul respectiv. Rolul profesorului devine cel de moderator și de a puncta ideile ce trebuie reținute, dar care au fost descoperite și enunțate de elev.

Dialogul profesor-elev devine substanțial, sunt tot mai puține întrebări care se adresează memoriei elevilor și cer un răspuns scurt și fragmentar și tot mai frecvente întrebările-problemă care îi pun pe elevi să gândească și să formuleze un răspuns unitar ca argument pentru o teză, pentru o judecată de valoare.

O altă situație ce trebuie luată în considerare este conversația în afara clasei, sau în afara orei, atunci când scapă de încărcătura formală a mediului școlar. Elevul și profesorul pot discuta despre o operă dacă s-au întâlnit la bibliotecă sau în drum spre teatru. Atunci elevul se va manifesta mult mai liber, va formula întrebări pe care nu le considera binevenite în clasă, sau își va exprima neclaritățile referitoare la diferite aspecte discutate la clasă, sau care îl preocupă. Trebuie încurajate aceste ocazii în care elevul și profesorul să depășească formalismul comunicării din cadrul orei și să ajungă la o conversație eliberată de orice rigori impuse.

Indiferent că este vorba de conversația catihetică din debutul orei prin care se verifică achizițiile realizate deja, ori din finalul orei cu rol de feedback, sau de conversația euristică, cea care provoacă elevul să gândească, să se exprime, să judece și să valorizeze, conversația în sine reprezintă una dintre metodele de mare importanță la nivel didactic, dar mai ales la nivel interuman.

Bibliografie

1. Ilie, Emanuela, Didactica literaturii române, Editura Polirom, Iași, 2008.
2. Ionescu, M., Radu, T., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2001.
3. Goia, Vistian, Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002.

A FI SAU A NU FI ...PROFESOR

*Profesor, Anamaria Ioniță
Colegiul Național „Ștefan cel Mare”, Târgu- Neamț*

Păstrez și astăzi într-un scrin al memoriei, amintirea câtorva profesori, cărora le datorez devenirea mea. Profesori care și-au lăsat amprenta harului, talentului și caracterului lor asupra multor generații de elevi. Profesori care modelau suflete și formau caractere. Profesori pentru care școala era a doua lor casă –cei drept cu mulți copii– unde trăiau alături de noi și bucurii și succese și neîmpliniri. Mă bucura sosirea vacanțelor, dar așteptam cu nerăbdare începutul de an școlar. Așteptam începerea orelor. O lume a spiritului, a imaginației, a fanteziei, a farmecului ne invadea sufletele și ne călăuzea parcă spre o lume ireală. Intram în transa, din care ne scotea clopoțelul. Și pentru că ora era insuficientă, îl însoțeam pe profesor până la intrarea în cancelarie, unde vraja se rupea. Nu de puține ori stăteau în pauze în mijlocul nostru, în curtea școlii, confundându-se cu noi. Era o lume a spiritului care ni se dezvăluia cu multă generozitate și dăruire. Ne-au învățat să ne autodefinim, să știm cine suntem, de unde venim și unde vrem să ajungem. Se aplecau asupra noastră cu eleganță și gingășie, iar comunicarea era totală.

Astăzi, în locul meu din banca rămasă liberă, văd același copil timid, sfios și plin de vise, care mă privește așteptând ca și mine începerea orei. Între mine și elevul din banca mea nu există nici o distanță în timp și spațiu. Sunt același elev, care învață, care are emoții, care trăiește alături de ei micile realizări și astfel, în fiecare zi ne mutăm orizontul.

M-am întrebat adeseori, cum trebuie să fie un profesor, ca randamentul său să fie optim?!...Profesorul este dirijorul aflat în fața unei orchestre cu toate instrumentele posibile. Nu toate instrumentele vor avea aceeași pondere în cadrul orchestrei, dar vor face parte din ea până la sfârșitul operei. Pentru a reuși, dirijorul trebuie să stăpânească foarte bine partitura (să nu stea cu capul în partitură, ci să aibă partitura în cap) și membrii orchestrei. Dacă dirijorul nu știe să acordeze instrumentele, sunetele sunt înafara partiturii, timpii, intrările, ieșirile nu sunt respectate, piesa nu mai poate fi interpretată și nu mai poate fi vorba de o orchestră, ci de o adunătură fără noimă. Dacă între dirijor și orchestră va exista comunicarea necesară pentru ducerea la bun sfârșit a operei, atunci armonizarea a fost realizată și toate instrumentele și-au îndeplinit rolul.

Dascălul este liantul dintre elev și carte. Aprinde făclia cunoașterii și încearcă să o țină mereu aprinsă. Este busola și temelia tuturor viselor. Dă aripi elevilor apoi îi învață să zboare. Spiritul elevului se va metamorfoza spiritului dascălului astfel încât mare parte din principiile lui vor rămâne un decalog pentru elev. Între elev și profesor nu trebuie să existe distanțe create artificial pe baza unor principii găunoase, automatisme, sechele, complexe, conform cărora elevul trebuie ținut la distanță sau tratat militarist. Pentru ca doi oameni să se înțeleagă nu trebuie să aibă aceleași idei, ci același nivel de respect.

Profesorul este călăuza spre labirintul cunoașterii. Cheia de la intrarea în labirint se află în măiestria, tenacitatea și harul său. Odată deschisă această ușă, ea va rămâne așa pentru toate generațiile păstorite de acesta. O parte dintre elevi vor răscoli toate cotloanele pline de secrete, iar la ieșire vor căpăta aripi pentru un zbor cât mai înalt.. O altă parte vor găsi cel mai scurt drum spre Meca, în timp ce alții vor ocoli, dar vor ajunge și ei la îndepărtata Mecă. Pentru unii, Meca va rămâne întotdeauna prea departe. Vor fi o parte care vor dori să se întoarcă din drum, dar timpul este ireversibil. Horace Mann spunea: *„Pierdut ieri undeva între răsărit și apus/ Două ore de aur, fiecare gravată cu 60 de secunde de diamant/ Găsitoului nu i se oferă nici o recompensă/ Căci s-au dus pentru totdeauna.”* Dacă farmecul labirintului îi va fascina, atunci călăuza a fost desăvârșită.

CELE OPT PRINCIPII ALE TRANSFORMĂRII ȘCOLII MODERNE

Profesor psihopedagog Emilia Lorințiu
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr 1 Bistrița

În lumina discuțiilor aparent nesfârșite despre inovare și schimbare, poate fi dificil pentru liderii care doresc să investească într-o agendă de transformare în școlile lor să găsească o cale clară de acțiune. Ce este realist și unde ar trebui să se concentreze? Cum aliniază ei ceea ce știu despre învățarea și predarea bună cu oportunitățile de transformare care vor duce la o schimbare semnificativă?

Ceea ce urmează sunt opt principii pe care liderii moderni le pot urma atunci când se gândesc la eforturile de schimbare semnificative în școlile lor.

1. *Școlile moderne cred că inovarea în școală este cel mai bun motor pentru transformare.* Deși poate fi tentant pentru școli să se bazeze pe experți care susțin cele mai bune practici bazate pe dovezi, școlile moderne recunosc din ce în ce mai mult limitările în acest sens.

Ceea ce este important este ca școlile moderne să ia în considerare situația lor unică, nevoile cohorței de studenți, profilul personalului și accesul la noile tehnologii, deoarece încearcă să identifice unde este cel mai bine plasat timpul și efortul lor. Dezvoltarea unei inițiative de cercetare pe termen lung la școală cu profesorii este un punct de plecare semnificativ pentru a conduce o transformare durabilă.

2. *Școlile moderne cred că o transformare autentică este posibilă numai dacă îmbrățișează noi pedagogii și o schimbare în practică.* După ce au decis să urmărească transformarea condusă de școală, liderii moderni trebuie să fie capabili să definească sfera impactului pe care îl va avea inovația și să fie capabili să-și articuleze în mod clar convingerile despre modul în care copiii învață.

Exemplele lui Seymour Papert și George Siemens merită să reflectăm. Atât Papert, cât și Siemens credeau că noile tehnologii au transformat modul în care oamenii folosesc computerele și internetul pentru a învăța într-o asemenea măsură încât au forțat o regândire a pedagogiei și a teoriei învățării.

Construcționismul lui Papert a fost dezvoltat din observațiile sale despre copiii care își construiesc propriile cunoștințe și înțelegere din experiențele lor cu LOGO, ceea ce le-a permis să se cufunde într-o lume virtuală controlată de și explorând legile matematicii. Siemens, pe de altă parte, a conceput conectivismul ca o teorie a învățării ca răspuns la învățarea în rețea pe care o experimenta în propria viață.

Acest lucru nu înseamnă în niciun fel că fiecare școală modernă trebuie să articuleze o nouă teorie unică a învățării, ci mai degrabă că conducerea modernă cere școlilor să fie conștiente că teoriile lor actuale despre învățare pot fi inadecvate. Cel mai probabil, vor avea nevoie de un nou limbaj și de noi modele pedagogice pentru a explica modul în care elevii lor învață într-un spațiu bogat în digital și modul în care profesorii lor predau acum în acel spațiu.

3. *Școlile moderne cred că transformarea pedagogică are un impact asupra tuturor fațetelor educației și învățării.* O includere a schimbării pedagogice în domeniul de aplicare al transformării școlare duce la o regândire a impactului inovării. Pentru școlile moderne,

impactul inovației nu se limitează la cunoștințele și competențele de conținut care sunt testate și raportate în testele școlare, jurisdicționale și internaționale. Mai degrabă, școlile moderne se bazează pe viziunea școlii lor, scopul lor moral și oportunitățile de inovare atunci când iau în considerare modul în care transformarea poate afecta învățarea elevilor lor.

Acest lucru nu înseamnă că transformarea nu va îmbunătăți scorurile testelor, ci mai degrabă că este nevoie de o narațiune mai completă. O înțelegere mai holistică a învățării și dezvoltării elevilor oferă, la rândul său, școlilor moderne cadrul pentru a înțelege mai precis beneficiile transformării.

4. *Transformarea se va produce numai atunci când dezvoltăm o înțelegere clară a modului în care învață cursanții moderni în lumea bogată digital în care trăiesc.* O mai bună înțelegere a învățării în acest spațiu informal ne va ajuta să dezvoltăm noi pedagogii pentru a explora învățarea mai profundă și mai relevantă în școli.

În prezent, în școlile noastre, prea des avem tendința de a privi înapoi la practica noastră existentă și de a căuta modalități de a suprapune utilizarea tehnologiei. Acest lucru este pur și simplu aditiv, mai degrabă decât transformator, și chiar și într-un mediu tehnologic omniprezent, rezultatele sunt limitate și adesea dezamăgitoare.

Pentru a descoperi oportunitățile reale de transformare pentru învățarea elevilor, școlile trebuie să privească dincolo de zidurile școlilor lor și să caute să înțeleagă mai bine modul în care cursanții moderni folosesc noi strategii de învățare în afara educației formale.

Transformarea eficientă nu se concentrează pe instrumente, dar nici nu se concentrează doar pe pedagogie. Concentrându-se pe strategiile inovatoare de învățare care sunt activate de instrumente și noile practici de învățare, transformarea nu este limitată de instrumente sau de pedagogie.

5. *Profesorii pot să ia decizii cu privire la schimbările în practica pedagogică.* Deși strategiile moderne de învățare pot fi descoperite în afara sălilor de clasă, ele trebuie testate în interiorul lor. Este o nebunie să presupunem că ceea ce funcționează în afara sălii de clasă va funcționa și în interior. Prin urmare, profesorii de la clasă sunt singurii în măsură să știe dacă noile inovații vor obține beneficiile așteptate.

Unii profesori ar putea considera că rolul lor principal este de a demonstra cunoștințe de conținut de nivel înalt și strategii de intervenție specifice conținutului. Alți profesori ar putea considera că rolul lor principal este de a dezvolta relații foarte funcționale cu elevii lor, pentru a fi în ton cu nevoile lor individuale de învățare.

Pentru profesorii moderni, rolul lor principal este să înțeleagă, să descopere și să implementeze abordări de predare și de învățare transformaționale. Ei trebuie să se simtă împuterniciți și încrezători pentru a căuta mereu modalități mai bune de a extinde și de a permite învățarea de nivel superior cu studenții lor.

6. *Profesorii moderni văd o înțelegere profundă atât a științei, cât și a artei predării și învățării ca fiind fundamentale pentru creșterea lor pedagogică.* În mod obișnuit, înțelegerea pedagogiei de către un profesor poate fi adesea un amestec destul de dezordonat de convingeri educaționale, formate prin experiența lor atât ca profesor, cât și ca elev. Pentru a crește capacitatea pedagogică, profesorii au nevoie de o înțelegere mai profundă a științei și a artei meșteșugului lor. Este știința care explică de ce și cum funcționează diferitele strategii de învățare și predare și sunt cele mai eficiente. Este arta care oferă subtilitatea și echilibrul fin al livrării eficiente. Ca rezultat, acest lucru le permite să poarte conversații pedagogice cu alți profesori pentru a discuta problemele esențiale legate de propria lor învățare și predare, chiar dacă practica lor diferă substanțial.

Cu cât sunt mai profund capabili să se implice în știința meșteșugului lor, cu atât sunt mai capabili să facă predicții informate cu privire la impactul pe care o strategie inovatoare de învățare l-ar putea avea asupra unei abordări specifice de învățare și predare.

7. *Profesorii moderni văd inovația ca pe o oportunitate de a-și rafina și îmbunătăți în mod continuu practica și, în cele din urmă, de a transforma experiențele de învățare ale elevilor lor.* Deși poate fi tentant să implementezi schimbări la scară largă sau să emulezi programe de învățare și predare din alte școli și alte surse externe, prea adesea aceste programe nu se ridică la înălțimea așteptărilor lor și nu se învață nimic din experiență. Piloții și încercările pot suferi o soartă similară.

8. *Profesorii moderni au mai multe șanse să adopte o abordare progresivă a transformării, care, la rândul său, este adesea mai probabil să reușească.* Ei implementează în pași mici iterativi, ceea ce le permite, la rândul său, să evalueze continuu impactul și să-și îmbunătățească practica ca un angajament continuu. Transformarea este măsurată și celebrată prin creșterea calitativă a capacității pedagogice.

Școlile moderne măsoară transformarea ca o funcție a schimbării modului în care elevii învață, mai degrabă decât pur și simplu ceea ce au învățat elevii lor. Este vorba de a construi dovezi ale acestei schimbări din munca studenților lor și de a evalua calitativ progresul lor.

Aceasta include surprinderea schimbării în modul în care elevii lor învață, modul în care lucrează la proiecte complexe, modul în care construiesc cunoștințe împreună cu ceilalți și modul în care iau decizii mai bune cu privire la învățarea lor.

Acest lucru vine și cu o schimbare în mediul de învățare; rolurile și responsabilitățile profesorilor și colegilor, spațiile fizice de învățare și, bineînțeles, tehnologiile care sunt utilizate.

Este vorba despre surprinderea narațiunii transformării complete și a creșterii pedagogice care o însoțește.

Bibliografie

<https://modernlearners.com/the-eight-principles-of-modern-school-transformation/>
<https://www.davidsobelauthor.com/place-based-education>

LECTURA, OPORTUNITATE PENTRU O LUME MINUNATĂ

*Profesor Adriana Mureșan
Școala Profesională Specială „Sfânta Maria” Bistrița*

Pentru unii oameni, școala reprezintă o lume minunată pentru că oferă oportunitatea de a învăța lucruri noi, de a descoperi pasiuni și de a dezvolta abilități. Este un loc în care se formează relații sociale, se câștigă cunoștințe și se pregătește pentru viitor.

Literatura, ca formă primordială de manifestare a narațiunii, a prezentat și va prezenta interes chiar dacă vrem sau nu. Da, putem fi sceptici în ceea ce privesc formele pe care le va dezvolta, ariile sale de manifestare, dar putem crede cu certitudine că va dăinui. De ce? Pentru că ea, ca formă de artă, manifestă frumosul și contribuie la desăvârșirea personalității individului, lucru subliniat, de altfel și de programele actuale de limba și literatura română, disciplină complexă constituită în manieră integrată pe trei axe fundamentale, numite componente – cea lingvistică, cea interrelațională, cea estetică și culturală. Aceasta din urmă „aparține literaturii, ca artă a cuvântului, care asigură dezvoltarea complexă a personalității umane” (Programa școlară pentru disciplina limba și literatura română, 2017, p. 2).

Mai mult, Alina Pamfil consideră narațiunea literară ca fiind „o strategie fundamentală de construcție de sens” (Pamfil, A. art. *Narațiune – strategie fundamentală de construcție de sens*, p.3). Este real faptul că sensul se definește prin literatură, practic ea nu face altceva decât să justifice și să lege laolaltă toate năzuințele, toate credințele, toate eșecurile, dar și toate fericirile, dând naștere existenței în sine.

Deși curriculumul școlar s-a modificat la disciplina limba și literatura română, nu putem să ne decidem de cele trei domenii primordiale, limba, literatura și comunicarea. Ele nu sunt insulare, atâta vreme cât profesorul, în demersul său de abordare a disciplinei la clasă, reușește să găsească punctele de legătură, conexiunile care fac posibilă o predare integrată, atât de mult dorită în contemporaneitate. Mai mult decât atât, între ele ar trebui să existe o relație de interdependență: literatura (care propune atât texte literare, cât și nonliterare) oferă celorlalte două domenii un material „divers” sub aspect textual, lingvistic, discursiv, situațional. De asemenea, cunoașterea elementelor de construcție a comunicării, oferă studiului textului literar sau nonliterar, instrumente utile pentru descifrarea, analiza și interpretarea sensurilor. Nu în ultimul rând, achizițiile din domeniul limbii sunt importante și pentru domeniul comunicării, pentru că ele oferă elevului cunoașterea legilor de combinare și selecție a elementelor de construcție a comunicării. Literatura nu mai este un domeniu static în care elevii studiază texte, ci devine unul dinamic, în care literatura nu mai înseamnă doar cunoaștere, ci înseamnă și comunicare.

Totuși, trebuie să fim realiști și să constatăm că, deși literatura are rol formativ și modelator al personalității umane, al gândirii, al existenței ca modalitate de redare a chintesenței unui text și a propriilor trăiri, nu se mai citește atât de mult pe cât ne-am dori sau ar trebui. Cartea, cu tot ceea ce presupune ea, evadare, libertate, bucurie, începe să piardă teren în fața multitudinii de dispozitive apărute în ultimii ani (gadgeturi). Astfel, misiunea profesorului de limba și literatura română (pentru că este vorba despre o misiune de percepere, de conștientizare a importanței așternerii literei în mod estetic pe hârtie) devine mult mai grea, aproape sisifică, în a forma gustul elevilor pentru carte. Inițial, trebuie să-i faci să se îndrepte către ea, să înțeleagă textul, apoi „să-l guste”, să-l exploreze și să-l interpreteze, mai ales că elevii din ziua de astăzi sunt și ei mult mai dornici de cunoaștere, iar accesul la informație este destul de accesibil tuturor datorită existenței internetului și a vitezei, reperiției cu care informația circulă.

Am realizat ce influență puternică asupra dezvoltării armonioase a copilului exercită un cadru didactic. De aceea, abordarea lecturii la clasă mi s-a părut permisivă în a corobora tot ceea ce reprezintă eu, ca individualitate, ca profesor cu cerințele, trebuințele, angoasele elevului care conduc către formarea competențelor de toate tipurile atât de necesare traiului într-o societate care abia așteaptă să-l prindă în mrejele-i și să-l acapareze. Acest lucru mi l-am propus, și anume căutarea și găsirea unor soluții pentru a-i apropia pe elevi de textul narativ, în particular literar, mai mult decât sunt, spre a-i sprijini în a-l înțelege și a-l transpune în situații concrete de viață.

În ultimii ani mi-am schimbat puțin perspectiva despre ceea ce înseamnă literatura, față de modul în care trebuie să mă raportez la ea atunci când sunt pusă în postura de a o preda la clasă. Schimbarea a venit natural, în sensul că am realizat că generațiile de copii s-au schimbat, odată cu ei schimbându-se și gusturile în materie de lectură și de perspectivă scriitoricească. Textele narrative literare clasice par că nu mai atrag și este oarecum normal pentru că nu mai sunt raportate la realitatea lor, aceea în care ei trăiesc, așa încât textele propuse studiului trebuie să fie îmbinate, mai vechi și mai noi. Nu pot fi nici adepta numai a textelor nou intrate în manuale sau prin varii alte căi pentru că a uita textele narrative literare clasice înseamnă a uita originile literaturii, și încă a uneia foarte bune, care a hrănit sufletele decenii la rând.

Această schimbare a perspectivei, așa cum o numeam, a mai venit ulterior și dintr-o anumită constrângere, în sensul că programele în sine propun o schimbare de viziune: „programa îi permite profesorului să își manifeste creativitatea, eliminând abordările excesiv teoretizate și asigurând flexibilitatea și eficiența în procesul de formare a competențelor-cheie, prin raportare permanentă la elemente reprezentative ale culturii românești și universale” (Programa școlară pentru disciplina limba și literatura română, 2017, p. 26). Practic, nu mai sunt vizate doar cunoștințele despre literatură, despre anumite texte, despre specificitatea acestora, ci concurează toate eforturile spre formarea unor competențe sau maniere, abilități de receptare a unor texte și, mai departe, antrenarea fiecăruia de a reuși să-și conceapă propriile texte comunicative, de a reuși să le expună și să le susțină. Altfel spus, se vizează cu precădere competența și formarea ei, nu neapărat cunoștințele! Sau, și mai concret, faptul că programele actuale (curriculum actual) stau sub semnul comunicării are drept consecință perceperea lecturii atât ca act de cunoaștere, dar și ca act de comunicare (oricând, cititorul sau lectorul comunică cu textul și se comunică prin acesta, reconstituie sensuri, le scoate din anonimat pe altele). Din același considerent, o altă noutate a programei este deschiderea către o perspectivă sub forma unei triade, care cuprinde nu numai texte literare, ci și alte tipuri, văzute ca mesaje ale lumii cotidiene, contemporane, precum texte nonliterare, filme, picturi, piese de teatru, frânturi muzicale.

Cred cu tărie că fiecare copil are disponibilitatea sufletească necesară apropierii de lectură, ceea ce le lipsește unora este poate mentorul, ghidul, pârgia care să le facă trecere mai ușoară spre text, spre carte: „Ca să înveți să citești, trebuie, în primul rând, să citești foarte încet și tot așa mereu până la ultima carte care va avea onoarea să fie citită de tine; vei citi foarte încet, pe îndelete, atât pentru plăcerea ta, cât și pentru a te instrui sau a-i face critica.” (Faguet, É., p. 11) Gustul, sensibilitatea, judecata de apreciere, bucuria lecturii și nevoia de carte literară, atribute ale omului cultivat, se formează în efortul de înțelegere, de trăire și de prețuire a operei literare în sine, efort care este și trebuie îndrumat un timp de priceperea profesorului și de capacitatea acestuia de persuasiune constructivă.

Perspectiva pedagogică s-a modificat considerent în ultimii ani, s-a descoperit esența problemei, beneficiarul oricărei schimbări din școală. Școala a început să formeze copilul în loc să-l deformeze, îi deschide orizontul sau depune o muncă asiduă în acest sens, îl obligă la mișcare, la acțiune, la reacție, deci îl pregătește pentru viață. Copilul este redescoperit, revelat ca fiind altceva decât un adult în miniatură (idee susținută puternic de Maria Montessori), el

având caracteristici specifice, individuale, ritm propriu, interese și nevoi de luat în seamă.

Se dorește astfel nu o învățătură pe bază de memorizare, care a demonstrat că nu mai are relevanță neapărat, ci de înțelegere conștientă, cât mai profundă și mai eficientă în influențe educative.

Unii copii citesc pentru că sunt puternic ancorați în activitatea școlară, iar alții „deschid” cartea pentru că vor să se regăsească acolo, într-o lume nouă, p lume pe care cea reală nu o poate elibera de „obișnuință”. În acest sens, , prin apariția Colecției Arthur, a reușit să îi atragă pe elevi, conducându-i până în punctul de a-i face curioși să li se alăture în lungul și sinuosul drum al citirii unui text narativ literar. Subliniez faptul că în demersul meu didactic am uzat de lecturile propuse de ei, atât la nivel scriptural, dar și la nivel al imaginii. Lecturile lor sunt organizate sub forma unor buline colorate (aspect care i-a câștigat pe majoritatea copiilor), este un soi de „găselniță” care îi atrage pe copii, pentru că observând culoarea știu la ce să se aștepte din partea cărții, iar imaginile care rezidă din copertă sunt de-a dreptul fascinante, vii, colorate, atrăgătoare. Numai privind imaginea de pe copertă, elevii pot să-și dea cu părerea despre conținutul cărții.

Poate că nevoia de lectură nu mai este atât de puternic resimțită, dar atât timp cât la școală mai sunt copii care mai au puterea de a trece prin cuvânt, dincolo, în lumea imaginată în urma actului lecturii, atunci merită orice efort! Sunt momente în care elevii recunosc meritul lecturii, considerând că, fără cărți lumea ar fi plictisitoare, simplă, cu oameni incuți și cu gândire primitivă. Am încercat să răspund dorinței nerostite a unor elevi de a construi, cu tactul și sensibilitatea mea, din ora de limba și literatura română o poartă deschisă către o lume dorită de ei, una în care valorile prind viață prin frumusețea cuvântului, iar imaginația plăsmuiește viitorul, dând astfel vieții importanța pierdută în zbuciumul modernității bazate pe o realitate atât de rece care, parcă, își dorește să înghețe puțin câte puțin speranța, dorința, libertatea de a crede în visuri, într-o lume plăsmuită așa cum ne dorim.

Bibliografie

1. Pamfil, Alina, Narațiune – strategie fundamentală de construcție de sens în Revista Perspective, nr. 17, 2008;
2. Pavelescu, Marilena, Metodica predării limbii și literaturii române. Ghid pentru susținerea examenelor de definitivare și de acordare a gradelor didactice, București: Editura Corint, 2010;
3. Programa de limba și literatura română, București, 2017.

ROLUL IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE PENTRU A CREA O LUME MINUNATĂ NECESARĂ REALIZĂRII EDUCAȚIONALE A ELEVILOR

Prof. educator Lucica Nagy
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr 2 Bistrița

Dintre toți factorii care au fost studiați și asociați cu succesul școlar, implicarea părinților pare a fi cea mai instrumentală (Billman, Geddes, & Hedges, 2005; Blair, 2014; Epstein, 2001; Henderson & Mapp, 2002; Hill & Tyson, 2009; Huang & Mason, 2008; Jeynes, 2005; Sawyer, 2015). Numeroase studii de cercetare realizate în ultimii patruzeci de ani au demonstrat o relație pozitivă între implicarea părinților și performanța școlară a copiilor, comportamentul copiilor, responsabilitatea și abilitățile sociale. Walker, Shenker și Hoover-Dempsey (2010) au constatat că implicarea parentală este o resursă vitală pentru performanța școlară a copiilor, deoarece aceasta contribuie la dezvoltarea atributelor cognitive și motivaționale ale copilului, care sunt mai importante decât testele de performanță școlară. Grolnick (2015) de asemenea a constatat că implicarea părinților afectează competența copiilor în școală.

Percepția unui copil cu privire la implicarea părinților lui va avea un impact imperativ asupra stimei de sine a copilului și a performanței școlare (Cripps & Zyromski, 2009). Copiii care nu sunt susținuți de părinți sunt mai predispuși să nu performeze la școală. Implicarea părinților în combinație cu motivația elevilor și conceptul de sine raportat de profesor prezice puternic rezultatele elevilor (Quilliams & Beran, 2009). Când părinții sunt implicați în educație și își încurajează copiii având un interes pozitiv pentru rezultatele educaționale ale copiilor lor, copiii devin motivați să performeze bine. Părinții care nu sunt implicați și nu își încurajează copiii este mai probabil să aibă copii cu rezultate slabe școlare (Quilliams & Beran, 2009). Se pare că există o relație simplă și directă între implicarea părinților și rezultatele educaționale ale copiilor.

În ciuda unei relații simple și directe între implicarea părinților și rezultatele educaționale ale copiilor, implicarea părinților poate însemna lucruri foarte diferite pentru părinți și profesori. Young, Austin și Grove (2013) explică că părinții și educatorii au adesea greșeli de comunicare cu privire la definiția implicării părinților. Aceasta este imperativ definită și determinată de diferite tipuri de implicare parentală pentru a determina care metode sunt cele mai eficiente. Xu, Kushner Benson, Mudrey-Camino și Steiner (2010) au găsit șase dimensiuni ale implicării părinților: 1) Implicarea școlară, 2) Reguli TV, 3) Ajutor pentru teme, 4) Frecvența temelor, 5) Așteptări ale educației parentale și 6) Activități extracurriculare. Xu și colab. (2010) au constatat că așteptările parentale educaționale au avut cel mai puternic impact asupra succesului școlar al copiilor.

McNeal (2014) a constatat, de asemenea, că diferite tipuri de implicare parentală, cum ar fi implicarea părinte-copil, părinte-școală și implicarea părinte-profesor afectează nivelul de performanță școlară al elevilor și comportamentul diferit.

Bariere în calea implicării părinților

Deși implicarea părinților este recunoscută ca fiind semnificativă pentru educația copiilor, există câțiva factori asupra cărora școlile au un control redus, iar acești factori sunt deosebit de importanți pentru factorii de decizie educațională (Fuerstein, 2000). Părinții de astăzi sunt deseori preocupați de cererile vieții cotidiene. Împovărați de venituri reduse, având un program de lucru inflexibil și lovindu-se de bariere de natură lingvistică unii părinți nu pot să participe la activitățile școlare sau nu pot participa la activitatea educațională a copiilor lor

în mod regulat (Ho, 2009). Baeck (2010) , precum și Lee & Bowen (2006) citează norme culturale, resurse financiare insuficiente și lipsa realizării educaționale ca bariere în calea implicării părinților în școală.

Prin urmare, există bariere legate de context în calea implicării părintelui. Barierele pot proveni din credințe, percepții și atitudini ale profesorilor, directorilor, părinților și chiar ale elevilor. Astfel de bariere rezultate din atribuiri, credințe, percepții care contribuie la implicarea redusă a părinților în activitățile școlare pot fi valide sau invalide.

Bariere atitudinale

Barierele atitudinale pot fi modelate de anumiți factori. Educația parentală limitată care are ca rezultat lipsa abilităților relevante necesare implicării în educația copiilor constituie o barieră importantă. Jeynes (2005) arată că părinții care au o experiență educațională limitată nu știu cum pot să se implice în activitățile școlare. Ei nu sunt siguri de responsabilitatea lor ca părinți. De asemenea, cu greu apreciază modul în care educația de acasă servește drept bază pentru educația din școală. În cele mai multe cazuri, ei nu cunosc practicile esențiale necesare dezvoltării aptitudinilor educaționale pentru copiii lor.

În consecință, ei nu sunt siguri de modul prin care își pot ajuta copiii. Stima de sine este diminuată deoarece nu își pot ajuta copiii la teme.

Davis (1996) a constatat faptul că mulți părinți au o stimă de sine scăzută, iar alții nu au experimentat ei înșiși succesul la școală și, prin urmare, nu dețin cunoștințele și nu au încredere în a-și ajuta copiii. Părinții care nu au avut succes în activitatea școlară pot să o privească în mod negativ (Greenwood & Hickman, 1991). Părinții pot fi intimidați de noțiunile lingvistice, de curriculum și de personalul din școală (Flynn, 2007).

Rutherford & Edgar (1999) au arătat faptul că părinții au dificultăți în a se implica în învățământul secundar al elevului deoarece programa pe care trebuie să o parcurgă este copleșitoare. Hill și Taylor (2004) afirmă că părinții din medii socio-economice defavorizate se confruntă cu mai multe bariere în calea implicării, inclusiv programele de lucru inflexibile, lipsa resurselor, probleme de transport și stresul cauzat de locuirea în medii defavorizate (2004, p.162).

Părinții se simt needucați și nu au încredere în capacitatea lor de a-și ajuta copiii în sarcinile școlare, sunt intimidați și cred că nu au dreptul să interfereze cu practicile școlii. Zoppi (2006) a arătat că, în această situație, părinții evită contactul cu școala și cu profesorii acesteia.

Acest fapt a fost subliniat într-un studiu realizat de Parhar (2006) care a arătat faptul că sentimentele incomode și temerile i-au înstrăinat pe părinți de școală. Astfel de părinți ajung să aibă o atitudine indiferentă sau fatalistă, dacă nu antagonistă față de implicarea parentală. Atitudinea lor este diferită de cea a părinților care pornesc de la premisa “pot face” și care consideră că au un rol activ de îndeplinit în ceea ce privește educația copiilor lor. Există și părinți care consideră că responsabilitatea educației aparține școlii (Fuerstein, 2000). Zoppi (2006) a constatat și el că părinții aveau un nivel ridicat de respect și îi tratau ca pe profesioniști care ar trebui lăsați singuri să-și facă treaba. Astfel de părinți au simțit că interferența în activitățile școlare ar fi contraproductivă. Privind profesorii ca experți, acești părinți se simt inconfortabil să le adreseze întrebări. Phendla (2004) a confirmat faptul că unii părinți cred că profesorii le știu pe toate. Ei nu realizează faptul că educația este un efort de echipă.

Nu numai atitudinile părinților au impact asupra implicării părinților; atitudinile copiilor contează foarte mult. Cu alte cuvinte, copiii au o influență semnificativă asupra gradului de implicare al părinților (Desforges & Abouchaar, 2003). Ei au potențialul de a hrăni sau de a inhiba implicarea părinților. Adică pot crea sau rupe legătura dintre părinți și profesori. Deslandes și Cloutier (2002) au afirmat că unii copii ar putea să nu fie prea dornici ca părinții să se implice în activitatea școlară. De exemplu, nu și-ar dori părinții în clasă sau

într-o excursie cu clasa. *Edward și Aldred* (2000) susțin faptul că copiii ar putea fi la fel de activi în descurajarea, sustragerea și obstrucționarea implicării părinților ca și în promovarea acestora. Ei ar putea percepe implicarea părinților ca o intruziune în afacerile lor. *Edward și Aldred* au sugerat că, în unele situații, astfel de elevi ar putea bloca în mod activ legătura școlii cu familia prin prezentarea de note și buletine informative false sau cenzurarea discuțiilor despre “zilele rele” de la școală. Aceiași autori au dezvăluit faptul că fetele sunt mai predispuse să inițieze implicarea, iar băieții sunt predispuși să o blocheze. Rolul de mediator al copilului este adesea trecut cu vederea, oricât de important ar fi.

Atitudinile profesorilor au, de asemenea un impact atât pozitiv, cât și negativ asupra implicării părinților. *Lemmer și Van Wyk* (2004) au afirmat că implicarea activă a părinților a fost adesea ambiguă, în timp ce retorica oficială susține că relația școală-familie ar trebui să fie colaborativă, egală și să reflecte o distribuție egală a puterii, aceasta fiind adesea absentă în școli.

Potrivit lui *Parhar* (2006), ideologia profesorului joacă un rol important în excluderea părinților din școli. *Parhar* a susținut faptul că ideologiile deficitare pe care unii profesori le dețin au efecte dăunătoare asupra relației profesor-părinte. Teoria deficitului susține faptul că părinții minoritari nu reușesc să fie implicați în școli pentru că sunt “private de avantajele culturale și sociale” necesare implicării (*Mbokodi & Msila*, 2003). Cu alte cuvinte, părinții minoritari nu dețin suficientă cultură educațională pentru ca ei să poată participa în mod competent la educația copiilor.

Profesorii pot să consolideze practicile de excludere în raport cu părinții needucați și defavorizați din punct de vedere socio-economic. Dacă ei îi privesc pe părinți ca având lacune în ceea ce privește experiența școlară sau educația, acest fapt are ca rezultat inițierea unor relații inechitabile din partea profesorilor acolo unde ei exercită influență asupra părinților. *Parhar* (2006) citând o serie de surse, afirmă că atitudinile și comportamentele negative ale profesorilor în legătură cu impactul negativ al părinților defavorizați asupra efortului acestora de implicare școlară conduce la marginalizarea lor. *Zoppi* (2006) condamnă atitudinile negative ale personalului școlar față de părinți. Aceste atitudini paralizază eforturile care vizează creșterea implicării parentale. *Desforges și Abouchaar* (2003) au indicat faptul că mulți părinți se simt puși în așteptare în ceea ce privește implicarea prin modul în care unii profesori îi tratează. Atitudinile profesorilor pot fi rezultatul unei pregătiri inadecvate în ceea ce privește implicarea părinților.

Există profesori care se tem cu adevărat că părinții din școală sau clasă ar putea să le submineze profesionalismul. Acești profesori se tem că punctul de vedere al părinților s-ar putea ciocni cu al lor (*Parhar*, 2006). Dacă aceste temeri sunt greșite sau nu, nu este important. Important este faptul că ele sunt reale și că pot să compromită grav implicarea parentală. Profesorii care au o “perspectivă protectoare” nu reușesc să încurajeze participarea părinților dezavantajați pentru că se consider pe ei înșiși și școlile ca având responsabilitatea principală pentru educarea copiilor.

Bariere bazate pe resurse/logistice

Ascher (1998) a indicat faptul că părinții din mediul urban cu venituri mici pot și vor participa la educația copiilor lor la fel de mult ca și părinții clasei de mijloc. De asemenea, participarea monoparentală este împiedicată de politicile inflexibile și de responsabilitatea îngrijirii copiilor. Mulți oficiali din cadrul școlilor au tendința de a decide în prealabil că părinții singuri și cu venituri mici nu pot fi abordați sau nu se pot baza pe aceștia. Nu se așteaptă să participe la întâlniri sau să ofere asistență în activitățile de învățare la domiciliu (*Ascher*, 1988).

Williams și Sanchez (2011) au identificat patru domenii care constituie bariere în calea implicării părinților: sărăcia perpetuată în timp, lipsa accesului, lipsa resurselor financiare și lipsa conștientizării. *Johnson* (1994) a afirmat că sentimentele inadecvate, antecedentele

școlare limitate sau preocupările legate de asigurarea necesităților de bază pot împiedica comunicarea părinților cu școlile (1994, p.46).

Lee și Bwen (2006) și *Dika & Singh* (2002) citează capitalul social al familiilor ca fiind corelat pozitiv cu rezultatele elevilor, cu ratele de absolvire, cu nivelul mai ridicat al studiilor, precum și cu motivația și cu implicarea școlară. *Ho* (2009) discutând despre beneficiul implicării părinților menționează faptul că acesta îi ajută pe părinți să depășească lipsa capitalului social. În mod similar, *Hill și Taylor* (2004) susțin faptul că implicarea școlară a părinților contribuie la realizarea educațională a elevilor prin creșterea capitalului social al părinților.

Elevii constituie o componentă critică pentru succesul școlar, familial și implicarea comunitară și pot crea o barieră în dezvoltarea parteneriatelor atunci când nu reușesc să-și îndeplinească datoria (*Epstein*, 1995). Elevii sunt responsabili de modul în care comunică cu părinții cu privire la programele școlare, activități și evenimente (*Epstein*, 1995).

Bariere legate de așteptări

Așteptările profesorilor, părinților și copiilor în legătură cu implicarea părinților pot fi contrastante. Ca urmare, cele trei părți pot conlucra pentru atingerea unor scopuri transversale. Potrivit lui *Parhar* (2006) există profesori care au așteptări care depășesc capacitățile părinților. Pentru a agrava situația, astfel de profesori nu fac nimic pentru a crește capacitatea de implicare a părinților. Profesorii menționați pot cere ca părinții să îi ajute pe copii la teme, dar nu le explică acestora și modalitatea prin care pot îndeplini această cerință. Acest lucru aduce cu sine frustrări pentru părinți, pentru profesori și, în cele din urmă, pentru elevi.

Datorită comunicării slabe dintre profesori și părinți, cele două părți ajung să se învinovătească reciproc, părinții îi învinovătesc pe profesori pentru sprijinul pe care aceștia ar trebui să îl acorde pentru ca ei să participe în mod semnificativ la educația copiilor lor (*Parhar*, 2006). Profesorii cred cu tărie că există părinți care neglijează îndeplinirea părții care le revine din munca educațională, însă abia comunică ceea ce doresc ca părinții să facă. *Parhar* nu a fost surprins de faptul că unii părinți vizitează școala doar atunci când sunt chemați sau dacă există o problemă cu copiii lor. Autorul a concluzionat că părinții care vin la școală doar pentru a se confrunta cu profesorii, fac aceasta cel mai probabil din cauza frustrării cu privire la rolul pe care ar trebui să-l joace în educația copiilor lor. În încercarea de a aborda astfel de situații, *Zoppi* (2006) a sugerat faptul că părinții ar trebui să cunoască însemnătatea școlii prin implicare, și ar trebui să cunoască și ceea ce școala așteaptă de la ei.

Așteptările negative ale profesorilor, conform *Parhar* (2006) influențează, de asemenea, eforturile profesorilor de implicare a părinților defavorizați. Astfel de părinți sunt percepuți ca fiind needucați și săraci și se presupune că nu vor fi implicați în educația copiilor. Acest fapt îi privează pe părinți de oportunitatea de a învăța sau de a fi ajutați să învețe cum își pot ajuta cel mai bine copiii să aibă succes școlar. *Pena* (2000) vorbește despre faptul că fiecare școală are de-a face cu diferite tipuri de părinți care au dorințe și interese diferite și care nu sunt capabili să și le facă cunoscute în mod egal. Care sunt așteptările fiecărei părți de la cealaltă trebuie să fie clar articulate pentru a facilita o implicare parentală eficientă.

Bariere instituționale

Decalajul de comunicare dintre școală și părinți este principalul vinovat atunci când vine vorba despre barierele implicării părinților asociate școlii ca instituție. Școlile și profesorii au potențialul de a hrăni sau de a inhiba legăturile cu părinții. Unii părinți sunt precauți în a depăși unele legi nescrise în ceea ce privește relația lor cu profesorii (*Desforges & Abouchaar*, 2003). Aceasta cauzează frustrare și confuzie din partea părinților.

Există profesori care simt că munca lor trebuie protejată în fața intruziunii nejustificate a părinților. Astfel de profesori vor invita părinții la școală doar dacă este o problemă. *Zoppi* (2006) a observat că participarea părinților este limitată dacă singurul contact cu școala se realizează pentru ceva negativ și dacă nu sunt conștienți de dreptul lor de a întreba despre

educația copiilor lor. Prin urmare *Desforjes și Abouchaar* au concluzionat că nu este de mirare că mulți părinți cu un statut socio-economic scăzut consideră că legătura familie-școală este lipsită de substanță și incomodă. Modul în care părinții văd rolul pe care îl au în educația copiilor lor și măsura în care consideră că pot participa constituie o barieră din moment ce părinții trebuie să știe ce înseamnă implicarea părinților în școală și ceea ce se așteaptă de la ei. Școlile care nu comunică percepția lor referitoare la implicarea părinților și așteptările lor în ceea ce privește rolul părinților sunt vinovate în raport cu crearea de bariere în calea implicării părinților.

În cadrul programelor care necesită un nivel ridicat de implicare profesorii îi ajută pe elevi să își înțeleagă rolul și importanța participării active în cadrul parteneriatului școală-familie-comunitate (*Epstein, 1995*). Dată fiind alocarea scăzută a fondurilor bugetare și așteptările ridicate, directorii de școli împreună cu profesorii trebuie să ia inițiativa de a-i implica pe părinți în efortul de a contribui la realizarea educațională a elevilor (*Wherry, 2009*). Cum unii profesori și directori nu știu cum să-i implice pe părinți ar putea apela la învățarea unor tehnici de creare de parteneriate educaționale (*Greenwood & Hickman, 1991*).

Adesea, profesorii cred că părinții nu susțin școala și nu-și disciplinează copiii atunci când există o problemă la școală. Când profesorii nu simt sprijinul părinților, adesea consideră că este o pierdere de timp să-i contacteze pe părinți (*Flynn, 2007*).

Pentru a depăși barierele care împiedică implicarea părinților, școlile trebuie să ofere un climat primitor în care personalul școlii să fie respectuos și receptiv față de părinți (*Wherry, 2009*). Este important ca directorii și profesorii să încurajeze o comunicare plină de respect în ambele sensuri între școală și familie (*Wherry, 2009*). *Bouie*, un consultant educațional, a declarat: "Răspunsul este acela de a te opri să îi tratezi pe părinți ca și "clienți" și să începi să-i tratezi ca "parteneri" care îi ajută pe copii să învețe" (*Wherry, 2009, p.7*).

BIBLIOGRAFIE

1. Epstein, J. L. (2001). School, family, and community partnership: Preparing educators and improving schools. Boulder, Co: Westview.
2. Epstein, J. L. (2002). School, family and community partnership: caring for children we share. In Epstein, J L., Sanders, M G., Simon, B S., Salinas, K C. & Johnson, N R. (Eds) School, family and community partnerships: tour and handbook for action (2nd ed.). Thousand Oaks, C A: Corwin Press.
3. Epstein, J. S. (1991). School programs and teacher practices of parent involvement in inner-city elementary and middle schools. The Elementary School Journal, 91, 279-289.xx
4. * GHID DE LUCRU CU PĂRINȚII Metode de lucru pentru activitățile parentale în cadrul proiectului „zefiR. Împreună pentru puterea de acțiune” București Iunie 2016 https://www.tdh.ro/sites/default/files/2020-08/ghid_de_lucru_cu_parintii_final_25.07.2016.pdf

ȘCOALA O LUME MINUNATĂ PENTRU EDUCAȚIA ELEVILOR

*Prof. psihopedagogie specială -religie Adriana Maria Oros-Mănarcă
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 2 Bistrița*

Școala a devenit un obiect de studiu, în ciuda unei tendințe de studiu care susține „școlile nu contează” (Coleman și colab., 1966), care a atribuit învățarea de succes contextului socioeconomic. Urmăm tendința care clarifică faptul că „școala face diferența” (Bolívar, 2012). Dar cum? Din anii șaptezeci încolo, câțiva cercetători și-au propus să studieze „eficacitatea școlii”. Caracteristicile unei „școli eficiente” au început să fie analizate pentru a investiga faptele legate de școală care explică direct sau indirect rezultatele elevilor (Bolívar, 2012). Pentru a rezuma principalele concluzii a ceea ce contribuie la o școală eficientă, cercetarea a scos în evidență: un lider puternic, un mediu ordonat și propice pentru învățare, un accent și accent pe învățare, așteptări mari pentru elevi, monitorizarea performanței elevilor, evaluarea succesului elevilor, împărtășit obiectivele și valorile și implicarea părinților (Gaziel, 1997; Engels et al., 2008; Dumay, 2009). Contextul socioeconomic și structura familiei au fost, de asemenea, identificate ca factori determinanți ai învățării de succes (Björklund și Salvanes, 2010; Parey și colab., 2013).

O altă perspectivă este ancorată în „climatul școlar”, care identifică dimensiunile sociale, emoționale, etice, academice și de mediu ale vieții școlare (Cohen și Michelli, 2009). Acest domeniu de studiu subliniază importanța percepțiilor afective și cognitive cu privire la interacțiunile sociale, relațiile, valorile și credințele deținute de elevi, profesori, administratori și personal din cadrul unei școli (Rudasill et al., 2018), garantând în același timp siguranța într-un simț social și fizic (Zullig et al., 2010). Această abordare a climatului școlar este asociată cu școli fericite (Talebzadeh și Samkan, 2011; Huebner și colab., 2014).

Ne aflăm în fața unei paradigme critice conduse de studiul UNESCO despre o școală fericită (UNESCO, 2016). Crearea clasamentelor școlare dintr-o analiză simplistă a celor mai bune sau proaste rezultate este o modalitate inefficientă de a analiza educația. În schimb, ar trebui să adăugăm straturi mai complexe din înțelegerea fericirii, caracterizată de felul în care se simte fiecare individ la școală și de modul în care organizațiile școlare pot îmbunătăți nivelurile individuale de fericire. Factorul de decizie ar trebui să se concentreze pe mai mult decât presiune, rezultate academice, teste și competiție. Ar trebui consolidate domenii precum bucuria de a învăța, prietenii și relațiile, sentimentul de apartenență și recunoașterea relevanței valorilor, deoarece acestea contribuie la creșterea fericirii și a bunăstării.

În ceea ce privește perspectivele copiilor, López-Pérez și Fernández-Castilla (2018) au constatat că din punctul de vedere al copiilor, fericirea la școală înseamnă să aibă timp liber, să ajute și să fie ajutat în dificultățile lor, să fie alături de prieteni și să fie laudat. López-Pérez și colab. (2022) au comparat punctele de vedere ale elevilor englezi și spanioli despre fericirea la școală și au descoperit că copiii englezi defineau fericirea la școală ca experimentând autonomie, non-violență și o relație pozitivă cu profesorii, în timp ce copiii spanioli privilegiu armonia și petrecerea timpului liber. În cele din urmă, comparativ cu băieții, fetele au menționat sprijinul emoțional, relațiile pozitive cu profesorii și experiența competenței mai frecvent în definițiile lor despre fericire.

Pentru ca copiii să se simtă fericiți la școală, trebuie să petreacă timp cu prietenii lor, să se distreze, să aibă stima de sine și să se simtă în siguranță. Pe de altă parte, oboseala, confuzia, nervozitatea (Mertoğlu, 2020) și agresiunea contribuie la nefericirea lor (Calp, 2020; Mínguez, 2020; Aunampai și colab., 2022).

Oamenii, procesele și locurile pot ajuta copiii să depășească provocările într-un mediu de învățare. Primul element, oamenii, este strâns legat de relațiile sociale din școală. Prietenii și relațiile din comunitatea școlară sunt cei mai importanți factori într-o școală fericită, potrivit raportului. Relațiile pozitive și de susținere în școală promovează motivația și interesul elevilor pentru școală, precum și urmărirea obiectivelor educaționale și prosoziale. Raportul sugerează încurajarea discuțiilor cu elevii pentru a crea empatie și înțelegere; de exemplu, elevii ar putea analiza o poveste din perspective diferite. De asemenea, școlile pot cultiva valori, atitudini și comportamente pozitive în clasă și prin munca în grup. Respectul pentru diversitate și diferențe poate fi stimulat prin discuții despre diferite culturi și medii, de exemplu, sau despre beneficiile colaborării.

„Bunăstarea se îmbunătățește atunci când greșelile sunt apreciate ca parte a procesului de învățare, când elevii sunt încurajați să pună întrebări și când se oferă feedback pozitiv.”

Al doilea element, procesul, se referă la metodologiile de predare și învățare care sporesc bunăstarea elevilor. Utilizarea conținutului captivant care este aplicabil vieții de zi cu zi poate face ca predarea și învățarea să fie mai plăcute atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Starea de bine se îmbunătățește atunci când greșelile sunt apreciate ca parte a procesului de învățare, când elevii sunt încurajați să pună întrebări și când se oferă feedback pozitiv. De asemenea, școlile pot implementa programe de bunăstare sau pot introduce meditația mindfulness pentru elevi și profesori.

Ultimul element, locul, se referă la mediul fizic și atmosfera școlară. Fericirea poate fi stimulată în școli prin crearea unui mediu sigur și prietenos, fără agresiune, cu accent pe recunoștință și zâmbete. Clopotele școlii pot fi înlocuite cu muzică. Învățarea și jocul se pot desfășura în spații verzi în aer liber pentru a cultiva conexiunile cu natura.

Acest cadru bazat pe dovezi subliniază faptul că bunăstarea elevilor este influențată de o varietate de factori la diferite niveluri. Multe sisteme școlare au ajuns să recunoască faptul că bunăstarea este o parte vitală a experienței școlare și la fel de importantă ca și performanța academică. Promovarea atât a bunăstării, cât și a abilităților academice tradiționale este un proces complex. Este nevoie de contribuții din partea studenților, profesorilor, școlilor și a societății în general. Având în vedere schimbările globale, incertitudinile și presiunile din lumea noastră în continuă schimbare, cu toții împărtășim responsabilitatea de a promova o cultură școlară înfloritoare și fericită.

„Încurajarea atât a bunăstării, cât și a abilităților academice tradiționale este un proces complex.”

Nu există o rețetă simplă pentru a remodela caracterul și atmosfera unei școli astfel încât să se simtă ca acasă. Și nu este întotdeauna posibilă transformarea acestor ingrediente. Dar cred cu tărie că orice pași către creșterea fericirii și a bunăstării la elevi, oricât de mici, pot face diferența. Pentru început, putem să îmbrățișăm diversitatea culturală și lingvistică în sălile de clasă, să stimulăm învățarea întregului elev printr-un accent pe dezvoltarea emoțională, intelectuală și socială, să oferim cursanților libertatea de a se exprima și să integrăm activități pozitive simple în lecții, cum ar fi exprimarea recunoștinței. Acțiunile mici acum pot avea un impact mare mai târziu, cu scopul final de a construi o societate mai fericită și mai grijulie.

Toți elevii apreciază un mediu școlar în care bullying-ul este rar, a face prieteni este relativ ușor, iar stabilirea de relații autentice și respectuoase cu profesorii este norma (OECD, 2019). O școală fericită este una în care managementul, profesorii și studenții sunt deschiși către inovație; elevii învață conținut necesar vieții și dobândesc abilități de sine stătătoare; elevii apreciază foarte mult profesorii, deoarece sunt informați, atenți, de ajutor, suficient de pretențioși și capabili să-și explice bine subiectul (Kuorme și Heinla, 2020). O școală fericită este, de asemenea, o școală în care elevii, profesorii, administratorii și personalul se simt fericiți (Calp, 2020) și una care oferă elevilor un mediu de învățare fericit, permițându-le să se

simtă fericiți și entuziasmați de a merge la școală și de a învăța de la profesori. (Giân și colab., 2021).

Alte variabile asociate cu o școală fericită sunt: laudarea elevilor pentru succesul și progresul lor; metode active de predare; gândire și lucru în grup; fericirea profesorului și interacțiunea cu elevii; conținutul cursului; facilitati de antrenare; și climatul organizațional școlar (Talebzadeh și Samkan, 2011). Prin promovarea unui climat favorabil, școlile pot asigura mai multă egalitate în oportunitățile educaționale, pot diminua inegalitățile socioeconomice și pot permite mobilitatea socială (Berkowitz et al., 2017).

Bibliografie

1. Alexander, R., Aragón, O. R., Bookwala, J., Cherbuin, N., Gatt, J. M., Kahrilas, I. J., et al. (2021). The neuroscience of positive emotions and affect: implications for cultivating happiness and wellbeing. *Neurosci. Biobehav. Rev.* 121, 220–249.
2. Calp, Ș. (2020). Peaceful and happy schools: how to build positive learning environments. *Int. Electron. J. Elem. Educ.* 12, 311–320. doi: 10.26822/Iejee.2020459460
3. Cohen, J., and Michelli, N. M. (2009). School climate: research, policy, practice, and teacher education. *Teach. Coll. Rec.* 111, 180–213. doi: 10.1177/016146810911100108
4. Giân, P., Bào, Đ., Tâm, T., and Tặc, P. (2021). Happy schools: perspectives and matters of organization-pedagogy in School's building And development. *Int. Educ. Stud.* 14, 92–102. doi: 10.5539/Ies.V14n6p92

ȘCOALA ROMANEASCA INTRE A FI SI A NU FI O LUME MINUNATA PENTRU ELEVI ȘCOALA DE DUPA ȘCOALA

1. Dr. Martina Pinteă-Trifu, asistent universitar la Universitatea de Medicină și Farmacie 'Iuliu Hațieganu' Cluj-Napoca, doctorand, medic rezident dermatovenerologie, psihoterapeut de cuplu și familie sistemică
2. Dr. Emanuela Pinteă, medic primar medicina de familie, Serviciul evaluare și statistică medicală al Spitalului Clinic Județean de Urgență Bistrița

Școala de după școală este reală, continuă, necesară și onorabilă pentru aceia ce se vor parte dintr-o echipă medicală. Școala românească medicală a confirmat de-a lungul timpului, iar cei care au învățat cum să studieze, inițial cu profesor, au continuat ulterior independent, specific, motivat, în preajma câte unui mentor, pentru un upgrade continuu, avantajos pentru pacient, pentru sine și pentru sistem, așa cum reiese din studiul prezentat mai jos.

Material și metodă. Prezentul studiu retrospectiv pe o perioadă de 5 ani (2018-2022) a fost efectuat în cadrul Spitalului Clinic Județean de Urgență Bistrița, prin prelucrarea statistică a datelor aferente cazurilor cu spitalizare continuă într-o secție de acuți - Secția de dermatovenerologie, prelucrarea fiind cu ajutorul aplicației informatice de spital, HospitalNet (1). Au fost analizate următoarele aspecte:

- numărul de pacienți externați lunar din secție în intervalul studiat (reprezentare grafică – Anexa I),
- distribuția pacienților externați din secție în intervalul de timp studiat pe grupe de vârstă și sex (reprezentare grafică – Anexa II),
- distribuția pacienților externați din secție pe parcursul celor 5 ani pe intervalele orare de internare și respectiv externare (reprezentare grafică – Anexa III).

Sistemul de clasificare în grupe de diagnostice (Diagnosis Related Groups - DRG) reprezintă, așa cum o arată și numele, o schemă de clasificare a pacienților în funcție de diagnostic. Acest sistem este asemănător sistemului de clasificare internațională a bolilor (International Classification of Diseases - ICD) (2).

Caz clinic : pacienta T. F. 65 ani, FOCG Nr. 15961/2020, internată ca urgență medico-chirurgicală în Secția dermatovenerologie a Spitalului (actual Clinic) Județean de Urgență Bistrița cu diagnosticul (3) de internare *Pemfigus vulgar (cod diagnostic L10.0)*; pe parcursul episodului de spitalizare (durata de spitalizare de 6 zile) a necesitat transferuri intraspitalicești între secții de îngrijiri de tip acut, în succesiunea *Secția dermatovenerologie – Secția medicină internă – Secția dermatovenerologie – Compartiment ATI – Secția dermatovenerologie*; prognosticul a fost nefast în ciuda îngrijirilor de specialitate, pacienta fiind externată *decedată*, cu diagnosticul principal de externare *Alte forme de pemfigus (cod diagnostic L10.8)* și diagnosticele secundare *Diabet zaharat tip II cu complicații microvasculare multiple, Hipertensiunea arterială esențială, Stop cardio-respirator*. În urma raportării lunare a activității la SNSPMPDSB și CAS BN, FOCG a fost validată și i s-a atribuit VR = 0,2709 pe baza complexității cazului, astfel încât spitalului i-a fost decontată o sumă de 17,97 ori mai mică decât cea care figurează în Decontul de cheltuieli efectiv realizate în unitate pentru îngrijirea pacientei. Acest fapt arată că există o nevoie reală și continuă de perfecționare în codificare și prelucrarea statistică a datelor, în exemplul dat transferurile în/din Compartimentul ATI făcându-se pentru *Pemfigus vulgar paraneoplazic*, ceea ce ar putea preta la evidențierea și codificarea cu acuratețe mai mare a unei patologii mult mai generoase din

punct de vedere al codificării DRG, în scopul decontării realiste a cheltuielilor efectuate.

Rezultate :

- față de valoarea medie lunară (26,2) a numărului de pacienți externați din secție în intervalul 2018-2022, pe perioada pandemiei cu SARS-Cov2 au fost internați mai puțini pacienți datorită criteriilor epidemiologice de limitare a infecției, datorită reorganizării și utilizării resursei umane din secție în sprijinul Secției de boli infecțioase suprasolicitate de patologia specifică, posibil și datorită influenței psihologice negative a mass-media, pacienții evitând pe cât posibil adresabilitatea către un mediu spitalicesc de teama contaminării cu SARS-Cov2;
- ponderea patologiei pe grupe de vârstă respectă în general aceleași tendințe la sexul feminin ca și la cel masculin, excepție făcând intervalul 25-34 ani pentru care nu a fost spitalizată nicio pacientă; patologia dermatologică a necesitat spitalizare la toate grupele de vârstă ;
- mișcarea pacienților pe ora de internare/ora de externare este semnificativă în intervalul orar 7-15, cu un maxim la ora 10 ;
- codificarea efectuată în cazul clinic prezentat ar fi putut fi optimizată în scopul acoperirii cheltuielilor efectuate cu îngrijirea pacientei prin sumele decontate în cadrul relației contractuale dintre spital și casa de asigurări de sănătate.

Discuții și concluzii :

- în perioada pandemiei cu SARS-Cov2, numărul internărilor în Secția dermatologie a Spitalului (actual Clinic) Județean de Urgență Bistrița a scăzut ; în parte, resursa umană a fost redirecționată spre a susține Secția boli infecțioase suprasolicitată de patologia specifică, ceea ce a presupus un efort de instruire profesională și de disponibilitate pentru echipa medicală din secție ;
- în specialitatea dermatovenerologie cazuistica acoperă toate grupele de vârstă, ceea ce presupune cunoștințe profesionale temeinice și abilități interdisciplinare pentru îngrijirea copilului, adultului și vârstnicului ;
- în rotația pe ture și gărzi a echipei medicale, se identifică un moment critic în ce privește mișcarea pacienților (ora 10), ceea ce presupune cunoașterea precisă a procedurilor, o foarte bună organizare și planificare a activităților în cadrul secției ;
- nevoia de optimizare a codificării diagnosticelor cazurilor spitalizate, de culegere și prelucrare statistică este mare și continuă și înafara vreunei curricule învățate în școală; aceasta nevoie e, de asemenea, adaptată noilor tendințe medicale (școala de după școală), corelându-se astfel datele clinice, letrice și informatice, totul în scopul de a reuși decontarea în sistemul public de asigurări de sănătate a tuturor cheltuielilor efectuate pentru îngrijirea bolnavilor spitalizați, în contextul în care primordial este binele pacientului.

Abrevieri :

CAS BN = Casa de Asigurări de Sănătate a județului Bistrița-Năsăud

DMS = durata medie de spitalizare

FOCG = foaie de observație clinică generală

SNSPMPDSB = Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București

TCP = tarif pe caz ponderat

VR = valoare relativă

Webgrafie:

1. <http://innovate-medical.ro/in>

2. <https://www.drg.ro/index.php?p=drg>

3. https://drg.ro/DocDRG/Lista_tabelara_a_diagnosticelor_RODRGv1.pdf

NOI TENDINȚE ÎN METODOLOGIA DIDACTICĂ

*Profesor i.p. Iuliana-Maria Pop
Liceul teoretic Sanitar Bistrița, nivel postliceal*

Metodologia didactică vizează ansamblul metodelor și procedeele didactice utilizate în procesul de învățământ. Metodologia precizează natura, funcțiile, clasificările posibile ale metodelor de învățământ, caracteristicile operaționale ale metodelor, posibilitățile de diferențiere ale acestora în funcție de creativitatea și inspirația profesorului.

Metoda nu este bună sau rea în sine, ci, prin raportarea ei la o situație didactică, poate fi apreciată, valorizată din punct de vedere al oportunității utilizării sau din punct de vedere al gradului de adecvare și eficiență. Modernizarea învățământului implică și înnoiri metodologice, concomitent cu restructurări la nivelul finalităților. Principalele direcții de dezvoltare a metodologiei didactice pot fi:

- Promovarea metodelor activ – participative
- Accentuarea caracterului formativ al metodelor
- Valorificarea metodelor tradiționale în direcția activizării elevilor
- Extinderea metodelor bazate pe acțiunea practică
- Accentuarea caracterului euristic al metodelor
- Deschiderea metodologiei față de cerințele educației permanente
- Îmbinarea metodelor de învățare individual cu cele de învățare prin cooperare

Modernizarea metodelor didactice este impusă de mutațiile care au loc în zilele noastre și care influențează învățământul: creșterea rolului științei, ritmul accelerat al schimbărilor, cererea crescândă de educație, realități care nu au fost prevăzute de metodologia tradițională, care a devenit insuficientă și uneori ineficientă. Perfecționarea metodelor urmează să se facă accentuând caracterul euristic, activismul și creativitatea. O tendință care se remarcă în prezent este și introducerea și aplicarea în actul didactic a unor metode folosite inițial în alte domenii: problematizarea, descoperirea, algoritmizarea, modelarea, analiza structurală, informatizarea, instruirea asistată de calculator.

În contextul modernizării metodelor didactice este absolut necesară aducerea în discuție a metodelor gândirii critice. S-a greșit adesea considerând gândirea critică o „materie”, de studiu sau un set de deprinderi care trebuie învățate, memorate și apoi aplicate. În realitate, gândirea critică este un produs, este un nivel la care ajunge gândirea noastră în momentul în care gândim critic din obișnuință, ca modalitate firească de interacțiune cu ideile și informațiile pe care le primim sau le descoperim. În același timp, este un proces care are loc atunci când cel care învață își pune întrebări de genul „Ce semnificație au aceste informații pentru mine?”, „Cum pot să folosesc aceste informații?”, „Cum pot lega aceste cunoștințe de ceea ce știam dinainte?”, „Care ar putea fi consecințele aplicării acestor idei, pentru mine și pentru ceilalți?”, „Ce cred eu despre asta?”, „Ce anume pot face în alt fel acum, când dețin această informație?”, „Cum sunt afectate convingerile mele de aceste idei”.

Predarea și învățarea folosind metodele gândirii critice nu este o sarcină simplă și nici una care se realizează într-o anumită lecție și apoi se uită. Există însă o serie de condiții care trebuie îndeplinite de fiecare activitate didactică și care sunt esențiale pentru promovarea gândirii critice=

- Trebuie găsit timp și create condiții pentru experiențele de gândire

- Elevii trebuie lăsați să speculeze
- Trebuie acceptată diversitatea de idei și păreri
- Trebuie promovată implicarea activă a elevilor în procesul de învățare
- Elevii nu trebuie să aibă sentimentul că riscă să fie ridiculizați în cazul în care ideile, părerile lor nu sânt împărtășite de ceilalți
- Trebuie manifestată încrederea în capacitatea fiecărui elev de a gândi critic

Pentru a ajunge să gândească critic ,elevii trebuie să

- Își dezvolte încrederea în forțele proprii și sa înțeleagă valoarea propriilor idei și opinii
- Să se implice activ în procesul de învățare
- Să asculte cu respect opinii diferite
- Să fie pregătiți pentru a formula și demonta judecăți

Un demers didactic bazat pe metodele gândirii critice parcurge trei etape evocare,realizarea sensului și reflecție.În fiecare din aceste etape fiind utilizate diverse combinații de metode.

-Etapă de evocare-presupune stabilirea unui punct de plecare în predarea unui nou conținut prin sondarea experienței anterioare a elevilor, elevii sunt solicitați să-și amintească ceea ce știu în legătură cu tema ce urmează să fie abordată.

-Etapă de realizare a sensului este a doua etapă,în care se monitorizează înțelegerea noului conținut ,în care elevii integreză ideile din textul sat în propriile scheme de gândire pentru a le da sens.

-Etapă de reflecție-este faza care încheie demersul si în care se realizează de fapt însușirea noilor cunoștințe,înțelegerea durabilă,în care se analizează critic ceea ce au învățat,primesc feed-back din partea colegiilor și a profesorului,realizează sarcini de lucru.

Una din condițiile de dezvoltare a gândirii critice este implicarea activă a elevilor în realizarea unei învățări prin colaborare si cooperare.,„Activ” este elevul care depune efort de reflecție personală,care întreprinde o acțiune mintală de căutare,cercetare,de elaborare a noilor cunoștințe.

În condițiile unui învățământ modern,în care demersul didactic trebuie să formeze o flexibilitate a competențelor elevilor,folosirea metodelor interactive pentru dezvoltarea gândirii critice devine o necesitate.

Noua orientare a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a elevilor prin folosirea metodelor si tehnicilor active participative noi-„Mozaicul”, „Cubul”, „Sinelg”„,Turul galeriei”, „RAI”, „Tehnica ciorchinului”, „Tehnica Lotus”, „Diagrama WENN”,etc.

Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare în activitatea cadrelor didactice contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv educativ-

*Dezvoltarea motivației pentru învățare

*Dezvoltarea gândirii critice

*Transformă elevul din obiect în subiect al învățării

*Angajează intens toate forțele psihice de cunoaștere

*Asigură elevului condițiile optime de a se afirma individual și în echipă

Îndrumând astfel învățarea ,profesorii devin mai mult decât surse de informații care trebuie memorate.Ei devin facilitatori ai învățării autentice a unor cunoștințe pe care elevii le vor putea aplica în viitor.Rolul profesorului este de partener al elevilor în procesul de învățare ,proces în care elevii se implica cu mintea și cu energia de care dispun,astfel încât să realizeze schimbările personale cerute de achiziția unor cunoștințe durabile.

„ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE A FI ȘI A NU FI O LUME MINUNATĂ PENTRU ELEVI”

*Profesor Alina Racoși-Bogdan
Liceul Teoretic Sanitar
Bistrița*

Școala românească a fost dintotdeauna o lume minunată atât pentru profesori, care au dat tot timpul ce au mai bun pentru a oferi o bună educație elevilor, iar acest lucru a putut fi observat prin rezultatele obținute de elevi, prin premiile câștigate de aceștia atât la olimpiadele naționale cât și la cele internaționale.

De-a lungul timpului școala românească a îmbrăcat diverse forme, a fost în continuă schimbare câteodată în bine alteori în mai puțin bine. Metodele de predare ale profesorilor au cunoscut și ele alte forme având ca rezultat final educarea elevilor, transmiterea cunoștințelor sub o altă formă cât mai ușor de reținut pentru elevi. Aceste schimbări nu au avut rezultatul urmărit atitudinea elevilor față de cadrele didactice s-a schimbat. Luând-o cronologic, în trecut școala românească era, una dintre cele mai bune școlii. Profesorii erau respectați, copii învățau și știau ce e respectul, fiecare copil știa ce sunt valorile morale, obligațiile cât și ce înseamnă să ai dreptate și să greșești. Astăzi elevii au devenit mult mai jignitori, mai lipsiți de respect și mult mai aroganți astfel încât, cadrele didactice au ajuns să fie luate peste picior, batjocorite în fața clasei și chiar în timpul lor liber pe rețelele de socializare. În această situație nici noile legi ale învățământului nu prea oferă protecție cadrelor didactice de precizat faptul că nu există un statut al cadrului didactic dar în schimb există Statutul elevului de unde reiese faptul că școala românească a decăzut mult atât în fața elevilor cât și în fața celor care se află la conducerea acesteia. Mai nou școala românească în prezent se axează doar pe starea de bine a elevului se atrage atenția profesorilor să nu piardă din vedere acest lucru, dar de starea de bine a profesorilor se interesează cineva? Suntem într-o epocă modernă desigur, dar aceasta este prost înțeleasă. Tehnologia actuală este foarte avansată suntem la un clic distanță de orice informație, nu mai este nevoie să răsfoim dicționarele pentru a căuta anumite cuvinte dar, dacă cerem elevilor să caute informații pentru a face un proiect găsim aceleași informații scrise de 30 de ori dacă sunt 30 de elevi în clasă. S-a pierdut interesul pentru a căuta informația, a verifica informația găsită, nu se mai acordă importanța cuvenită studiului. Această libertate și schimbare apărută brusc în școala românească a dus la un regres.

Înainte ca școala românească să ajungă în stadiul în care este acum profesorii aveau dreptul să „mustre” copii care erau obraznici și neascultători, acum, dacă un profesor are doar intenția de ai spune copilului că a greșit acesta va ajunge să de-a socoteală în fața părintelui pe motiv că „îi traumatizează copilul” iar în situații extreme se poate ajunge chiar și în instanță. Astăzi școlile au ajuns să își facă regulile pe baza a ceea ce vor părinții și nu pe ceea ce este mai bine pentru elevi, astfel încât, dacă un părinte îi spune dirigintei sau învățătoarei că, copilul lui este sensibil la un ton puțin mai ridicat, iar acesta este nevoit în timpul orelor de curs să ridice tonul pentru a acoperii elevii, atunci părintele respectiv va merge la conducere și va semna acest caz precizând faptul că fiul/fiica rămâne cu sechele și nu mai vrea să meargă la școală. Școala românească a devenit ”dădacă” s-a pierdut din vedere rolul acesteia, prea multe sarcini revin cadrelor didactice și prea puține rămân părinților. Școala românească are rolul de a completa educația elevilor nu de a le oferi cei șapte ani de acasă. Respectul și formele de politețe lipsesc din vocabularul multor elevi.

Aceste modificări repetate în structura și programele învățământului, nu este tocmai cea

mai potrivită și aici mă refer la acele modificări în timpul anului școlar a unor examene importante în cariera de elev. Ca să nu mai amintesc faptul că o generație de elevi au fost supuși experimentului cu așa zisa „Programă nouă” și că tot ei sunt cei care la începutul anului nu au manuale, chiar dacă acestea sunt doar auxiliare pentru cadrele didactice, sunt totuși un sprijin pentru elevi. Da, timpurile s-au schimbat unele idei sau informații nu mai sunt la fel, însă dacă deschidem o carte, un manual mai vechi și unul nou, nu vom observa mari diferențe, deci pot spune cu încredere că dacă în ziua de azi s-ar preda noțiunile după programa veche am avea cam aceleași rezultate. Noile modificări apărute în școala românească nu mai stimulează elevul să învețe, ba mai mult stimulează lenea (prin criteriile de acordare a burselor). Se merge în studiul științelor prin descoperire și investigații științifice, dar nu există laboratoare dotate cu materiale didactice, profesorii merg în continuare pe improvizații sau experimente virtuale, dar din moment ce elevii nu mai citesc, nu mai caută singuri informații, așteaptă să le fie oferite „pe tavă” fără ca ei să mai gândească, experimentele virtuale nu îi prea ajută la investigație sau descoperire.

Puțini sunt elevii care învață din pasiune sau la vârsta adolescenței știu ce vreau de la viață. Din dorința de a face cât mai multe și de a prelua de la alte țări modele de învățământ, școala românească s-a schimbat foarte mult și nu mai este o lume minunată pentru elevi. Ne oprim puțin și la subiectul „drepturile și obligațiile elevului” pentru că este mult de discutat pe tema aceasta. Dacă este să începem cu obligațiile elevului, putem spune că sunt mai puține decât drepturile acestora. El are posibilitatea să aleagă ce vrea să facă și ce nu vrea să facă, iar de cele mai multe ori nu prea are chef să facă nimic. Dependența de telefon și celelalte canale de socializare îi fac să uite chiar și lucrurile elementare, atenția lor este ușor distrasă de la lucruri importante. În continuare voi preciza câteva evenimente legate de drepturile și obligațiile elevului întâlnite în viața de zi cu zi spre exemplu „elevul are obligația să frecventeze toate orele de curs ...”, însă elevul vine și spune că „este dreptul lui să își rezolve problemele chiar dacă este în timpul orelor”. Dacă ne axăm pe subiectul „drepturi” aici veți descoperi câteva de care nu ați mai auzit niciodată, spre exemplu „e dreptul meu să aleg cum vorbesc cu profesorii” sau „de ce să vă respect dacă voi nu ne respectați?” În primul rând cum poți tu ca elev să te respecte un profesor de care tu îți bați joc în fiecare oră și pe lângă tine sunt alți 5-6 care te susțin pentru că este „cool”, nu vei primi nici odată respect dacă nu oferi, mai întâi ar trebui să învețe ce este respectul, care este comportamentul potrivit la școală, ce reprezintă școala și care este comportamentul potrivit de „ieșit cu gașca în oraș” și mai presus de asta să nu le confunde.

În concluzie, școala românească nu este un loc minunat pentru elevi atunci când este vorba de rolul școlii în adevăratul sens al cuvântului (de a educa și de ați asigura un viitor și un trai mai bun, de a ști să faci alegeri în viață), însă este un loc minunat de socializare de pierdere a vremii de a vedea ce lucruri minunate au mai făcut colegii, de a împrăști vorbe urâte în stânga și în dreapta. Democrația și libertatea este înțeleasă greșit de tinerii noștri, iar din păcate avem prea puține exemple de urmat iar canalele mass-media mai degrabă promovează doar știri urâte și exemple negative la adresa școlii românești.

MAI ESTE LECTURA INTERESANTĂ PENTRU ELEVI ÎN 2023!?

Profesor Cristina Rebrean
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița
Profesor Alina Lucreția Sălván
Liceul Economic Nasaud

Sistemul românesc de învățământ este centrat pe formarea de competențe. Ca rezultate ale proceselor de învățare, competențele sunt definite în perspectiva *Recomandării europene*, ca **ansamblu structurat de cunoștințe, abilități și atitudini**.

➤ **cunoștințe** – reprezintă un ansamblu de informații factuale, concepte, idei, teorii validate și care

sprijină înțelegerea unei discipline sau a unui domeniu de cunoaștere;

➤ **abilități** – reprezintă utilizarea cunoașterii existente în vederea atingerii unor rezultate;

➤ **atitudini** – descriu modalități de raportare la idei, persoane sau situații.

De asemenea, este de menționat faptul că aceste trei dimensiuni funcționează împreună, agregat, în procesele de învățare și în manifestarea competențelor. Dimensiunile umane tradiționale: **cognitivă** (minte), **fizică** (corp) și **emoțională** (suflet) se conservă peste timp în acest model clasic al competenței și sunt un argument pentru o abordare holistică și integratoare a învățării în sala de clasă.

Orice persoană are nevoie de competențe pentru împlinire și dezvoltare personală, angajare, incluziune

socială, stil de viață sustenabil, viață de succes în comunități pașnice, managementul vieții sănătoase și cetățenie activă. Competențele se dezvoltă pe parcursul întregii vieți, din copilăria timpurie către viața adultă, din perspectiva unei învățări formale nonformale, informale, în contexte familiare, școlare, profesionale și comunitare. Dezvoltarea de competențe este un proces complex și de durată care se desfășoară în contexte formale (pe parcursul diferitelor etape ale sistemului educațional), dar și în contexte non-formale și informale. Curriculumul centrat pe competențe facilitează formarea pentru viață a celui care învață. Transferul competențelor din sala de clasă în viața "reală" este facilitat de abilități precum rezolvarea de probleme, gândirea critică, creativitatea, lucrul în echipă, planificarea vieții personale.

În învățământul românesc se acționează după cele opt competențe-cheie europene prevăzute în *Recomandarea Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe parcursul întregii vieți (2018/C 189/01)* și acestea sunt:

a) Competență de literație – se referă la abilitatea de identificare, înțelegere, exprimare, creare și interpretare a conceptelor, a sentimentelor, a faptelor și a opiniilor, atât oral, cât și în scris, utilizând mijloace audio-vizuale și digitale la orice disciplină sau în orice context. Implică abilitatea de a comunica și de a interacționa în mod efektiv, adecvat și creativ cu ceilalți.

c) Competență matematică și competență în științe, tehnologie și inginerie – *Competența matematică* se referă la dezvoltarea și aplicarea gândirii matematice pentru a rezolva o serie de probleme în situații cotidiene. Presupune, în măsuri diferite, abilitatea și disponibilitatea de a utiliza moduri de gândire și de prezentare specifice matematicii (algoritmi, formule, grafice, diagrame, modele). *Competența în științe* presupune explicarea fenomenelor naturale utilizând cunoștințe și metode (inclusiv observația și experimentul) pentru a identifica probleme și pentru a trage concluzii bazate pe dovezi. *Competențele în tehnologie și inginerie* reprezintă aplicații ale cunoștințelor și metodologiei ca răspuns la trebuințele și nevoile umane.

d) Competență digitală – Implică utilizarea cu încredere, critică și responsabilă a tehnologiilor digitale în contexte de învățare, muncă și participare la activități sociale. Include alfabetizare digitală, comunicare și colaborare, alfabetizare media, creare de conținuturi digitale (inclusiv programare), siguranță (inclusiv bunăstare digitală și competențe de securitate cibernetică), respectarea proprietății intelectuale, rezolvare de probleme și gândire critică.

e) Competență de dezvoltare personală, socială și de a învăța să înveți – presupune reflectarea asupra

propriei persoane, gestionarea eficientă a timpului și a informației, activitatea constructivă cu ceilalți într-o manieră, reziliență și managementul propriei învățări și cariere.

f) Competență civică –se referă la acțiunea în calitate de cetățean responsabil și la participarea activă la

viața civică și socială, pe baza înțelegerii conceptelor și structurilor sociale, economice, juridice și politice, precum și a dezvoltării globale și durabile.

g) Competență antreprenorială – se referă la valorificarea oportunităților și ideilor pentru a le transforma

în valoare pentru ceilalți. Competența se fundamentează pe creativitate, gândire critică și rezolvare de probleme, inițiativă și perseverență, pe activitatea colaborativă pentru a planifica și gestiona proiecte care au valoare culturală, socială sau financiară.

h) Competență de sensibilizare și exprimare culturală – Implică înțelegerea și respectul față de modalitățile în care ideile și semnificațiile sunt exprimate și comunicate creativ în culturi diferite, printr-un registru artistic și prin alte forme culturale. Se referă și la înțelegerea, dezvoltarea și exprimarea propriilor idei și a sensului apartenenței sau al rolului în societate, într-o varietate de forme și contexte.

Având în vedere aceste opt competențe-cheie, una dintre finalitățile din Profilul absolventului de clasa a XII-a este referitoare la comunicarea în limba maternă și presupune capacitatea de a distinge și interpreta o varietate mare de texte și mesaje receptate în diverse situații de comunicaare, inclusiv în contexte imprevizibile, formale și nonformale. Absolvenții trebuie să fie capabili să facă aprecieri asupra calității estetice ale textelor literare, să exprime opinii, idei, sentimente, argumente, contraargumente într-o varietate de contexte, inclusiv profesionale, formulând o diversitate de mesaje și texte. Din păcate, elevii generației actuale manifestă un tot mai vizibil dezinteres față de lectură, cartea făcând parte din ce în ce mai puțin din viața omului modern. Lipsa interesului față de lectură nu este un fenomen ivit pe neașteptate, fiind explicabilă prin coordonate ce țin de natura evidenței. Astăzi, computerul și televizorul reușesc să ofere mult mai mult decât o făcea până acum lucrarea tipărită, realitatea virtuală cucerind și îndepărtând tot mai mult de filele cărților. Tânărul cititor trebuie orientat în mulțimea de opere literare care îi stau la îndemână, căci unele cărți sunt contraindicate din cauza inaccesibilității la o anumită vârstă, iar contactul eșuat cu o carte își poate pune amprenta în viitor pe calitatea lecturii. Absența unei lecturi susținute e evidentă în vocabularul lacunar, în comportament, în gândire.

Formarea unei atitudini pozitive față de lectură reprezintă unul dintre obiectivele cele mai importante și mai grele ale disciplinei limba și literatura română. În vederea trezirii interesului elevilor pentru lectură se impun diferite activități și metode:

- Alegerea textelor în concordanță cu orizontul de așteptare al elevilor;
- Entuziasmul profesorului când citește;
- Valorificarea lecturii inocente;
- Transpunerea textelor literare în alt limbaj : mimă, joc de rol, pantomimă, dramatizare;
- Utilizarea metodelor interactive;
- Însotirea activităților de citire cu cele de scriere;

- Proiecte educative care încurajează lectura;
- Parteneriate și activități comune cu biblioteca;
- Întâlnirea cu scriitori și critici literari ;
- Dramatizarea unor texte cunoscute;
- Organizarea unor cene literare, a unor șezători și concursuri etc;

Una dintre metodele prin care am încurajat lectura se numește **10 cărți pentru nota 10** și îl derulez în fiecare an și mulți elevi au ajuns să citească *de drag* după implicarea în proiect. Ce presupune această activitate? Lectura a zece romane pe care elevii le aleg, altele decât cele studiate la clasă, pe parcursul anului școlar. Pentru fiecare carte citită, elevii trebuie să scrie minim o pagină... Dar nu un rezumat, ci ei trebuie să se raporteze la textul citit. Ce le-a plăcut, ce nu le-a plăcut. Ce i-a impresionat pozitiv/negativ. Dacă textul le-a trezit amintiri, dacă au făcut conexiuni cu viața lor, cu persoane pe care le cunosc, locuri pe care le-au vizitat... De asemenea, aceștia pot personaliza aceste pagini cu desene inspirate sau nu din carte, pot scrie citate etc.

Această metodă este extrem de provocatoare pentru elevii de liceu la care predau pentru că mai întâi, îi pune în situația de a alege „*Ce să citesc?*”. De multe ori mă roagă să le dau idei de lecturi, sau îi provoc la discuție să își împărtășească unii altora opiniile despre lecturile lor, fără prea multe detalii.

Aceasta este una dintre metodele cu care le-am răspuns la întrebarea „*Pentru ce trebuie să citim cărți?*” și pe care am dublat-o cu discuții. Le-am explicat că pe lângă faptul că le dezvoltă vocabularul, lectura îmbunătățește comunicarea. Cartea poate fi **un ghid de idei, sfaturi, experiențe și mentalități**. Deschide mintea elevilor prin faptul că interacționează cu moduri diferite de gândire, cu tipologii de personaje care au anumite trăsături pozitive sau negative, cu credințe și ideologii, cu noi emoții și trăiri. Lectura îmbunătățește memoria și dezvoltă imaginația și creativitatea, astfel că personalitatea elevilor poate fi puternic influențată de personajele din diferite cărți. Să nu uităm că, la vârsta poveștilor, băieții se văd cavaleri, iar fetele, prințese...

Da, învățatul, lectura au o influență covârșitoare asupra creierului, personalității, spiritualității elevilor deoarece este o acțiune complexă. Acest lucru îl afirmă dr Constantin Dulcan în cartea sa *În căutarea sensului pierdut*. Afirmă cu toată certitudinea dată de o experiență de notorietate la nivel mondial, că omul are capacitatea de a se modela prin învățare, prin lectură „*Este interesant de urmărit modul în care se formează, prin învățare sau prin exersare, o rețea neuronală, ca suport necesar prelucrării informației. Orice gând presupune activarea unei rețele neuronale. Raționamentele laborioase solicită activarea și interconectarea mai multor rețele neuronale. O experiență nouă presupune reorganizarea și activarea unei rețele neuronale proprii, ca suport al său. Se vor forma noi sinapse sau se vor active ori chiar anula altele preexistente, se vor crea noi ramuri grație capacității de neuroplasticitate a creierului.*”

Așadar, LECTURA este o condiție pentru formarea viitorilor adulți care vor da valoare și sens societății din care vor face parte, dar și pentru că așa cum spunea Miron Costin: „*Nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților*”.

Bibliografie:

Costea, Octavia, *Didactica lecturii. O abordare funcțională*, Iași, Editura Institutului European, 2006;

Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Deva, Editura Emia, 2009;

Eftemie, Nicolae - *Introducere în metodică studierii limbii și literaturii române*, Editura

Paralela 45, 2008

Pamfil, Alina, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Pitești, Editura Paralela 45, 2003;

Repere pentru PROIECTAREA, ACTUALIZAREA ȘI EVALUAREA CURRICULUMULUI NAȚIONAL

Webgrafie:

https://www.academia.edu/45663704/DUMITRU_CONSTANTIN_DULCAN_IN_C%C4%82UTAREA_SENSULUI_PIERDUT_CREIERUL_%C5%9EI_NOUA_SPIRITUALITATE_Cuv%C3%A2nt_%C3%AEnainte_de_Stela_Maria_Ivane%C5%9F_Edi%C5%A3ia_a_Ii_a_r_ev%C4%83zut%C4%83_%C5%9Fi_ad%C4%83ugit%C4%83_mioH_Cluj_Napoca_2008

O ȘCOALĂ MINUNATĂ

Prof. Dorin Octavian Rus

Ca economist dar și profesor văd lumea diferit, sunt mai pragmatic și de aceea o *Școală minunată* în concepția mea se bazează pe trei elemente:

1.Schimb de experiență

2.Introducerea unor discipline obligatorii

3.Practică

O țară educată este o țară dezvoltată, cu cetățeni cu studii superiare, în procent destul de mare, care să contribuie la dezvoltarea economiei, la educație la rândul lor, la construcția de școli, spitale, infrastructură, la specialiști în toate domeniile de activitate

1.Școala minunată cu schimb de experiență –

“ Școala să nu fie altceva, decât ateliere pline de activitate.Numai astfel vor putea să probeze toți în *propria lor practică*, adevarul că :învățând pe alții, ne învățăm pe noi înșine“
COMENIUS

→ Participarea la proiecte locale, în care să ne cunoaștem localitatea, județul, să devenim parte din această comunitate, elevii fiind viitorul, așa cum educăm noi elevii, așa vom avea adulți responsabili și cetățeni de nădejde care vor ocupa poziții importante în societate, după nivelul lor de competență, vor coordona activitățile de la nivel local.Omul sfințește locul.

Este bine să fi de-a locului ca să te poți implica în dezvoltarea societății locale pentru că așa simți că trebuie să faci ca să trăiești tu și generațiile viitoare într-o comunitate sudată, care să se dezvolte mereu

→ Participarea la proiecte naționale, pentru a face județul cunoscut în țară, de a promova valorile adevărate, fie că vorbim despre cultură, tradiție, artă, tehnologie, și bineînțeles de a învăța de la ceilalți ceea ce lipsea ca să fie un întreg. Comunitatea românilor să fie bazată pe limbă, dezvoltare socio-economică, tradiție și inovare.

→ Participarea la proiecte internaționale pentru a face țara cunoscută, tradițiile și cultura și de a cunoaște și alte culture, tradiții, inovații și tehnologie, sistemele de învățământ, vizitarea instituțiilor de decizie din țările respective, proiecte în care se prezintă valorile și tradițiile țărilor implicate, familiarizarea cu sistemele din țările vizitate. Respectarea drepturilor omului și mutarea democrației în online. Cunoașterea limbilor străine este factor de legătură dintre participanți. Experiența multiculturală dezvoltă abilități și aduc informații suplimentare. Organizarea de seri specifice țărilor respective și cunoașterea bucătăriei fiecărei țări. Aducerea în țară a informațiilor cunoscute precum și aplicarea lor concretă, adaptate la realitățile noastre.

2. Introducerea unor discipline esențiale obligatorii

a) Educație financiară

- Informații despre principala instituție bancară din țară – rolul Bancii Naționale a României
- Banii și inflația – ce funcții au banii și cum se poate asigura o bancă centrală că aceștia nu-și modifică valoarea
- Veniturile și cheltuielile – constituirea unui buget (venituri și cheltuieli) – avantajele economisirii și a investițiilor inteligente
- Cererea, oferta și formarea prețurilor libere (prețurile oscilează în funcție de cerere și ofertă), determinarea consumatorilor să-și adapteze comportamentul

de cumpărare în vederea obținerii celui mai bun preț pentru un produs sau un serviciu

- Economisirea- Stabilirea lucrurilor de care avem nevoie și a lucrurilor pe care le dorim NEVOI – DORINȚE – ECONOMIE
- Cardul bancar – Securitate și folosire
 - ✓ Cumpărături online , aplicații descărcare
 - ✓ Elemente de siguranță a cardurilor
 - ✓ Blocarea cardului la nevoie
 - ✓ Verificarea soldului lunar

b) Educație pentru sănătate

- Adresată pe grupe de vârste diferite“ Sănătatea este o stare de bine fizică, mentală și social și nu constă doar în absența bolii“ definiția OMS a sănătății. Educația pentru sănătate începe acasă și se continuă la creșă, grădiniță și școală.
- Transmiterea regulilor generale
 - Igiena locuinței
 - Igiena copilului și a familiei - „Curațenia e mama sănătății”
 - Spălarea corectă pe mâini
 - Un copil mic are atenția redusă pe o activitate de 4 secunde (din cauza tehnologiei cu care are contact)
 - La început, totul se va transforma în joc și joacă, să dobândească acele deprinderi care să devină apoi reguli și obișnuințe
 - Experimental se va arăta copiilor tehnica corectă de îndepărtare a microbilor folosind apa și săpunul
 - Mâinile se vor spăla ori de câte ori este nevoie, la întarea în casă, după transportul în comun, înainte de a servi masa
 - Igiena alimentară
 - Mâncarea conștientă
 - A sta la masă
 - A elimina factorii perturbatori (televizor, telefon,laptop, etc)
 - A crea o atmosfera potrivită
 - Menținerea echilibrului alimentar la școală
 - Responsabilitatea părinților – să supravegheze pachetulul (gustarea echilibrată)
 - Responsabilitatea copiilor – să aleagă varianta care le place din ceea ce oferă părinții, să respecte pauza de masă
 - Alimentație sănătoasă atât în timpul școlii cât și în timpul vacanțelor
 - Lecții la grădiniță și la școală despre educație atât în ceea ce privește igiena cât și alimentația
 - Servirea mesei de prânz la școală care să conțină toate principiile alimentare

c) Educația civică

- în învățământ reprezintă o prioritate,
- modelare a personalității elevului în spiritul valorilor și principiilor democratice care guvernează demersul societății.
- contribuție majoră în procesul de înțelegere și însușire a practicilor care fundamentează comunitatea și întregul sistem în care trăim.

- ajută la implementarea unor cunoștințe necesare unui civic cetățean ce trebuie să-și cunoască deopotrivă drepturile și îndatoririle.
- cultivă elevului o conduită conformă cu normele și etica socială, în vederea aplicării și respectării acestora;
- dezvoltă sentimentul responsabilității față de sine și comunitate, precum și atașamentul, dragostea sau spiritul de sacrificiu față de semenii și patrie.
- cunoașterea unor reguli (de circulație, norme de prevenire a incendiilor, norme de comportament în cadrul instituțiilor publice etc.)
- problemele cu care se confruntă societatea, pentru a-l determina să înțeleagă realitatea în care își duce existența și a-i facilita integrarea și adaptarea la formele și valorile vieții cetățenești.
- dobândirea de către elev a unor deprinderi și atitudini la baza cărora se află importante valori morale, precum respectul, politețea, corectitudinea, decența etc.
- este o parte integratoare a societății, trebuie să se supună normelor acestora și, mai mult, să le promoveze în rândul celorlalți membri.
- consolidează în conștiința elevului o cunoaștere temeinică a parametrilor de acțiune în activitatea școlară, în mediul înconjurător, în familie sau în oricare alt mediu socio-cultural.
- crearea unei atitudini de dezaprobare față de orice abatere de la normele disciplinei sociale și față de orice tendință de manifestare a unor comportamente negative, izvorâte din lașitate, egoism, răutate, minciună, ignoranță etc.
- trebuie să dovedească demnitate, curaj, toleranță, responsabilitate și asumare a faptelor săvârșite.
- rol deosebit de important în a-l face pe elev să înțeleagă contribuția pe care acesta o are ca membru al societății, în calitatea sa de cetățean informat și responsabil.
- dezvoltă spiritul creativ și democratic, flexibil și deschis, capabil de a iniția ulterior noi strategii de îmbunătățire a vieții sociale.

3.PRACTICA

Prof. Daniela Florentina Rus
Sociolog

Elevii Școlilor Postliceale Sanitare într-un viitor apropiat, să desfășoare aplicând metoda META VERSUL , prin care să se desfășoare aplicând metoda spațiului virtual, prin care să fi transportat direct în sălile de operație sau în cabinetele medicale unde se practică serviciile medicale. Din teorie se trece la practică. Practica trebuie să fie supravegheată și de cei care efectiv lucrează în spital, pe diferite secții și care știu cel mai bine toate procedurile de pe secția lor. O școală în care înveți din practică , alături de oameni calificați.O școală la care medicii profesori îți răspund, acolo în spital, cu informațiile necesare.

Școala trebuie să fie cel mai plăcut spațiu dintre toate pe care le cunoaștem noi, să fie un loc magic plin de verdeță, plante și flori care să inducă o stare de liniște, fericire, concentrare, să se țină orele afară uneori în natură, loc special amenajat pentru studiu. Acel loc, atunci când intri se oprește timpul în loc și poți să stai cât de mult îți dorești. O școală în care poți să participi la orice oră și să nu pierzi niciun curs (atunci când intri la curs, să înceapă pentru tine), cursurile să fie accesate oricând, să fie încărcate pe platforme, cursurile să fie filmate și stocate în mediul virtual. Dacă ai vreo întrebare o poți adresa profesorului, pe chat, și îți va răspunde. Profesorii să se specializeze pe anumite materii medicale și să se perfecționeze mereu.

Profesia de asistent medical trebuie să fie atractivă, deoarece este una dintre acele meserii care **nu vor dispărea în viitor**, grija față de om trebuie să fie sporită, să se arate mult mai multă empatie pacientului, trebuie regândit necesarul de posturi, să fie efectiv sporit, ca să se axeze activitatea pe nevoile pacientului și pe suplinirea acestora. Trebuie munca să fie împărțită, cei care se ocupa de partea birocratică a sarcinilor (să se specializeze pe partea de calculator, IT, statistică), iar cei care se ocupă de pacient să fie pregătiți bine practic profesional.

Deoarece școala îți oferă informațiile de bază, va trebui să existe și pentru asistenții medicali obligativitatea unei specializări pe țară (la fel ca și rezidențiatul de la medici), organizat de către Ministerul Sănătății, care să dureze în funcție de specialitate – 2-3 ani, plătit, la fel ca și rezidenții, de la bugetul de stat, în Spitalele Clinice Județene, apoi examenul de specialitate, la final, când se obține titlatura de asistent medical specialist în Te perfecționezi dacă activezi în același domeniu și te perfecționezi continuu, la fel ca și medicii, dacă își aleg o specialitate profesează toată viața în acea specialitate.

Parafa profesională a asistentului medical să cuprindă și specialitatea. Apoi gradul principal la 5 ani de obținerea gradului de asistent medical specialist. Asta ar trebui să fie traiectoria profesională a unui asistent medical. Deoarece medicina evoluează, asistenții medicali trebuie să fie la curent cu cele mai noi informații din domeniu. Cursurile profesionale să se desfășoare și practic, în secțiile medicale de profil.

 O școală minunată scoate absolvenți minunați!

SUNETUL PUS ÎN EVIDENȚĂ PRIN EXPERIMENTE UȘOR DE REALIZAT LA CLASA A VII-A (GIMNAZIU)

Profesor Ramona Ruști

Platon spunea „ muzica însuflețește universul, dă aripi minții, zbor imaginației și viață tuturor „

1. Bolul cu vibrații

Materiale necesare: - un borcan înalt, gol
- un creion cu gumă de șters la capăt
- un castron

Mod de lucru: - Pune borcanul pe masă și așază bolul deasupra lui cu gura în jos , astfel încât să nu se răstoarne

- Roagă pe cineva să te ajute și să lovească marginea castronului cu guma de la creion, în timp ce tu îți așezi urechea de cealaltă margine a castronului .
- Repetă mișcarea dar de această dată roagă- l pe cel care te ajută să pună un deget pe marginea castronului la care tu asculți și să lovească pe partea cealaltă.

Ce se întâmplă ? Când guma de la creion lovește castronul se aude un sunet ca de clopot , care durează câteva secunde. Când guma de la creion lovește castronul pe o parte și degetul atinge partea cealaltă, sunetul este surd și nu durează.

2. Să cântăm la furculiță!

Materiale necesare : - o farfurie adâncă
- o furculiță
- o sfoară de 50 cm
- un creion cu gumă la capăt

Mod de lucru: - Leagă un capăt a sforii de coada furculiței .
- Pune farfuria pe masă și ridică sfoara suficient de mult ca dinții furculiței să atingă marginea farfuriei. Dacă poți face acest experiment în bucătărie , leagă capătul liber al sforii de un mâner de sertar sau de dulap.
- Lovește cu guma de la creion farfuria pe marginea opusă celei unde atârna furculița.

Ce se întâmplă? Furculița se mișcă și cântă.

3. Sticle muzicale

Materiale necesare : -sticle goale
- apă
- o lingură de lemn

Mod de lucru : - Aliniaza sticlele pe o masă
- Toarnă puțină apă în prima sticlă, puțin mai multă în cea de-a doua , și adaugă din ce în ce multă în fiecare sticlă, astfel încât ultima să fie plină.

- Lovește cu grijă sticlele cu muchia lingurii de lemn . Lovește fiecare sticlă pe rând , începând cu cea mai plină. Apoi , repetă mișcarea , începând cu cea mai goală.

- Acum lovește sticlele la întâmplare și într-un anumit ritm .Așa compui un cântec.

Ce se întâmplă ? Atunci când lovești sticlele de la cea mai plină la cea goală , sunetele merg de la grav la acut , și invers.

4. Pahare cântătoare

Materiale necesare: - două pahare

-apă

- un deget

Mod de lucru: - Pune paharele pe masă și umple unul dintre ele cu apă până la jumătate .

- Umezește-ți un deget și mișcă-l pe gura paharului gol până auzi un sunet .

- Fă același lucru pe gura paharului plin.

- Uple paharul gol cu apă și repetă mișcarea pe ambele pahare.

Ce se întâmplă ? Când miști degetul pe gura paharului , se aude un sunet . Cu cât este mai multă apă în pahar , sunetul este mai grav.

INTERFERENȚE

*Prof. Felicia Sabău
Liceul Teoretic sanitar Bistrița*

O poveste de început de unitate de învățare

Unitatea de învățare „Legături Chimice. Interacții între molecule.”

Provocarea începe de la întrebarea:

Oare de ce sclipeste aurul, argintul din bijuterii, diamantele sau pietrele semiprețioase, sau chiar zăpada?

Oare de ce Soarele ne luminează și încălzește? Din ce elemente chimice este alcătuit Soarele? O altă provocare pentru unitatea de învățare ”Atomul și structura lui”

Pentru a înțelege științific ceea ce se ascunde în spatele acestor fenomene întâlnite în natură, pentru a putea afla răspunsul la aceste întrebări, trebuie un studiu profund, o cercetare științifică până la nivelul subatomic, iar aceasta înseamnă interferențe între disciplinele studiate: matematică, fizică, chimie, limba română, religie, filozofie etc.

Sclipirea unui obiect atunci când peste el se revarsă o rază de soare (sau o altă sursă luminoasă) se datorează unor suprafețe netede pe care acesta le are și care reflectă lumina. Nu orice suprafață reflectă lumina, contează mult materialul din care este alcătuit obiectul, substanțele chimice din conținutul acestuia, chiar elementele chimice din care este format și modul de legare, de interacționare a atomilor, ionilor sau moleculelor care-l compun.

Atunci oare apar suprafețe perfect plane în structura interioară a aurului, argintului, diamantelor sau cristalelor zăpezii? Răspunsul e afirmativ, altfel nu ar sclipii niciodată.

Suprafețele netede pe care le dețin se datorează modului de aranjare în spațiu a atomilor, ionilor sau moleculelor, particulelor pe care substanțele le conțin. Aceste particule se pot aranja în forme geometrice regulate determinând apariția cristalelor cu diverse forme: cubică cu fețe centrate, cubică cu volum centrat, hexagonală compactă etc.

Forma geometrică regulată pe care o are diamantul, ca unitate structurală ce se repetă în tot cristalul, este o prismă tetraedrică regulată, ceea ce înseamnă: patru fețe egale, patru vârfuri la distanță spațială identică, aceleași unghiuri între legăturile dintre atomii de carbon, determinând suprafețe perfecte în cristal. Acestea reflectă lumina care cade pe ele, determinând sclipirea, chiar caratele care reprezintă unitatea de apreciere a valorii diamantului, a perfecțiunii cristalului de diamant sunt date de puterea de strălucire a acestuia.

În schimb, tot Carbonul, aflat într-o altă formă alotropică, Grafitul are altă structură, alt tip de legare al atomilor, generând cristale hexagonale care determină o structură mai fragilă, legăturile dintre planurile de carbon se rup printr-o simplă apăsare a creionului pe foaia de hârtie, și atunci planurile hexagonale alunecă unul peste altul și impregnează cu atomii lui porii hârtiei de scris. Dar el nu sclipeste, e opac.

Interesant este că și apa are o structură tetraedrică ca și diamantul, dar modul de legare a moleculelor între ele diferă de cel al diamantului, dar fiind prinsă în structura ei afănată (cu goluri) prin legături de hidrogen mult mai slabe decât legăturile covalente din diamant, dar sclipeste și cristalul ei. Acest lucru se datorează formării unei prisme tetraedrice regulată, unitate care se repetă în tot cristalul. Având suprafețe netede, lumina se dispersează pe cristalele zăpezii într-o iarnă geroasă și miile de nestemate = Cristale ale gheții = prismele tetraedrice, reflectă lumina dându-i o strălucire de poveste.

Tot apa, dar de data asta lichidă reflectă lumina putându-ne oglindii în ea, este o oglindă a chipului nostru și a frumuseților naturii învecinate lacului. Atunci dacă reflectă lumina are suprafețe plane? Da, și ea se poate organiza în forme tetraedrice ordonate, care se

repetă ca o unitate, în tot cristalul lichid, condiția fiind ca apa să fie liniștită. Ea formează cristale lichide tot prin legături de hidrogen, dar numărul acestor legături este redus aproape la jumătate față de apa gheață, de aceea nu sclipește la fel de puternic ca nestematele zăpezii.

Dacă vorbim de aceste prisme tetraedrice din structura apei, iar raza de lumină atinge unul din vârfurile prisme, apare fenomenul de dispersie a luminii și strălucirea ei e și mai puternică.

Când Soarele trimite raze spre zăpada înghețată, atunci puterea de reflexie și dispersie e mult mai pronunțată, creând o atmosferă feerică de basm. Dar, în noapte, cristalele zăpezii strălucesc dacă vin spre ele lumini, ele nu își modifică structura de prismă tetraedrică, iar reflexia și difuzia luminii creează o aură misterioasă, acolo unde raza atinge stratul imaculat al zăpezii. O atmosferă de basm apare doar când razele de lumină reușesc să se strecoare printre norii plumburii ai nopții, doar acolo unde lumina se strecoară, generând un miracol în noapte.

Dar apa izvoarelor strălucește? Da, cu condiția să fie o apă curată, purificată, pentru că și în izvor apar prismele tetraedrice ale apei, care generează cristale lichide ale apei. Într-o apă murdară, nu se mai formează cristale și atunci nu va strălucii.

Apa e o substanță primordială pentru că a apărut în zilele creației, atunci când Dumnezeu a creat cerul și pământul, apa, omul și celelalte. Pentru ca să dea viață "făpturii", avea nevoie de apă, o apă pură a tot făcătoare.

Dacă ea e dătătoare de viață, înseamnă că e dătătoare și de sănătate. Apa este curățătoare pentru întreaga omenire, dar și sfințitoare prin puterea ei de vindecare. În scâldătoarea Vitezda, apa era vindecătoare după ce îngerul o tulbura, purificând-o, creându-i structura cristalelor ordonate, pentru ca prin absorbția ei prin porii corpul celui care ajungea primul, să apară vindecarea de orice boală avea, apa apoi prelua starea bolnavului, cristalinitatea dispărea și structura chimică se distrugea.

Din relatarea marelui povestitor Creangă, fata moșului a curățat fântâna, iar la întoarcere din peregrinajul său, fântâna o răsplătea cu „o apă cristalină”, dătătoare de viață și sănătate.

Atunci când are loc sfințirea apei, aceasta devine o apă structurală ordonată, purificatoare și dătătoare de viață, poate că aici știința devine limitată, dar clar rugăciunea schimbă structura apei binefăcătoare întru toate.

Lipsa apei determină distrugerea vieții, a tot ceea ce ne înconjoară. Știind că în corpul nostru, a plantelor, a animalelor apa are o proporție masică mare, se pune întrebarea, oare aceasta adoptă tot aceeași formă tetraedrică, strălucitoare? Oare când omul e luminos cristalele de apă din corp, strălucesc? Sunt întrebări care ne îndeamnă la simplitate: să fim buni, darnici, profunzi și rugători pentru a radia lumină din cristalele noastre.

Cert este că hidrocarburile proteinele, și alte substanțe naturale au structura tetraedrică, ca unitate structurală.

SCOALA ADUCE PERFORMANTA IN VIATA TA

*Prof. Agneta Tolocan
CN. "Stefan Cel Mare" Târgu Neamt*

Școala în România -și în orice alt stat- reprezintă un pilon de bază al societății, deoarece contribuie în mod direct la conturarea generațiilor următoare și, implicit, la crearea unui viitor mai bun.

În țara noastră, primele așezăminte de tip școlar au apărut pe lângă mănăstiri și aveau ca scop învățarea scrisului în limba slavonă, Nicolae Ioarga le numea "școli de chilie". De atunci și până în zilele noastre s-au schimbat multe lucruri dar sentimentele elevilor în raport cu școala, se poate spune, că au rămas la fel.

De-a lungul secolelor, elevii s-au strâns în chilii mici, case de scriitori, cămăre, livezi cu pomi în floare, clase mici încălzite cu sobe fumegând, până când au ajuns în clasele moderne, pline de tehnologie; toți cu dorința de învăța lucruri noi, de a își contura personalitatea prin cultură și de a-și clădi un viitor luminos.

În prezent, școala românească este o lume plină de întrebări și răspunsuri, este locul în care elevii vin zi de zi, din obligație, de plăcere, dar, cel mai mult, pentru ca ziua de mâine să fie mai prosperă decât cea de ieri. Astăzi avem școli tehnologizate, profesori motivați, sute de campanii și proiecte la nivel național sau european. Elevii sunt stimulați -mai mult ca niciodată- cu numeroase burse de studiu, uniforme gratuite, activități extrașcolare pentru destindere și recreere; dar totuși aceasta lume minunată pentru elevi capătă uneori și valențe inhibitorii pentru entuziasmul lor.

Schimbările bruște și radicale în sistemul de învățământ, stresul examenelor, faptul că mereu învățăm exclusiv în mod teoretic (orele practice lipsind cu desăvârșire); sunt câțiva factori ce întunecă imaginea perfectă pe care școala ar trebui să o inducă elevilor.

Spiru Haret spunea "Cum astăzi arată școala, va arăta mâine țara", citat cu un mesaj foarte clar, cu care mă situez în asentiment, ce reprezintă faptul că, modul în care îi ajutăm pe tineri să își contureze caracterul și personalitatea reprezintă, de fapt, modul în care vrem să arate societatea de mâine. Așa că haideți să readucem școala românească la valorile de altă dată, de care este deja foarte aproape; ca viitorul nostru să fie cât mai aproape de orice ideal.

Aducând în discuție și vorbele marelui filosof grec Aristotel: "Rădăcinile educației sunt amare, dar fructele sunt dulci", desprindem un mesaj important, acela că, nu putem obține ceva mareț fără muncă, sau orice urmă de efort, așa că trebuie să ne bucurăm de perioada aceasta, cât încă suntem elevi, să prețuim fiecare zi cu teste, griji, teme, colegii noștri dragi; căci fiecare pas pe care îl facem- cu ușurință sau efort- ne plasează mai aproape de "dulceața" succesului, de care ne vom bucura alături de oamenii (profesori și elevi) cu care am format legături și am creat prietenii pe viață.

De la emoțiile din prima zi de școală, la prima serbare, prima notă de zece, prima îmbrățișare cu colegii, primul examen sau prima notă proastă; până în momentul în care vei pași în roba specifică, cu diploma în mână, spre porțile școlii care ți-a fost și prieten și dușman, către maturitate, perioada din viața noastră pentru care ne-am pregătit în toți acești ani; toate acestea enumerate "școlărește" anterior, reprezintă călătoria prin această lume minunată, pe care perioada petrecută în școala românească chiar o alcatuiește cu succes.

ABANDONUL ȘCOLAR ÎN ROMÂNIA - STRATEGII DE PREVENȚIE ȘI INTERVENȚIE LA NIVEL DE ȘCOALĂ ȘI COMUNITATE

*Prof. Nicoleta-Iulia Țurca,
Școala Gimnazială „Ștefan Cel Mare”, Bistrița
Județul Bistrița-Năsăud*

„Statisticile recente ale Eurostat relevă o situație îngrijorătoare cu privire la fenomenul abandonului școlar în România, țară care se situează pe locul trei la nivelul UE în ceea ce privește acest fenomen. Între anii 2006 și 2016 rata abandonului școlar a înregistrat o creștere de la 17,9 % la 18,5%. Deși în anul 2018 s-a observat o scădere a acestei rate (16,4%) situația rămâne în continuare foarte îngrijorătoare prin comparație cu alte state europene. Mai mult decât atât, rezultatele PISA pentru 2018 arată că România are cele mai slabe rezultate din ultimii nouă ani la toate cele trei domenii de testare: citire, matematică și științe”. (Sulima, Iftimiei, 2021 p.5)

Întâlnim o statistică la nivel European care ne indică rata de abandon școlar al elevilor din România până în 2019 în paralel/comparație cu abandonul școlar la nivel general în Europa.

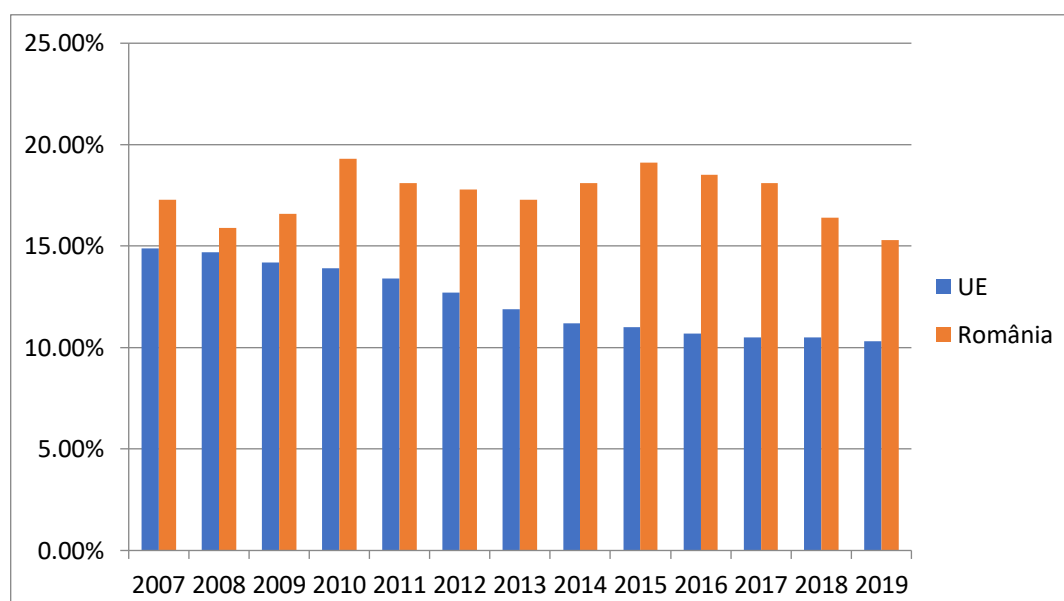

Fig.1. Rata abandonului școlar în România, comparativ cu nivelul U.E.

(https://ec.europa.eu/eurostat/tgm/graph.do?tab=graph&plugin=1&pcode=sdg_04_10&language=en&toolbox=sort)

Luând în considerare cauzele abandonului școlar prezentate în rândurile de mai sus, măsurile de intervenție trebuie focalizate pe acest complex de cauze și trebuie adaptate / personalizate în funcție de factorii de risc ce afectează fiecare elev în parte.

Depistarea timpurie a riscurilor pe care elevii și familiile acestora le prezintă solicită o strategie care să implementeze existența asistenților sociali în fiecare unitate școlară, în vederea prevenirii abandonului școlar de către elevi.

➤ Consolidarea relației familie-școală

O primă intervenție este axată pe refacerea relației dintre familie și școală. Dacă cele două medii educaționale-școală și familia-se completează și se susțin, ele asigură într-o mare

măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței. Când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

„Implicarea familiei în viața propriilor copii are ca efect semnificativ o mai bună îndeplinire a cerințelor școlare, iar școala se dezvoltă. Pe plan școlar, se observă efecte directe asupra reducerii abandonului școlar, câștigul copiilor fiind de departe benefic. Acest lucru conduce la obținerea unor rezultate mai bune la școală și de asemenea, la înregistrarea unei rate de promovabilitate ridicată. De aici rezultă și șansa elevilor de a finaliza studiile într-un timp real și posibilitatea de acces la învățământul post-secundar, ca urmare a motivației pentru învățare și de valorizare a acestora”. (Merlău, 2021, p. 109)

În continuare voi prezenta un set de măsuri și soluții în prevenția și/sau soluționarea prin intervenție a abandonului școlar din perspectiva practicii educaționale în colaborare cu practica socială:

- înființarea unor asociații de părinți la nivel de comunitate socială și școlară, dar în special asociații/ grupuri de lucru concepute cu scopul de a soluționa diferite situații de risc de abandon. Aceste grupuri/asociații trebuie să aibă în obiective următoarele: consiliere de familie pe diferite probleme; consilierea în carieră a părinților sau a elevilor acolo unde este cazul; găsirea unor locuri de muncă pentru părinți etc.;
- participarea asistentului social la unele ședințe cu părinții în care să se prezinte probleme abandonului școlar, efectele și posibile soluționări;
- participarea asistentului la unele lectorate cu părinții unde părinții să fie informați de importanța cunoașterii propriului copil și necesitatea lui de a se integra prin școală. Importanța relațiilor interumane din cadrul grupurilor comunitare la evoluția lui ca om social. Distribuie materiale informative;
- conceperea și aplicarea unor activități de cunoaștere și intercunoaștere a elevilor de către asistentul social;
- aplicarea de chestionare prin care să identificăm relația/ părinte copil;
- conceperea unor activități extrașcolare împreună cu asistentul social: excursii, drumeții, picnic, activități out/door;
- conceperea unor ateliere de lucru pentru elevi cu scopul de a-i motiva să vină la școală;
- realizarea de parteneriate și proiecte educaționale unde să fie implicați părinții și personalul de la primărie prin asistentul social;
- implicarea instituției locale prin asistentul social în scopul sprijinirii elevilor din familii defavorizate: transport din mediile rurale, rechizite, îmbrăcăminte;
- desfășurarea unor serii de ședințe de consiliere individuală sau de grup cu părinții care se confruntă cu astfel de dificultăți;
- strategii de monitorizare și gestionare a traseului educațional al copilului;

➤ **Strategii de prevenție și intervenție la nivel de școală și comunitate**

În realizarea și aplicarea unei strategii de intervenție în ceea ce privește prevenirea sau soluționarea abandonului școlar se vor implica toate persoanele specializate din comunitate. aici vom aminti asistenții sociali și întregul colectiv specializat de la primărie, psihologi, consilieri psihologici, mediatori, personalul de conducere a instituțiilor educative și

administrative, cadre didactice, părinți, iar unde este cazul și poliția sau serviciul medical din comunitate. Principalele obiective în cadrul unui program de prevenire a abandonului școlar sunt (Lascu, 2020, p. 10):

- „identificarea elevilor aflați în abandon sau risc de abandon școlar în vederea menținerii acestora în sistemul învățământului guvernamental de zi;
 - implicarea sistemului familial în reabilitarea școlară și socială a elevului;
 - creșterea gradului de implicare a comunității locale în soluționarea situațiilor de abandon școlar sau a situațiilor ce prezintă risc de abandon școlar”.
- Se impun măsuri de prevenire a abandonului școlar:
- psiho-pedagogice și psiho-sociologice – care urmăresc cultivarea unor relații interpersonale adecvate pentru realizarea unei inserții socio-familiale pozitive;
 - socio-profesionale – ele decurg din măsurile psiho-pedagogice și psiho-sociale;
 - psihiatrice-depistarea precoce a minorilor cu diferite probleme caracteriale, comportamentale, emoționale, tendințe agresive;
 - juridico-sociale – aceste măsuri permit creșterea gradului de influențare socială
 - prin popularizarea legilor și prin propaganda juridică, în general;
 - conceperea unor programe de reintegrare școlară în care să fie implicați toți actorii principali a-i comunității: școală, familie, autoritățile locale mai ales prin asistentul social.

BIBLIOGRAFIE

1. Bot, L. L.(2020). *Prevenirea abandonului școlar al elevilor români*. în revista *Rădăcini*, nr. 1 Giurgiu;
2. Lascu A.G. (2020). *Abandonul școlar-cauze și modalități de prevenire*. în revista *Rădăcini*, nr.1 Giurgiu, <http://amvgr.ro/REVISTE/Revista%20R%C4%83d%C4%83cini%20Nr.1.pdf>
3. Merlău, D. M., (2021) Importanța implicării familiei în viața școlarului. în revista *Educație și noi orizonturi*, Ediția a 5-a, Constanța, <https://academiaabc.ro/wp-content/uploads/2021/03/Importanta-implicarii-familiei-in-viata-scolarului.pdf>;
4. https://ec.europa.eu/eurostat/tgm/graph.do?tab=graph&plugin=1&pcode=sdg_04_10&language=en&toolbox=sort

IMPLICAȚIILE PANDEMIEI ASUPRA VIEȚII DE ELEV O PERSPECTIVA A PĂRINTELUI

*Contabil șef Patricia Iulia Urzică
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița*

Închiderea școlilor, suspendarea orelor și întreruperea unor activități pe termen mediu au generat o problemă majoră cu care a trebuit să se confrunte și elevii, profesorii dar și părinții. Pandemia COVID a prins învățământul complet nepregătit, cursurile față în față cu elevii au trebuit să fie oprite, s-a trecut la metoda ca profesorii să țină cursurile online. Din acel moment s-a instaurat haosul: fiecare profesor a făcut cât și cum a putut dar și părinții au fost luați prin surprindere, mai ales cei care au avut copii în clasele primare.

Învățământul fiind luat prin surprindere, nefiind nicio metodologie clară, organizarea ad-hoc a educației la distanță a constatat în utilizarea aplicațiilor de transmitere a mesajelor scrise sau a imaginilor (de exemplu – WhatsApp), convorbiri telefonice directe între cadrele didactice și elevi. Unii profesori s-au străduit să țină orele online, alții au trimis fișe pentru lucru. Deși majoritatea au ținut ore programul a fost redus la minim: 1-2 ore la ciclul primar (aici fiind implicați în mare măsură și părinții).

Ascunși în spatele unui ecran, reduși la dimensiunea unui pătrat pe monitor, participanții la o lecție online nu pot percepe limbajul corporal, inflexiunile vocilor, sau zâmbetul de apreciere al unui coleg. Toate aceste mici elemente sunt de fapt esențiale în comunicare, în dezvoltarea unei relații deschise, bazate pe încredere. Atenția elevilor e mai greu de păstrat căci sunt distrași de alte elemente și de faptul că este mult mai greu să intervină atunci când nu înțeleg ceva. Prelegerile și explicațiile clasice care se întind mai mult de 10 minute în mediul online obosesc elevii. Dacă în discuțiile față în față, un profesor putea “preda” o jumătate de oră fără să piardă interesul și atenția elevilor, lucrurile în online au fost diferite, elevii simțindu-se deconectați foarte repede. Adaptarea tehnicilor de predare la învățământul online, deși, chiar folosirea celor mai moderne metode nu se ridică la nivelul învățământului clasic care presupune interacțiune față în față. Nici cele mai moderne tehnici nu pot să suplinească distragerea atenției elevului de la oră și nici tentația de a face altceva. Elevii nu pot fi supravegheați la fel de bine online, comparativ cu supravegherea în sala de clasă, iar lăsarea microfoanelor pornite ca mijloc de supraveghere creează zgomot de fond și microfonie, fiind o soluție cu prea multe neajunsuri pentru a fi fezabilă.

Din momentul lansării școlii online, formele de comunicare și interacțiune au depășit barierele clasice. Fiecare părinte a însemnat un alt model de comunicare, cu alte așteptări, întrebări, neclarități. Părerile sunt foarte împărțite în ceea ce privește implicarea părinților în școala online, implicarea lor a fost invers proporțională cu vârsta copiilor. Cu cât copiii au fost mai mici, cu atât părinții au fost mai activi, mai participativi, pentru a fi la curent cu programul educativ al copilului.

Un avantaj al învățământului online îl reprezintă în schimb transparența. Părinții pot vedea cum se desfășoară o oră, pot chiar lua parte la ea, pot vedea care este limbajul folosit de profesor și felul în care gestionează anumite probleme delicate, conflicte apărute între copii. Pot să vadă și să aprecieze care este nivelul copilului față de nivelul clasei, pot vedea dacă copilul se confruntă cu probleme la anumite materii sau subiecte, și nu în ultimul rând, pot învăța și ei de la profesori. Un om care toată viața a lucrat cu copii, de multe ori știe cum să gestioneze situațiile de conflict, cum să se facă înțeleș de către copii, cum să le explice. În calitate de părinți, putem să învățăm de la profesori.

Problema cea mai gravă în sistemul online a fost evaluarea elevilor. Elevii aflați în clasele terminale au avut cel mai mult de suferit. Viitorul unui copil este influențat și de facultatea pe care o termină. Absența unui examen de admitere la facultate, folosirea notelor de la bacalaureat și din liceu pe post de criteriu de departajare îi fac pe copii și pe părinții lor să acorde o atenție deosebită acestor note. Problema e că în lipsa unui sistem de notare transparent, notele pot diferi foarte mult în funcție de școală, de clasă, sau chiar în funcție de afinitățile profesorului. Cum se poate crește transparența și notarea unitară a copiilor? Baremele stricte pot fi o soluție pentru materii precum matematica sau fizica, dar cum se poate face evaluarea online la materii gen muzică și desen, unde analiza profesorului depinde mult de calitatea audio și video a transmisiei, nu doar de munca elevului? Cum poate un învățător să corecteze scrisul unui elev în clasa pregătitoare sau în clasa I-a fără a-i îndruma efectiv mâna pe caiet ?

Trebuie să recunoaștem că sistemul de învățământ este doar parțial pregătit, o parte din cadrele didactice nu posedă încă suficiente informații și competențe specifice instruirii asistate de calculator, curriculumul permite într-o măsură variabilă/secvențială/revizuită transpunerea în activități la distanță. În aceste circumstanțe au apărut, inevitabil, o serie de impedimente de natură logistică, pedagogică, tehnică și de conținut în domeniul multor discipline școlare. În același timp, trebuie menționat că nu au existat măsuri care să poată fi aplicate la nivelul întregii populații școlare, soluțiile adoptate la nivelul unităților de învățământ și al claselor variind foarte mult de la experiențe antrenante și memorabile de învățare prin sesiuni de învățare online și până la situații în care perioada de suspendare a cursurilor față în față a însemnat pentru unii elevi un hiatus total față de școală și, implicit, față de învățarea formală. Aceste situații au avut la bază atât cauze subiective cât și cauze obiective ca: lipsa de echipamente, de nivelul scăzut al competențelor digitale, de tipul de încadrare, suplinirea pe post etc. Tot acest tablou de elemente care interacționează la un nivel mai simplu sau mai profund a reprezentat contextul în care studiul de față a fost inițiat.

Prin educația „la distanță” mai degrabă se poate orienta procesul de auto-învățare la elevi, se pot discuta consemne de lucru pentru acasă, se pot administra testări etc. decât să se realizeze predarea, în adevăratul sens al cuvântului, a unor cunoștințe inedite, de procesare sau aplicare a teoriei în raport cu practica etc. Nivelul de implicare al familiei/părinților crește simțitor, ceea ce obligă la acțiuni pe viitor de formare la părinți a unor competențe specifice, complementare cu cele ale profesorului.

În concluzie, învățământul online ridică multe probleme, unele legate de infrastructura deficitară, altele legate de modul de desfășurare a procesului de învățare online. Problemele țin de o regândire a materiei, a modalităților de predare, a educării profesorilor, dar și de evaluarea elevilor. Există și probleme specifice vârstei elevilor căci capacitatea de concentrare a elevilor diferă în funcție de vârstă, iar tehnicile de predare trebuie să țină cont și de acest aspect. Partea pozitivă e că folosind învățământul online, ar putea avea acces la informații și la explicații detaliate și copiii din mediile defavorizate. Cadrele didactice cu experiență pot înregistra lecții și pot oferi explicații pe diferite teme, înregistrări pe care copiii le vor putea accesa în cazul în care vor mai multe detalii sau în cazul în care nu au înțeles un anumit concept.

Este de preferat învățământul clasic, care pe lângă avantajele menționate mai sus permite și o componentă de socializare, extrem de necesară copiilor. În cazuri de forță majoră, pandemii sau dezastre naturale, sănătatea primează, iar sănătatea copiilor e pe primul loc, chiar dacă procesul de învățare va suferi prin trecerea în online. Pentru a minimiza impactul învățământului online sau mixt, trebuie analizate provocările ridicate de sistemul online. În același timp merită analizate țările care au implementat deja învățământul online și merită copiată metodologia care s-a dovedit eficientă. Doar căutând soluții vom putea să le oferim copiilor un sistem de învățământ cât mai bun.

Cursurile tradiționale sunt mai potrivite pentru copiii mici. Participarea frecventă la cursuri îi ajută să interacționeze cu alte persoane de vârsta lor, să fie mai bine disciplinați, să urmeze un program regulat și să-și îmbunătățească aptitudinea fizică și vigilența mentală. Învățarea în clasă îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Acest lucru permite profesorilor să cunoască elevii și să evalueze mai bine punctele forte și punctele slabe, să acționeze ca mentori.

Într-o clasă tradițională, elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-și clarifice propriile întrebări cu profesorul, obținându-și astfel răspunsurile imediat. Înțelegând modelul de întrebări și răspunsuri și sugestiile oferite de profesori cu experiență, elevii pot găsi mai multe informații utile decât atunci când utilizează note și sugestii online generalizate, disponibile pe internet.

De asemenea, învățarea în clasă este mai utilă datorită unei interacțiuni continue între elevi și profesori, deoarece îi ajută pe elevi să scape de temerile lor cu privire la examene, ceea ce rareori se poate întâmpla cu îndrumarea online. În cele din urmă, interacțiunile cu profesorii contribuie la motivația elevilor de a obține note mai mari.

CÂNTECUL O METODĂ MODERNĂ ÎN PREDAREA LIMBILOR STRĂINE

JE VEUX DE ZAZ, PROIECT DIDACTIC

*Profesor Mihaela Vidican,
Liceul Teoretic Sanitar, Bistrita, jud. B-N .*

Utilizarea cântecului la ora de limbă străină oferă multe posibilități de lucru. Există melodii care pot distra, care pot mișca, care pot provoca râsul sau plânsul, în special cele de dragoste, pot exprima o părere, pot să încurajeze sau să calmeze. Este evident că tinerii sunt interesați de diferite genuri de muzică. Pentru ei, piesele exprimă atitudinea lor în viață, legate direct cu moda, freze și coafuri sau stilul de viață. Încă de la început, melodiile ajută elevii să învețe o limbă străină. Socializarea copiilor și tinerilor ajută la schimbarea normelor și valorilor lor. Profesorul trebuie să ia în considerare atunci când pregătește lecțiile că elevii sunt motivați și interesați de actual, de ceea ce se întâmplă acum în societate. Nu vor fi interesați de societatea din secolul trecut.

Uneori repetăm cuvintele unei melodii toată ziua, chiar fără a le înțelege, mai ales dacă melodia este contagioasă, cum s-a întâmplat în ultimul timp cu piesele Indilei (*Dernière danse, Tourner dans le vide, S.O.S.*), a lui Maître Gims (*Bella, J'me tire*) sau a lui Stromae (*Alors on danse, Papaotai*). Elevii ar putea fi tentați să se uite în dicționar și în acest mod ar putea să înceapă să învețe. Cântecul distrează predarea, deoarece majoritatea oamenilor le place să cânte.

Cântecul este foarte util în procesul de predare- învățare deoarece reflectă societatea în care trăim. Mulți tineri se recunosc în majoritatea textelor câtecelor pentru că acestea vorbesc despre viața lor, de dorințele lor, de așteptările lor, de revoltele lor etc. iar acest lucru îi motivează să fie mai interesați și mai receptivi la orele de limbă străină.

Proiect didactic al cântecului (limba franceză): *Je veux* , al cântăreței Zaz

Începem ora cu o prezentare a cântăreței Zaz :

Isabelle Geoffroy cunoscută sub numele de Zaz este o cântăreață care amestecă folk-ul, soul-ul și jazz-ul. Cântăreața Zaz a studiat la Conservatorul din Tours, apoi la Bordeaux unde a învățat vioara, chitara și pianul. A făcut parte din mai multe grupuri, dar a avut un real succes datorită piesei: *Je veux*, care se află în primul ei album. Cântecul a câștigat o victorie muzicală la categoria melodie originală în 2011.

Temă: educație muzicală și exprimarea părerii despre viață

Public: adolescenți

Nivel: A2

Obiective:

- Să cunoască informații despre un cântăreț francez celebru
- Să știe să exprime opinii și preferințe în limba franceză
- Să știe să recunoască diferite instrumente muzicale în limba franceză
- Să cunoască câteva informații despre locuri importante din Franța
- Să-și reamintească imperativul și să-l folosească în diverse situații de comunicare

Suport: melodia *Je veux* de Zaz, videoproiector, fișă de exerciții, fișă profesorului

În predarea acestui cântec la clasă mă voi folosi de două etape importate prezentate în ghidul francez : *6-étapes pour créer votre cours*, disponibil pe: <http://www.tv5.org>. Aceste etape sunt : înțelegerea globală a cântecului fără sunet iar mai apoi cu sunet și exprimarea orală asupra cântecului. Înțelegerea globală a cântecului se face prin diverse metode ca și: încălzirea, descoperirea documentului fără sunet, înțelegerea orală a documentului cu sunet, muncă asupra părții gramaticale a limbii iar a doua etapă importantă o reprezintă exprimarea orală asupra anumitor teme abordate din cântec.

1.Înțelegerea documentului

Încălzirea

După prezentarea informațiilor legate de cântăreață continuăm prin a pune întrebări elevilor/cursanților pentru a descoperi ce lucruri sunt importante în viața lor:

- Vă place să ascultați muzică? Ce gen muzical ascultați: operă, muzică electronică, rock, muzică clasică sau jazz etc.? Ce vreți să aveți în viață: bani, sinceritate, umor, bucurie, sănătate? etc.

Din cântecul pe care urmează să-l ascultăm împreună, o să descoperim ce își dorește cântăreața Zaz de la viață și ce o face fericită.

Descoperirea documentului

Invităm elevii să asculte clipul cântecului până la minutul 0,08 fără sunet. Câte doi începem să rezolvăm Activitatea 1 de pe fișă de exerciții.

Activitatea 1. Care sunt instrumentele muzicale pe care le-ați observat în melodie.

Încercuiți răspunsul bun.

În perechi sau în activitate frontală continuăm să facem Activitatea 2 de pe foia de exerciții.

Activitatea 2. Asociați instrumentele cu imaginile.

1.trompetă/2. saxofon/3. acordeon/4.chitară/5. tobe/6. baterie/7. pian/ 8. flaut

Înțelegerea orală a documentului

O să ascultăm cântecul cu sunet de această dată. Câte doi elevii vor rezolva Activitatea 3.

Activitatea 3. Completați cuvintele date cu vocale din centrul cercului .

În urma rezolvării activității elevii vor obține diverse lucruri pe care viața i le-a dat cântăreței Zaz dar vom vedea din cântec și ce a ales ea pentru a fi fericită .

După ce elevii reascultă refrenul rezolvă Activitatea 4.

Activitatea 4. Completați cântecul utilizând cuvintele de la Activitatea 3.

Dacă există cuvinte necunoscute profesorul împreună cu elevii le traduc sau explică în limba franceză cuvintele mai simple.

Cântăm cântecul rezolvând astfel Activitatea 5.

Activitatea 5. Cântați strofa refren din cântec.

Muncă asupra părții gramaticale a limbii în cadrul secțiunii de înțelegere a documentului.

Elevii vor lucra în echipe de doi pentru a rezolva Activitatea 6.

Activitatea 6. Înlocuiți verbele subliniate cu alte verbe sinonime păstrând același timp verbal(imperativul).

După acest exercițiu recapitulăm imperativul împreună cu elevii pentru a se fixa mai bine: Ce exprimă imperativul și cum se formează el în limba franceză?

2. Exprimare orală

În grupe de câte doi elevii vor face Activitatea 7.

Activitatea 7. Înlocuiți expresiile subliniate cu alte prefriințe legate de lucrurile care vreți să le alegeți în viața și prezentați-le clasei.

Activități de continuare a orei

- În grupe de câte doi priviți pozele cântăreței Zaz și încercați să o descrieți. Vorbiți despre trăsăturile ei fizice și de caracter. Ajutați-vă și de versurile cântecului. Prezentați portretul clasei.
- În grupe de câte doi alegeți un subiect și vorbiți despre el
 - a. Bani sunt importanți pentru voi.
 - b. Fericirea nu este să ai ceea ce dorești ci să dorești ceea ce ai.

BIOBLIOGRAFIE :

1. [http://www.tv5.org-Guide-6-etapes pour ceer votre cours](http://www.tv5.org-Guide-6-etapes-pour-ceer-votre-cours)
2. <https://iteach.ro/experiencedidactice/utilizarea-cantecului-in-ora-de-limba-franceza>
3. <http://www.tv5.org>
4. <http://www.fr.123rf.com/freeimages.php>

FIȘA ELEVULUI

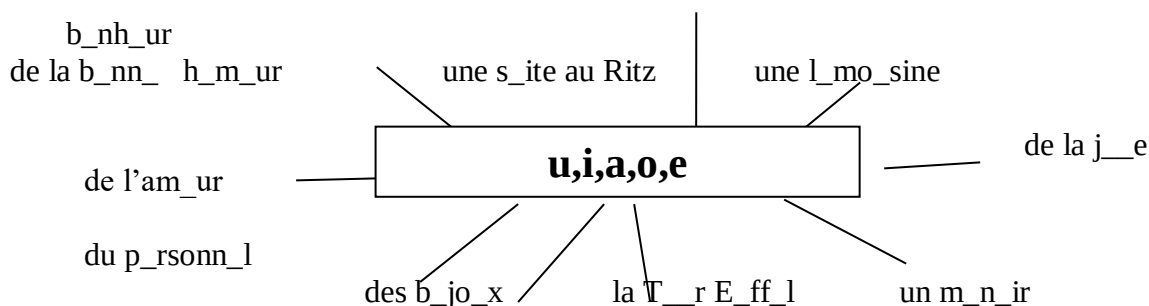
Activité 1. Quels sont les instruments musicaux vus dans le clip. Encerclez la bonne réponse :

1. la trompette	5. le tambour
2. le saxophone	6. la batterie
3. l'accordéon	7. le piano
4. le contrebas	

Activité 2. Associez les instruments aux images :

1. la trompette	5. le tambour
2. le saxophone	6. la batterie
3. l'accordéon	7. le piano
4. la guitare	8. la flûte

Activité 3. Complétez les mots avec les voyelles données au centre du cercle :

Activité 4. Complétez la chanson avec les mots ci-dessus :

Donnez-moi, je n'n veux pas !
 Desde chez Channel, je n'en veux pas !
 Donnez-moi une....., j'en ferais quoi ?
 Offrez-moi du....., j'en ferais quoi ?
 Un.....à Neufchâtel, ce n'est pas pour moi
 Offrez-moi la, j'en ferais quoi, papalapapala
 Je veux d'l', d'la....., de la
 Ce n'est pas votre argent qui f'ra mon
 Moi je veux crever la main sur le cœur, papalapapapala
 Allons ensemble découvrir ma liberté
 Oubliez donc tous vos clichés, bienvenu dans ma réalité.

Activité 5. Chantez cette strophe de la chanson en mimant les différents instruments musicaux vus entendus dans la chanson :

Activité 6. Remplacez les verbes soulignés par d'autres verbes au même temps

Donnez-moi une suite au Ritz, je n'en veux pas !
 Des bijoux de chez Channel, je n'en veux pas !
Donnez-moi une limousine, j'en ferais quoi papalapapapala
Offrez-moi du personnel, j'en ferais quoi ?
 Un manoir à Neufchâtel, ce n'est pas pour moi
Offrez-moi la Tour Eiffel, j'en ferais quoi, papalapapala
 Je veux d'l'amour, d'la joie, de la bonne humeur.
 Ce n'est pas votre argent qui f'ra mon bonheur
 Moi je veux crever la main sur le cœur, papalapapapala
Allons ensemble découvrir ma liberté

Oubliez donc tous vos clichés, bienvenu dans ma réalité

Activité 7 : Remplacez les expressions soulignées par d'autres préférences et puis présentez-les à la classe.

Pour aller plus loin

Regardez les photos au dessous et décrivez la chanteuse Zaz. Parlez de ses traits physiques et de caractère. Aidez-vous des vers de la chanson. Présentez son portrait à la classe.

Activité 11. Choisissez un sujet et parlez de lui. Présentez vos arguments à la classe.

a. L'argent est-il important dans la vie.

b. Le bonheur c'est d'avoir ce que tu veux ou de vouloir ce que tu as.

Autoévaluation

Qu'est-ce que j'ai appris dans cette leçon ? Qu'est-ce que je sais mieux faire maintenant ?

Cochez : Oui!/Oui, avec l'aide de l'enseignant/Pas encore.

	Oui	Oui, avec l'aide du professeur	Pas encore
Je connais /je peux:			
-Je connais des informations sur une chanteuse française Zaz			
-Je connais les noms des différents instruments musicaux			
-Je connais des informations sur quelques symboles de la France			
-Je peux utiliser l'impératif dans des situations de communication différentes			
-Je peux faire un résumé de la vidéo au présent			
-Je peux compléter le refrain de la chanson avec les mots entendus dans la chanson et je peux chanter le refrain			
Autres : - -			

„IUBEȘTE ȘI VEI FI VIU!...”

PRINCIPIILE MORALEI CREȘTINE – PREMISE PENTRU O LUME A PĂCII ȘI A ARMONIEI

*Profesor Laura-Mariana Vultur,
Liceul Teoretic Sanitar Bistrița, județul Bistrița-Năsăud*

După 25 de ani de activitate la clasă, în calitate de diriginte, de profesor cu dublă specializare, Religie și Limba Franceză, am realizat următorul experiment: am cerut foștilor elevi, absolvenți de-a lungul anilor în instituțiile de învățământ în care am activat, să evalueze, în câteva cuvinte, activitatea mea didactică școlară și extrașcolară, dar acum din perspectiva lor ca adulți, ca părinți, ca membri activi ai societății românești; i-am rugat pe foști elevi să evidențieze acele aspecte educative care au condus la devenirea lor din prezent și care au avut un impact în formarea caracterului lor, în dezvoltarea personalității lor ca cetățeni decidenți responsabili.

Înainte să dau curs doar câtorva dintre aceste mărturii, se cuvine să precizez puține din aspectele pe care le am în vedere în predarea conținuturilor la ambele specialități menționate, dar și în cadrul opționalelor pe care le-am propus de-a lungul carierei mele (*Se francamuser par le théâtre, România 100, România 100+1, România Ultimului Secol, Laboratorul de teatru, Adolescență și Autocunoaștere, Trupa de teatru și de creație ANIMA*, formată din elevi de liceu).

L-am avut ca model pe Dascălul dascălilor, pe modelul divin, pe care mă strădui să Îl așez, mereu, atât în conștiința mea cât și a elevilor; am avut în vedere nu îndoctrinarea, ci etalonul suprem de etică și de desăvârșire morală, pe Fiul lui Dumnezeu: Iisus Hristos; Mântuitorul vrea să ne zidească în El pentru că suntem creați „după chipul Lui”, al veșniciei Lui și al veșniciei noastre.

Altfel spus, noi ne împărtășim cu lumina și cu iubirea divină care e în ceruri și care coboară asupra noastră pentru ca noi înșine să ne împărtășim de ea, iar mai apoi să o împărtășim semenilor. Important este, potrivit pildei Domnului Iisus Hristos, nu că alții se pleacă ție, ci ca tu să te pleci lor și să te împărtășești cu bucuria și cu mulțumirea dăruirii de sine ca răspuns la iubirea divină, cerească, singura care dă viață. Acceptând că izvorul vieții și al iubirii este Dumnezeu, atunci eu, credinciosul lui, rămân în cele ale vieții și în cele ale iubirii, cât timp sunt *legat*, în conexiune de rugăciune, de ascultare, de comuniune cu Viața Însăși, cu Iubirea Însăși.

Deloc întâmplător, Mântuitorul ne îndeamnă să fim cu luare aminte la cei care sunt curați, nevinovați, frumoși la inimă și la trup ca pruncii pentru că nu și-au murdărit viața și trupul, dar mai ales pentru că ei sunt ochi și urechi către cei care privesc înspre ei.

Copilașii nu sunt numai neîntinați trupește și sufletește, ci și însetați de cunoștință, de adevăr. În jocul lui, copilul e bucuros, are chipul curat și luminat, are o frumusețe aparte, este entuziast, este creativ, pune multe întrebări, te acceptă ușor ca partener, dacă respecți regulile jocului, te iartă, te încurajează, este cercetător, valorifică timpul dându-i valori eterne prin dedicarea totală clipei prezente. O familie, o comunitate, o societate se va dezvolta armonios în măsura în care nu a investit „sminteli” în inima și în sufletul copiilor. Spre exemplu, regimul politic dictatorial al bolșevismului și al comunismului a „smintit”, a mutilat, chiar, spiritual și cultural, generații întregi de copii, de tineri. Dintotdeauna „smintelile”, tentațiile de multe feluri au existat pentru că așa învățăm să devenim mai puternici, să ne dezvoltăm reziliența în fața provocărilor diverselor timpuri sau regimurilor politice pe care le traversăm sau în fața vicisitudinilor vieții: prin libertatea voinței cu care am fost înzestrați, dar și suportând consecințele alegerilor noastre sau a investiției realizate în relația cu celălalt. De aceea, consider că elevul îmi este în același timp ucenic, prieten, model, sprijin, o persoană în curs de dezvoltare care are nevoie de îndrumarea mea vremelnică, atât profesională, din perspectiva informațiilor pe care i le ofer în cadrul specialităților pe care le predau, cât și morală, culturală, spirituală din

perspectiva modelului uman pe care mă strădui să îl ofer, nu atât din sfera personală cât, mai ales, din sfera marilor realizări ale românilor de seamă care au lăsat României o moștenire culturală și tehnică complexă, impresionantă, cu o identitate unică în Europa și în lume.

Demersul meu educațional a fost transpus în activități integrate, inter și trans disciplinare. Elevii de ieri, adulții de astăzi, au descoperit, ei înșiși, că devenirea, evoluția și construirea unei persoane se realizează în urma cunoștințelor acumulate și a influențelor culturale și intelectuale din toate domeniile, care se întrepătrund armonios, fără a știrbi, însă, talentul, înclinația naturală a fiecăruia dintre ei, spre o anumită zonă de interes. Cel care caută să se dezvolte social, intelectual și la nivelul personalității, își construiește o identitate proprie, își consolidează eul și stima de sine, aducând contribuții valoroase la comunitatea din care face parte. De aceea, viața și activitatea personalităților propuse precum și conținuturile temelor studiate sau oferite pentru a fi dezbătute, pot fi, pentru tineri, un autentic prilej de descoperire a unui model, a unei cariere de urmat în viitor sau pur și simplu a unui mod de a trăi, a vieții calitativ, în care principalul obiectiv personal să devină, cu perseverență, autodepășirea sinelui pe toate planurile: profesional, spiritual, moral, etic, intelectual.

Toată această devenire personală am așezat-o, la modul absolut, sub semnul divinității pentru că, astfel, calitatea umană, persoana și realizările ei trec dincolo de hotarele timpului: **„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toata inima ta, din tot sufletul tău, din toata puterea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău ca pe tine însuși (Marcu 12, 30-31)”**- esența și sinteza celor zece porunci, secretul unei vieți împăcate, echilibrate, armonioase. Din iubirea lui Dumnezeu și din voința Lui creatoare s-a ivit lumea. Din iubire se naște viața și în iubire se luminează viața, în veșnicia ei. **„Iubește și vei fi viu!... (Luca 10, 25-37 – pilda Samarineanului milostiv)”**. Așadar a fi viu, din perspectiva învățaturii creștine, înseamnă a construi totul cu bucurie și cu bunătate, a evolua în milă, a te dezvolta în smerenie, a lucra perpetuu în îndreptarea sinelui care se deschide râvnitor în fapte de iubire către semenul său. Dostoievski spunea că „iadul este neputința de a putea iubi”. În acest sens, unii oameni merg numai către un țel al lor, într-o formă egoistă, în loc să unească acest țel cu iubirea față de aproapele.

„Dumnezeu este lumina (I Ioan 1,5)” și „Dumnezeu este iubire (I Ioan 4,8)”, în acestea două se deschide, se descoperă taina lui Dumnezeu. Taina lui Dumnezeu și taina omului, creat după chipul lui Dumnezeu. A fi după chipul lui Dumnezeu înseamnă a fi de-o dată, împreună și nedespărțit, lumină și iubire. Lumina adevărului și iubirea. Iubire luminoasă și lumină iubitoare, aceasta este taina lui Dumnezeu și taina mea, taina zidirii mele (dacă sunt conștient că chipul lui Dumnezeu este în adâncul din mine)”.- Constantin Galeriu

Voi reda, în continuare, câteva dintre mărturiile foștilor elevi, astăzi adulți activi în diferite domenii ale societății.

„Consider că ora de religie este fundamentală în educarea și formarea tinerelor generații. Este ora în care elevul învață despre libertate și asumare, iubire și toleranță, responsabilitate și iertare. Nu se poate vorbi despre o educație completă, fără *materia sufletului* – religia; ar fi o nedreptate să îi privăm pe copii de aceste valori. Cred că într-o societate frenetică și derutantă precum a noastră, această disciplină reprezintă un ultim bastion al speranței de normalitate.” (D. B., 32 ani, mamă, profesor de arte vizuale, fostă elevă la Liceul de Arte „Corneliu Baba”- Bistrița)

„(...) ora de religie ne învață să ne iubim unii pe alții, așa cum suntem și să vrem binele celorlalți, al societății, al tuturor. Ora de religie ne învață să fim creștini, iar din punctul meu de vedere și din experiența pe care am acumulat-o, un bun creștin, un creștin autentic (...) va fi implicit un om corect, moral, responsabil, de încredere, muncitor, un bun profesionist, un bun părinte, un bun coleg, un om cu care să te bucuri că ai colaborat. Anarhia, toleranța fără limite lucrurilor care ne rănesc și care sunt împotriva firii, nu pot duce la nimic bun. Fumatul ucide, alcoolul ucide, avortul e o crimă, drogurile și orice substanță halucinogenă pun în pericol viața consumatorilor și a celor cu care aceștia acționează, acestea toate fiind fapte dovedite științific, fapte pe care principiile creștine le susțin de la începuturi. Din dorința avidă de a „evolua”, nu trebuie să renunțăm la ceea ce e bun, sfânt așa putea spune, care ne definește ca oameni, ca neam și

care aduce doar beneficii în viața noastră. Din experiența mea, ora de religie nu a reprezentat un prilej de a judeca și de a dezbină, ea este mai degrabă un loc în care se făcea puțină lumină și liniște în sufletele atât de bulversate și de zbuciumate ale tinerilor. Ora de religie e binevenită ca suport moral, iar acesta e crucial pentru orice tânăr în formare. ” (C. I. A. , studentă în anul 6 la Medicină Generală Târgu Mureș, colaborator al Liceului Teoretic Sanitar Bistrița, în activități educative inovatoare, nonformale)

„Multe exemple pozitive și negative din Biblie, studiate la ora de Religie, mi-au fost ghid, în situații cheie. Astfel încât, dacă era o situație în care eu știam să fac mai bine, dar nu făceam, mă mustra conștiința, conturată de cunoștințele dobândite la ora de religie. În urma acestora, am învățat pas cu pas, să aplic cât de des, ceea ce știu că e moral, încât sufletul să îmi fie liniștit. Mi-ați fost bucurie la ora dumneavoastră!” (O.D.G., 32 ani, Artist Florar, fostă elevă la Liceul de Arte „Corneliu Baba” Bistrița)

„(...) consider că această disciplină aduce beneficii în ceea ce privește educația morală și comportamentală a elevului contemporan. Astăzi, în calitate de adult, vă mărturisesc faptul că noțiunile învățate la ora de religie, au adus contribuții considerabile în dezvoltarea mea personală și culturală, întrucât am învățat care este rolul binelui și al răului, care este importanța familiei dar și care este sensul vieții în raport cu tendințele societății. Alături de doamna profesor Vultur Laura care mi-a fost profesor de religie, am parcurs un traseu frumos: am participat la olimpiada de religie, m-am implicat în acțiuni caritabile, am învățat că indiferent de confesiunea religioasă suntem cu toții egali, am aflat ce înseamnă să fim uniți prin diversitate, totodată am înțeles că lucrurile valoroase pornesc întotdeauna din suflet. Învățăturile însușite la ora de religie mi-au cultivat respectul față de familie, față de profesori, respectul față de sine, față de aproapele nostru dar și față de mediul înconjurător.”(V. C. C., 33 ani, artist instrumentist, doctor în muzică, cadru didactic asociat în cadrul Academiei Naționale de Muzică din Cluj-Napoca, o mamă profund preocupată de viitorul educațional al copilului)

„ (...) atunci când orele de religie efectuate în mod corespunzător (așa cum mi le amintesc eu) și frecventarea scaunului de spovedanie urmată de unirea consangvină cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos Cel Viu și Veșnic ar deveni normă de viață, am toată certitudinea că spitalele nu ar avea un număr mare de pacienți; farmaciile (nu ar avea) clienți; penitenciarele (nu ar avea) deținuți; tinerele familii (nu ar avea) divorțuri. Am cunoaște și înțelege mai bine faptul că această materie este sănătate pentru societate (...)” (C. T. D., 25 ani, Asistent medical, Spitalul Județean Bistrița, fostă elevă a Liceului Teoretic Sanitar Bistrița)

„ (...) la momentul respectiv, când li se povestește tinerilor în școală, nu prea conștientizează că o să se întâlnească cu aceste învățături pe parcursul vieții. Eu de exemplu, m-am întâlnit cu tot ceea ce mi-ai spus atunci, nebăgând în seamă anumite aspecte la momentul acela. Acum îmi dau seama că trebuia să fiu mai implicat în învățătura despre religie și despre Dumnezeu, deoarece toate se leagă și se adevăresc la un moment dat. Din punctul meu de vedere, dacă ora de religie dispăre din școli, atunci o să fie un dezechilibru major în formarea tinerilor pe plan moral, spiritual și educațional. Învățăturile date de religie, adică de Dumnezeu, din punctul meu de vedere sunt UNICE. Și încă ceva! Religia nu obligă pe nimeni, la nimic! Religia învață pe cei ce vor să învețe!” (R. P. , 25 ani, asistent medical generalist, Spitalul Județean de Urgență Bistrița, fost elev al Liceului Teoretic Sanitar Bistrița)

„ ... (ora de religie)formează persoane care manifestă iubire, generozitate, dăruire, respect, responsabilitate și înțelegerea aproapelui. Ora de religie și învățătura creștină au avut un mare impact în educația mea. Am observat că, pe măsură ce mi-am însușit învățături creștine, Dumnezeu s-a folosit de credința mea pentru a-mi modela caracterul. El a generat în mine pace, împlinire și încrederea că avându-L alături, nici o încercare nu este prea grea.” (Prof. învă. primar: C. L. A., Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița, fostă elevă a Liceului Teoretic Sanitar Bistrița)

„ (...) pentru a nu mă teme și pentru a ignora superstițiile, pentru cultura, pentru abc-ul trăirii cu sinele, pentru a vedea creștinismul ca fundament al Europei, pentru admirația

iudaismului în sânul căruia s-a născut creștinismul, pentru a păstra sacralul în viața aceasta atât de profană, pentru a le înțelege altora greutățile și pentru a-i îndruma cât știu, pentru, în final, naturalețea și liniștea interioară pe care le am față de multe, mulți, faptul că am făcut Religie cu dumneavoastră în școală, a contat. Nu știu dacă aș fi avut aceleași gânduri dacă nu erați dvs. Eu vă mulțumesc! Nu îmi amintesc manualul cât îmi amintesc profesorul și discuțiile avute.”

(V. T., 31 de ani, cadru didactic și cercetător științific, Universitatea Babeș-Bolyai, fost elev al Liceului Teoretic Sanitar Bistrița)

Bistrița, 26.11.2023

Bibliografie:

1. Biblia sau Sfânta Scriptură, Ediție jubilară a Sfântului Sinod, tipărită cu binecuvântarea P.F. Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, versiune diortosită după Septuagintă, redactată și adnotată de Bartolomeu Valeriu Anania Arhiepiscop al Vadului Feleacului și Clujului, Editura Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001;
2. Șebu S., Opreș M. Opreș D., Metodica predării religiei, Editura Reîntregirea, Alba –Iulia, 2017
3. Andrei Cosmovici, Luminița Mihaela Iacob, Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași, 1998
4. Văideanu George, *Educația la frontiera dintre milenii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988
5. Cucos Constantin, *Pedagogie*, Iași, Editura Polirom, 2002

Web grafie:

1. <https://jurnalspiritual.eu/lumina-si-iubirea/>

CUPRINS

Prof. Lucreția Anghelina	3
Prof. Mirela Anisie	5
Secretar șef Emilia -Ana Bachner	7
Prof. Ionela Bașotă	13
Prof. Cornelia Blaga	13
Prof. Eleonora-Maria Belgharbi	15
As. med. principal Gabriela Biliboacă	19
As. med. principal Cristian Biliboacă	19
Prof. Simona Bîrte	21
Prof. Valentin Bunea	23
Prof. Alexandru Călușeriu	27
Dr. Ilie Cojocaru	30
Prof. Maria Deac	33
Prof. Nicolae Domide	35
Prof. Alina Domide	35
Prof. Virgilius Fetinca	37
Prof. Victoria Florean	39
Prof. Horga Veronica	42
Prof. Anamaria Ioniță	44
Prof. Emilia Lorințiu	45
Prof. Adriana Mureșan	48
Prof. Lucica Nagy	51
Prof. Adriana Maria Oros-Mănarică	56
Dr. Martina Pinteă-Trifu	59
Dr. Emanuela Pinteă	59
Prof. i.p. Iuliana-Maria Pop	61
Prof. Alina Racoși-Bogdan	63
Prof. Cristina Rebrean.....	65
Prof. Alina Lucreția Sălvăn	65
Prof. Dorin Octavian Rus.....	69
Prof. Daniela Florentina Rus	72
Prof. Ramona Ruști	73
Prof. Felicia Sabău.....	75
Prof. Agneta Tolocan	77
Prof. Nicoleta-Iulia Țurca	78
Contabil șef Patricia Iulia Urzică	81
Prof. Mihaela Vidican	84
Prof. Laura-Mariana Vultur,	89

ISBN 978-630-323-063-4

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA
meritocratcj@gmail.com

